

БАРБАРА ВИКТОР КОРИАНДЪР

Превод от английски: Мариела Тодорова, 1995

chitanka.info

На моите родители с любов

Признателна съм на Ленард Сейн за неуморната му работа и неизчерпаем оптимизъм. Благодарна съм на Хорхе Навейро, който прояви огромно търпение и разбиране към мен; също и на Дейвид Корсеник за помощта му. Безкрайно съм задължена на д-р Джонатан Пол Гертлер за напътствията му. И накрая — специални благодарности на Барбара Брадфорд Тейлър за вярното ѝ приятелство.

ПЪРВА ЧАСТ

*„Приказките за «безследно изчезналите»
ме подлудяват.“*

Исабел Перон

Буенос Айрес, Аржентина, 1975

*Когато заспивах, често си представях как
стрелям или ме застрелват. И когато се
събуждах, си казвах: Трябва ти по-мощно
оръжие, например АК-47, което да прави „та-
та-та“, а не „бум... бум... бум...“*

Реймънд,
петнайсетгодишен,
пациент на
Травматологичното
отделение на Централната
бруклинска болница

Бруклин, Ню Йорк, 1992

ПЪРВА ГЛАВА

— Люби ме... — Часове наред той ѝ шепнеше тези думи и часове наред те се любиха. Сгушена в прегръдките му, тя се унасяше. Той остана в нея. Дъхът ѝ се сливаше с неговия. Сърцата им биеха в такт. Бяха едно цяло: една любов, един живот.

На разсъмване, когато уличните шумове изпълваха стаята, а светлините на фаровете от автомобилите преминаваха по тавана, той я любил за последен път. Хвана я за ръцете и нежно я изправи на колене. Отметна завивките, притегли я към себе си и зарови лице в косите ѝ.

— Обичай ме завинаги — прошепна мъжът, преди устните му да се впият в нейните.

— Не ме напускай — изрече тя в отговор.

Целуна я. Целува я дълго. Когато красивата жена протегна ръка и го докосна между краката, той въздъхна от удоволствие, погледна я в очите и нежно каза:

— Тук съм, скъпа. Винаги ще бъда до теб. — Усмихна се и черните му очи проблеснаха. Отново страстно впи устни в нейните. Започна да целува тялото ѝ. Зарови лице между гърдите ѝ. Езикът му обикаляше около зърната им. Тя затрепери от възбуда и мъжът я притисна към себе си, за да успокои треперещото ѝ тяло. Без да прекъсва страстната си целувка, легна върху нея. С коляно раздели бедрата ѝ. Тялото му се напрегна. Устните му станаха още по-настойчиви.

И двамата изстенаха, когато я облада. Всичко престана да съществува за тях. Прегръщаше я толкова силно, че тя едва си поемаше дъх. Любеше я толкова страстно, че жената започна да стене в екстаз. Когато я караше да се закълне, че винаги ще го обича, независимо от всичко, което ще преживеят, ставаше груб, а когато я молеше никога да не го напуска, я докосваше почти с благоговение.

— Винаги ще те обичам! — закле се тя.

— Вечно — повтори той. — Сега и завинаги!

Кориандър насмешливо казваше, че изгубва разума си, щом я погледне, докосне или любил. Шегуваше се, че ще проведе клинично

изследване, което да открие защо интелигентните и разумни жени толкова лесно се влюбват до самозабрава. Дори имаше теория, че спермата уврежда мозъчните центрове, отговорни за разумната дейност. Често се шегуваше по този повод, но напоследък единственото, което ги сближаваше със съпруга ѝ, беше леглото. Трябваше да прочете някои вестници, за да разбере дали денят му е бил успешен или не. Не можеше да му помогне, когато той прекарваше безсънни нощи, разхождайки се нервно из стаята с цигара в уста, защото Дани или избягваше въпросите ѝ, или ѝ отговаряше със заобикалки.

Когато тази сутрин се събуди и го видя да пуши до прозореца, облечен като крадец в черно поло и панталони, я обзе силно безпокойство. На светлината профилът му изглеждаше сюрреалистичен.

Тя го наблюдава известно време, като се питаше дали отново да започне разговора, воден толкова пъти. Единственото ново, което беше научила за него през последните шест месеца, беше, че няма смисъл да настоява да ѝ каже нещо за работата си. За разлика от нейната професия, която не се влияеше от стопанските и финансовите процеси, неговият бизнес зависеше и от най-малките промени в икономиката. Професията ѝ беше по-търсена от неговата, защото прострелваните или намушквани с нож бяха повече от тези, които инвестираха и спестяваха. В края на краищата се бяха споразумели, че ако тя не го отегчава с приказки за органи и донори, и той няма да ѝ досажда с проблемите на корпорациите. Днес обаче тези правила, изглежда, нямаше да бъдат спазени.

Изчака минута-две, размърда се и сякаш току-що отваря очи, примижа и погледна часовника.

— Едва шест часът е... — прошепна.

С трепереща ръка той поднесе цигарата към устните си и каза:

— Спи, Кориандър. — Гласът му прозвуча неубедително.

Тя седна в леглото и прокара ръка през косата си.

— Кога излита самолетът ти?

— Около шест вечерта.

Дани беше единственият мъж, когото беше обичала.

— Защо тогава си станал толкова рано?

Забеляза, че очите му бяха зачервени, сякаш беше плакал, а под тях имаше тъмни сенки, като на човек, който месеци наред не си е доспивал.

Вместо да отговори на въпроса ѝ, той попита:

— Кога трябва да бъдеш в болницата?

— На обед.

Дани беше първият мъж, с когото се беше любила.

Докато задаваше следващия си въпрос, той стана много сериозен.

— Дали не сбърка, като се омъжи за мен?

В думите му винаги имаше някакъв подтекст или двусмислие.

— Защо ми задаваш този въпрос?

— Ти можеше да се омъжиш за когото пожелаеш, например за лекар или дипломат. — Пристъпи към леглото и седна до нея.

Понякога думите му я нараняваха.

— Съдба — промълви тя, — така е според звездите.

— Според звездите — повтори съпругът ѝ. — Според звездите излиза, че всички, които са били в затвора Пуесто Васко по време на хунтата, са били зодия Водолей, или че всички в Аушвиц са били зодия лъв...

Премести се по-близо до него.

— Мислиш ли, че след като те чаках толкова години, когато най-накрая поиска да се оженим, можех да ти откажа?

Той седеше на ръба на леглото. Черните му очи блестяха.

— Не искам да ти създавам проблеми, Кориандър. Мисля, че за теб ще бъде по-добре да живееш без мен.

Вгледа се в лицето му. С изненада забеляза колко са побелели гъстите му черни бакенбарди през последните месеци.

— Щом някой започва със „за твое добро е“, продължава с лоша новина. — Тя се усмихна. — И щом някой започва с „между другото“, завършва с нещо неприятно. Знаеш ли, че това е така? Никога не се казва „между другото, напускам жена си“, а се казва „между другото, между нас е свършено“. — Въпреки че стомахът ѝ се беше свил от тревога, тя се засмя. — „Напускам те за твое добро“, но никога „оставам с теб завинаги за твое добро...“. — Протегна ръка и погали косата му.

Той беше много сериозен.

— Кориандър, недей...

— Последния път, когато ме изостави „за мое добро“, не те видях в продължение на десет години.

— Тогава ти беше толкова млада, нямаше още двадесет.

— Беше в онова ужасно кафене в Кордоба, близо до университета — продължи тя.

Дани дръпна силно от цигарата си и преди да продължи, изпусна дима.

— Оказа се, че това беше добър съвет.

— Има ли някакъв критерий, по който се определя кога един съвет е добър?

Нежно я погледна.

— Сигурно има.

— Съжаляваш ли, че не послушах съвета ти?

— Съжалявам единствено заради теб.

— Обичам те, Дани! — изрече тя.

— Те ато — отговори той на своя роден испански. Това не й прозвуча успокояващо, може би, защото това „те ато“ звучеше, сякаш щеше да бъде последвано от „adios“.

— Ще се справим и с това — прошепна Кориандър и потърси ръката му, — ще се справим и с това, както сме се справяли с всичко друго.

Кехлибарените й очи заблестяха, когато нежно докосна устните му.

— Не заминавай през този уикенд. Ще помоля някого да ме замести в болницата.

Той не отговори и тя настоя:

— Хайде, скъпи, ще отидем до Кони Айлънд и ще ядем хотдог при Натан.

— Няма да намериш заместник в последната минута, и то през уикенда. — Изтръска цигарата си в пепелника. — Освен това днес имам среща с един човек, който би могъл да ме измъкне от кашата, в която съм се забъркал.

— За пръв път казваш нещо обнадеждаващо.

— Това е въпрос на шанс.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти би трябвало много добре да знаеш какво е шанс. Петдесет процента вероятност един пациент да преживее сложна хирургическа операция не означават нищо. Ако оживее, шансовете му са били сто процента, ако почине, шансовете му са били нула.

— Какъв шанс имаш ти?

— Кой знае? Аз се боря с всички сили, но когато премахна една пречка, веднага се появяват две, още по-големи от предишната.

— Кой е човекът, който може да ти помогне?

— Ако мине добре, ще ти кажа всичко.

— Ако мине добре, ще прочета във финансовата страница на „Таймс“.

— Този път дори да не успея, ще го научиш от мен.

— Кога? — Мразеше да се заяжда с него.

— Когато се върна.

— Обещаваш ли?

— Кълна се! — Той вдигна ръка.

Тя тъкмо щеше да каже нещо, когато забеляза погледа му.

— Защо ме гледаш така? — Нежно я целуна. — Сега си красива, отколкото когато те срещнах за пръв път.

— Преживените тревоги правят жените да изглеждат по-интересни.

— *Quiereme para siempre no importe lo que pase.* — Дани отново повтори тези думи, но вече не толкова уверено. — Обичай ме, независимо от това, което ще се случи.

Тя го хвана за ръката. От очите ѝ захапаха сълзи.

— Разбира се, че винаги ще те обичам и нищо лошо няма да се случи... — Отчаяно се нуждаеше от надежда, преди той да замине за уикенда. — Нали няма да се случи нищо...

— Има много рискове.

Това не бе отговор.

— Например? — Понякога ѝ се струваше, че не го познава. Човекът, който я прелъсти, когато беше на двадесет, изостави я, когато бе двадесет и една годишна, ожени се за нея, когато тя бе на тридесет и една, и сега, когато тя беше на тридесет и четири, изглежда се канеше да повтори всичко отначало.

— Когато се върна, ще ти кажа всичко.

Двамата бяха много напрегнати.

— Може ли да ти задам един въпрос?

Той кимна.

— Какво ще стане, ако ти просто се откажеш и се примириш със загубата?

— Много хора ще пострадат.

— Не си ли застрахован?

— Въпросите станаха два. — Отново бе много сериозен. — Имам задължение към хората, които дадоха парите си, за да бъде купена банката, а най-важното ми задължение е към тези, които са й поверили парите си.

Това, което тя най-много харесваше у него, беше честността му.

— Запомни едно нещо, мили. Ако се провалиш, това не означава, че си нечестен и неморален. Това е просто банков бизнес.

— Не е така, Кориандър. Аз представлявам банката и съм отговорен за всеки един заем, депозит, дълг или трансфер.

— Това засяга твоята работа, а не теб самия.

— Това е повече от бизнес, апог мю, от него зависи животът на много хора.

— Това засяга само парите им.

— Може би бях твърде амбициозен — каза той, сякаш говореше на себе си.

— Може би не трябваше да идваме в Ню Йорк — прошепна тя и се почувства виновна и ядосана заради всички тежки години, прекарани в Аржентина. — Сигурно трябваше да настоявам да се върнем в Буенос Айрес. — Гласът ѝ стана умолителен. — Бих отишла с теб навсякъде.

На красивото му лице се изписа безкрайна тъга.

— Имаме толкова много спомени от Аржентина. Мислех, че заради кариерата си искаш да останем в Ню Йорк. — Очите му се насълзиха. — Бих направил всичко, за да си щастлива.

Беше готова да отиде с него където и да е, той беше готов да направи всичко, за да бъде тя щастлива, но съдбата на връзката им вече беше решена. Когато бяха в университета в Кордоба, той като преподавател, а тя като студентка, се опитваше да го убеди да продължи академичната си работа, вместо да се захваща с бизнес. Отговаряше ѝ, че няма нищо по-тъжно от революционер без кауза и идеалист, които не знае кога трябва да се откаже от мечтите си. Такива

хора, казваше той, се скитат с дълги бради из джунглите или участват в екологичните конференции. Преуспяващите бяха бунтовници, действащи като терористи на дирекционните съвети, заменяйки изтърканите си лозунги и теории за големи заплати и акции. Кориандър не му вярваше нито тогава, нито сега. Нищо не можеше да я убеди, че той се стреми към пари, власт и към света на bankerите. Освен това тя смяташе, че не може да бъде наречен привърженик на загубена кауза, тъй като нямаше брада и не би различил джунгла от благо.

Тя го погледна. Изглеждаше толкова тъжен и загрижен, че реши да не изчаква, а да му съобщи новината.

— Бременна съм. — Гласът ѝ звучеше, сякаш се извиняваше за нещо.

Зачака.

В очите му прочете различни чувства — от безкрайна мъка до огромно щастие. Той я прегърна и зашепна:

— Благодаря на Бога. Благодаря на Бога...

Кориандър не знаеше какво да мисли. Беше объркана. Същевременно изпита облекчение. Питаше се какво точно искаше да каже той с „благодаря на Бога“. „За какво благодари на Бога? Заради бебето, което ще замени бащата?“

ВТОРА ГЛАВА

Мануел Рохас видя Исус, докато пътуваше към международното летище в Акапулко. Той просто стоеше на банкета, там, където черният път от Серо ел Буро се свързваше с главното шосе, до една табела, на която пишеше, че има двадесет мили до Чилпанчинго и петдесет до Акапулко. Исус всъщност не стоеше, а по-скоро се носеше над земята. Първото нещо, което Мануел забеляза, беше, че кафявите му кожени сандали почти не докосваха земята. Ръцете му бяха протегнати, с обърнати нагоре длани, сякаш благославяше всичко наоколо: кактусите, хамелеоните, праха по пътя и дори телевизионните антени по къщичките.

Мануел отби встрани, спря и изскочи от камиона. Не беше много близо до Исус, но го виждаше съвсем ясно. Съжали, че няма фотоапарат. Исус стоеше до табелата. Дългата му бяла роба сякаш се вееше от вятъра, въпреки че нямаше никакъв вятър.

Когато същата вечер мъжът се върна от Акапулко, отиде право в църквата, за да говори със свещеника. Отец Рамон доста се развълнува от разказа му. Накара го да повтори всичко отначало, за да може да го запише. Той не се съмняваше в разказа му, но знаеше, че когато става въпрос за вярата му, човек може да бъде прекалено емоционален. Мануел повтори всяка подробност с изненадващо спокойствие. Разказа как е пътувал към Акапулко заради една обява за работа. Това бе първата възможност, която беше получил през последните шест месеца, откакто беше безработен. Тъкмо се канел да каже една молитва за късмет, когато това се случило. Бил доста притеснен от това, че щял да моли Господ за услуга, но времената били тежки и трудно се намирало работа. Не смятал, че да работи като помощник-келнер е нещо особено, освен това, за да ходи на работа, трябвало да изминава над сто мили на ден, но поне щял да си осигури доход.

Описа светлокестенявата коса на Исус, падаща по раменете му, брадата му и нежния и опрощаващ поглед. Отец Рамон попита какво друго е правил Мануел, освен да стои и да гледа, а той отговори, че е

паднал на колене и е заплакал. Когато отново вдигнал глава, Исус просто бил изчезнал.

Отецът беше притеснен. Това видение по нищо не се отличаваше от останалите петнадесетина, които бяха записани около Мексико през последната година. Свещеникът се питаше дали Ватикана ще приеме достатъчно сериозно тези видения, дали ще провъзгласи Серо ел Буро за свято място и дали няма да го включи в маршрута на папа Йоан Павел II за обиколката му из Латинска Америка през есента. Дано Мануел успее да се сети още нещо, преди да изпратят факс в Рим. Може би трябва да се моли ден-два за нов знак или за ново видение. Нещо, което да привлече вниманието на Ватиканския комитет по чудесата.

Два дни след това Мануел отново шофираше по шосето между Серо ел Буро и международното летище в Акапулко. Все още не беше получил нов знак или видение. Не се съмняваше, че с него се беше случило чудо. Беше спечелил конкурса, на който се бяха явили шестдесет и четири кандидати и беше назначен за помощник-келнер в чакалнята на „Пеликанос Росас“ при терминала на Аеромексико. Какво от това, че работеше нощна смяна за същата заплата, която получаваха работещите през деня? Нямахше значение. Само две неща бяха важни за него: имаше работа и беше видял Исус.

Докато взимаше опасния завой, с който черният път от Серо ел Баро се свързваше с двулентовото павирано шосе за Акапулко, той мислеше за новата си работа. Точно в осем без три минути според новия му дигитален часовник видя експлозията. Нямахше съмнение за часа, тъй като точно преди това беше погледнал часовника си, за да провери дали не закъснява.

Взривът беше оглушителен, а светлината толкова ярка, че Мануел удари рязко спирачките, така че камионът се завъртя. С доста усилия успя да го овладее, спря встрани и се загледа в огненото кълбо, което осветяваше хълмовете около Акапулко. Когато отломките паднаха, на земята се разнесоха още няколко малки експлозии. Един последен гръм разтърси нощта и небето отново се успокои. Само от един от хълмовете се издигаше сиво-бял стълб дим. Мануел се прекръсти.

Първата му мисъл беше, че самолетът експлодира подобно на онези консервени кутии, които се използват за упражнение по стрелба

в летящи цели. После се сети за Исус, макар да беше сигурен, че това, което видя, не беше ново знамение. Помисли десетина минути и реши, че е станал свидетел на катастрофата на човек и машина. Само секунди преди това да се случи, беше видял няколко премигващи светлинки да се спускат в посока към летището. Сега беше изправен пред дилема. Ако не побързаше, щеше да загуби работата си, преди дори да я е започнал. От друга страна, можеше ли просто да продължи, без да съобщи какво е видял преди малко? Най-близкото полицейско управление беше на десет мили, в едно градче, наречено Чилпанчинго. Дълбоко в себе си знаеше, че няма избор, тъй като всичко беше в ръцете на Исус. Ако не беше Исус, той нямаше да пътува по този път към летището, защото нямаше да има работа. Мануел направи компромис със съвестта си. Реши да съобщи за експлозията в полицейското управление на летището, когато свърши смяната му. Тъй като навярно никой не беше оцелял в огнения ад, въпросът не беше на живот и смърт.

Пет часа след катастрофата шефът на полицейското управление на международното летище в Акапулко обяви тревога. Самолетът, който се оказа частен „Дасаулт Фалкон“, излетял от летище „Ла Гуардия“ в Ню Йорк, беше обявен за изчезнал, най-вероятно поради катастрофа. Беше изпратена една „Чесна“ да намери останките. Когато се върна, екипажът докладва, че югозападно от Чилпанчинго върху един хълм с височина приблизително две хиляди сто трийсет и пет метра са забелязани останки, които приличат на разбит самолет. Поради трудния терен само полицейски хеликоптер можеше да се приближи достатъчно, за да установи, че машината е напълно изгоряла и че оцелели не се виждат.

* * *

Когато смяната на Мануел свърши, слънцето беше изгряло и осветяваше високите бели сгради край брега. Полицейското управление на международното летище в Акапулко се намираше на партера на „Кокос Кондоминиумс“ по пътя за Калета Бийч. Мануел

премина през автоматичните стъклени врати и се озова в мраморно фоайе. Един знак показваше, че полицейското управление се намира в дъното, зад още една автоматична врата. Той влезе в управлението и каза на дежурния полицаи причината за посещението си. Изпратиха го в една стая, където разказа на един капитан какво беше видял. Много се обезпокои от това, че разказът му не предизвика никакъв интерес. Но най-много се разтревожи от факта, че никой не знаеше за катастрофата.

Мануел се озова в малка стая с тъмно резбовано бюро, зад което имаше висок кожен стол. Около бюрото бяха поставени три по-малки кожени стола, а на стената имаше три портрета — на Панчо Вила, на президента Карлос Салинас и на Исус Христос. Мъжът отново се прекръсти. На стола зад бюрото седеше капитанът, а на един от другите столове се бе настанил кръглолик мъж на около четиридесет, облечен в измачкан сив костюм. Всъщност можеше да бъде и по-млад, ако се вземеха предвид тъмните му къдрици и деликатните черти на лицето му. На другия стол седеше друг, по-млад мъж. Беше висок и строен, с по-остри черти и тъмна коса, пригладена назад. Мануел се опита да не гледа към него. Вместо ръце, човекът имаше две метални протези.

— Преди два дни си видял Исус, а тази нощ си видял самолет да експлодира в небето. — Капитанът се наведе напред. Огледалните му слънчеви очила закриваха почти цялото му лице.

Мануел не трябваше да споменава, че е видял Исус. Той просто искаше да им каже колко добре познава пътя, колко често минава по него и че е виждал и по-невероятни неща от експлодиращ в небето самолет.

— Тази нощ беше по-различно, сеньор капитан — заяви той. — Това, което видях, беше бомба!

— Защо едва сега го съобщаваш? — попита кръглоликият. Говореше испански с акцент, по-мек от този на мексиканците, но въпреки това гласът му звучеше арогантно.

— Страхувах се, че ще закъснея. Това беше първата ми нощ на работа.

— Споделял ли си нещо с колегите си? — попита човекът с металните куки. И неговият акцент не беше мексикански, но в гласа му нямаше арогантност, а по-скоро съчувствие.

— Страхувах се да не решат, че си измислям.

— А всъщност измисляш ли си? — попита усмихнатото капитанът.

— Може би си пийвал повечко текила?

Мануел се обиди.

— Кълна се, сеньор капитан, не бях пил. Както си карах, видях самолет да експлодира. Просто така — бум! — Удари с юмрук дланта си. — Видях го с очите си.

Капитанът се облегна назад и каза:

— Тази нощ не сме получавали съобщения за катастрофа.

Вратата се отвори и в стаята влезе още един човек. Беше набит, плешив и обезпокоително приличаше на мистър Клийн. Бързо се огледа, отиде при кръглоликия и му прошепна нещо, а после седна срещу Мануел.

— Може би сте били вдъхновен от предстоящото посещение на папата? — попита мъжът и всички се разсмяха.

— Не, сеньор — едвам промълви Мануел с наведена глава.

Докато капитанът си даваше вид, че взема решение, настъпи тишина. Той намести очилата си, прехвърли няколко листа, повдигна леко рамене и погледна Мануел.

— Искам да ви благодаря, че дойдохте, но се страхувам, че не можем с нищо да помогнем на експлодирали самолети фантоми. — Той се изправи. — Или видения. — Заобиколи бюрото. — Можете да си вървите. Хайде, тръгвайте си!

Мануел бавно стана и плахо изрече:

— Ако все пак е станало чудо и има оцелели?

— Чудеса не стават, Мануел — отговори му капитанът, — в това е целият проблем, просто чудеса няма. — Той огледа другите мъже.

— Нямало е и самолетна катастрофа — добави плешивият.

Искаше да ги попита откъде са толкова сигурни, след като не са проверили, но се въздържа.

— Най-вероятно си видял падаща звезда или светкавица, и си ги помислил за горящ самолет — предположи кръглоликият.

Мануел все още изучаваше обувките си.

— Може би си искал да направиш впечатление на шефа си, за да те премести в дневната смяна — предположи плешивият и черните му очи блеснаха.

Капитанът отвори вратата.

— Ако побързаш, може да се върнеш в Серо ел Буро за сутрешната проповед.

— Ако научите нещо ново и ако имате нужда от мен... — Мануел започна да отстъпва към вратата.

— Ако научим нещо ново, ще ти се обадим, не се тревожи — увери го капитанът.

След това всички станаха. Плешивият каза любезно:

— Благодарим ти, че дойде.

— Карай внимателно — прибави някой.

— И за малко си почини от видения — посъветва го капитанът с усмивка.

* * *

На Четвърти юли в седем часа сутринта, тъкмо когато приключваше смяната на Джо Пасински, който беше авиодиспечер в Гуенда, Уестчестър, телефонът иззвъня. Обаждаха се от контролната кула на международното летище в Акапулко, за да съобщят, че един от самолетите на „Гуенда“ е катастрофирал над хълмовете около Акапулко и че според предварителната информация всички са загинали. Пасински незабавно се обади на собственика на „Гуенда“ Фриц Лакинбил, който му нареди да не предприема нищо без него. Двадесет минути по-късно той пристигна от близкия град Гринуич, Кънектикът.

Цялата сутрин двамата стояха до телефона и факса. Новините, които получаваха, не бяха подробни, защото Вашингтон все още чакаше официална покана от мексиканското правителство, за да изпрати група, която да разследва случая. Най-сетне в девет сутринта, почти дванадесет часа след инцидента, американците бяха поканени да дойдат, за да огледат мястото на катастрофата и да приберат каквото е останало от самолета и от хората в него. Лакинбил се зарадва, че най-сетне лично може да вземе участие в разследването. Интересуваше го „черната кутия“ на самолета. Веднъж да се добереше до нея, щеше да разбере какво точно се беше случило, защото тя съдържаше запис на разговора между пилота и контролната кула до последния момент преди катастрофата, както и още много важна информация за полета.

Безпокоеше се, че мексиканците не съобщават нищо за нея, и ги попита изрично, но те отговориха, че все още не са я намерили. По обяд той вече летеше към Мексико.

До черния път между Чилпанчинго и Серо ел Буро движението по двулентовото шосе, което излизаше от Акапулко, беше доста натоварено. На пустия черен път Мануел забеляза една кола. Много се изненада, когато в нея видя двама от мъжете от полицейското управление. Когато колата им се изравни с камиона му, кръглоликият започна да му прави знаци да спре.

Мануел си помисли, че най-сетне са им съобщили за изчезването на самолета и че двамата мъже ще поискат да даде показания. Даде знак, че е разбрал, отби вдясно и спря. Отвори вратата и скочи от камиона на тридесет метра от мястото, където беше видял Исус. Двата мъже слязоха от колата. Мануел забеляза, че човекът с железните ръце не е с тях. Тъкмо се питаше защо бяха тръгнали след него и го бяха спрели, когато видя пистолета.

С мълниеносно движение плешивият го извади от кобура под мишницата си и даде три бързи изстрела. Мануел беше улучен два пъти в гърдите и веднъж в корема. Когато падна, още три изстрела раздробиха главата му. Двата мъже довякоха тялото до камиона, сложиха го на мястото на шофьора, завързаха го с предпазния колан и поставиха ръцете му на кормилото.

Плешивият включи двигателя и освободи ръчната спирачка. След това заедно с другия мъж избутаха камиона в клисурата. Той се затъркаля надолу, помитайки камъни и дървета, удари се в дъното и избухна в пламъци.

ТРЕТА ГЛАВА

— Дишай, живей, не умирай, върни се. — Кориандър повтаряше тези думи като заклинание. — Дишай, живей, не умирай, върни се — повтаряше младата жена, когато от уредбата се чу гласът на Орбисън, който пееше „Сладки сънища, бейби“. Тя провря ръката си в гръдния кош на пациента, за да направи директен масаж на сърцето. Около нея се носеха виковете и стенанията на хората от носилките в манипулационната и плачът на близките им от чакалнята, заглушавани от силни и авторитетни гласове, сякаш всички наоколо бяха слабоумни и глухи, а не ранени и разтревожени. Само в едно травматологично отделение можеше да се чуе всичко това.

— Дишай, живей, не умирай, върни се — непрекъснато повтаряше Кориандър.

Операторът предупреди:

— Пригответе се за шок.

Всички отдръпнаха ръцете си от тялото на пациента и сестрата допря електродите до сърцето. Мониторът окуражително трепна и някой каза:

— Добре, успяхме!

Кориандър продължи масажа. Все още не бе сигурна, че са успели, въпреки че човекът бе жив.

— Но за колко време? — попита някой.

„Откъде мога да знам — помисли си тя. — Не съм го ранила аз. Тук съм само за да събера парчетата и да поема вината, ако лепилото не ги задържи.“ Линията на монитора показваше, че сърцето работи. Пулсът се стабилизираше — чудо на чудесата!

— Продължавай — окуражи я главният лекар, който се беше появил току-що. — Масажирай с всички сили, Уайът. Казвали ли са ти, че можеш да възкресиш дори и мъртвите?

Знаеше, че за да издържат на непоносимото напрежение, някои хора стигат дори до богохулство. Но самата тя бе много сдържана в чувствата си. По-лесно би понесла думите: „Може ли да те прегърна?“.

— Да се надяваме — изрече студено и се съсредоточи върху сърцето, което вече биеше равномерно.

Главният лекар надникна зад рамото ѝ.

— Направи разрез за въздух, в случай че гърлото му кърви.

— Ела по-близо, докторе, вече е вътре...

— Обичам начина, по който казваш това — прошепна той в ухото ѝ.

— Защо миришеш на дървени въглища? — попита младата жена, без да реагира на шегата му.

— Защото усетих, че ще ни докарат чеверме.

„Страхотно! — помисли си Кориандър, докато масажираше. — Огнестрелна рана, код «синьо», съвсем нормално.“

Беше Четвърти юли и тя беше в Бруклинската централна болница в Ню Йорк. Обаче можеше да бъде и по-лошо. Например, ако беше дежурна през нощта, в която един луд открил огън срещу двадесет и седем души, които кротко седели в Макдоналдс на Атлантик авеню. Но пък сега можеше да прекарва уикенда в Акапулко заедно с мъжа си.

Разкъсан бърбек и не се знае още какво. Куршумът беше влязъл в долната част на гърба и беше излязъл от лявата страна на корема. Сега пациентът дишаше, дишаше и живееше, и както всеки път, когато всичко завършеше успешно, Кориандър почувства вълнение и несигурност.

— За бога, тези хора не могат ли да измислят някакъв по-добър начин да си прекарват времето? — питаше се тя на глас, докато се подготвяше да затвори разреза отляво.

— Пулсът пак изчезна. Може отново да се наложи да се направи електрошок — предупреди операторът.

Някой пое иглата и конеца от Кориандър и тя отново започна да масажира сърцето. Когато го бяха докарали, в джоба на панталоните му имаше пачка стодоларови банкноти, масивна златна запалка и колекция от кредитни карти.

— Жена му и брат му са отвън. Много са разстроени. Ще поговорите ли с тях? — попита един от стажантите. Тя уморено кимна, като продължаваше да масажира. „Невинен минувач — бяха казали ченгетата, когато го докараха. — Тъкмо излизал от църква и отивал да посети майка си.“

Тя преглеждаше един пациент с болки в гърдите, когато главният лекар дотича при нея, хвана я за раменете, бодро ѝ съобщи, че има код „синьо“, и я поведе към операционната. Кориандър не се впечатли особено, тъй като тук постоянно имаше код „синьо“. „Виж това“ — каза ѝ главният лекар и тя погледна. „Това“ се оказа един гол негър (или някакъв свещеник), чийто пенис отпуснато лежеше настрани. „Какво толкова — помисли си тя. Какво друго можех да очаквам? Да каже: «Гледайте това, доктор Уайът!» и да закрие очите ми?“ Всъщност последното беше за предпочитане, тъй като от момента, в който ръцете ѝ докоснеха това тяло, животът му щеше да зависи изцяло от нея. Винаги се чувстваше притеснена, когато главният лекар я викаше да спасява нечий живот.

В Буенос Айрес по време на военния режим през 1978, когато един старец беше арестуван от тайната полиция, баща ѝ ѝ каза: „Не гледай, Кориандър“. Тя гледаше как човекът моли за помощ и отчаяно се хваща за минувачите. Нито един от добре облечените и уважавани хора, които бяха свидетели на ареста на улица „Кале Флорида“, не изрази съчувствие. Старецът беше завлечен в една кола и откаран. Години наред тя се сещаше за тази сцена, която беше само малка част от ужасните неща, които тогава ставаха в Буенос Айрес.

През 1978, при управлението на хунтата начело с генерал Видела, безследно изчезнаха повече от осем хиляди души. По това време местните фашисти караха сиви фордове, в които прибираха хората от улиците, ресторантите, работните им места и дори от леглата им посред нощ, за да ги вкарат в затвори и концлагери, откъдето много рядко някой се завръщаше. Тогава Кориандър беше на двадесет и следваше медицина.

Баща ѝ непрекъснато пътуваше. Беше представител на една американска петролна компания в Южна Америка. В края на кариерата си беше американски посланик в Аржентина. Палмър Уайът беше изпратен по времето на Никсън, остана при Форд и продължи по изключение и когато през 1976 беше избран Картър. Тогава Държавният департамент реши, че само той би могъл да се справи с критичната ситуация в Аржентина, не само защото беше добър политик, но и защото беше в добри отношения с хунтата и жена му произхождаше от много уважаван аржентински род. Флория Лучия Сармиенто Уайът беше потомка на бившия президент Доминго

Сармиенто, който раздели аржентинците на цивилизовани „европейци“ и нецивилизовани „каудильос“, „гаучос“ и „индианци“. През годините, в които Палмър и Флория живеяха в американското посолство, се постигнаха повече дипломатически споразумения и търговски сделки, отколкото през който и да е друг период, като се изключи управлението на Хуан Перон през 1973.

На Кориандър ѝ беше трудно да определи коя е истинската ѝ родина. Винаги се чувстваше някъде между двете. Полуамериканка, полуаржентинка, тя се чувстваше отхвърлена и от двете страни. Аржентинците пренебрегваха мнението ѝ — за тях беше гринга, а американците вечно я подозираха в нещо и я наричаха „хипи“. Тя реши, че най-доброто, което може да направи, е да защитава мнението си докрай на безупречен испански, докато хората около нея не започнат да я уважават, и успя.

Когато през 1984 пристигна в Ню Йорк, в Бруклин, по подобен начин успя да спечели уважението на хората. Това, което най-силно я впечатли в Бруклинската централна болница, беше приликата ѝ с Буенос Айрес: тук недоверието и отчаянието бяха толкова силни, колкото бяха тогава там. Разликата беше само в това, че в Буенос Айрес не приемаха празниците толкова на сериозно, както в Бруклин, където хората сякаш даваха мило и драго да получат някакво нараняване на Четвърти юли. Освен това пуерториканският и доминиканският испански, които се говореха в тази част на Ню Йорк, имаха доста по-твърди гласни от аржентинския.

— Катетърът е вкаран — отбеляза Кориандър, като гледаше как стъклената тръба се пълни с кръв. — Твърдя, че бъбрекът е засегнат, така че трябва бързо да качим ранения горе.

— Мислиш, че трябва да се оперира? — попита главният лекар, сякаш съществуваше друг начин да се извади куршумът.

— Досега не съм виждала куршум да се разтвори от само себе си — отговори тя, съзнавайки какво щеше да последва.

Той пренебрегна сарказма ѝ.

— Ако пациентът почине горе, ни чака процес. Ако умре тук, за малко ще се явим пред комисията по смъртните случаи и *asta la vista...*
— Безцветните му очи се присвиха зад очилата.

- Вие се шегувате.
- Не се шегувам.
- Не сте на себе си, докторе...
- Стига, Уайът, този не трябва да го режем.
- Значи да го оставим да умре.
- Защо правите това, Уайът?
- Той е твърде млад.
- Никой не живее вечно.

Тя го погледна.

— Има голяма разлика дали ще умреш по време на сън на деветдесет и пет или на двадесет и пет от несмъртоносна огнестрелна рана.

— Само временно го спасявате, Уайът. Той отново и отново ще идва тук.

— Предложете ми нещо разумно и аз ще го обмисля — каза мило тя.

— Прегледайте бъбреците му на скенер.

— Няма време.

— Помислете за екипа, Уайът.

— Ще ми направиш голяма услуга, Стан, ако се върнеш при твоето барбекю.

С престорено съжаление в гласа той отвърна:

— Не мога да разбера защо сте избрали травматологията. Ако бяхте специализирали например дерматология, нямаше да ви се налага да взимате толкова важни решения.

Тази закачка по някакъв начин ѝ напомни за младостта, която беше изпълнена с тревоги, борба, победи и разочарования. Защо искаше да стане хирург-травматолог, а не дерматолог, педиатър или гинеколог — тези женски специалности в иначе твърде мъжката професия на лекаря? Тя жадуваше за обич, може би защото ѝ бе липсвала в детството. Има ли по-голяма любов към човека от това да се бориш за нечий живот? Има ли нещо по-лично от смъртта? Тези свои мисли тя не споделяше с никого. Например девствеността. Тъй като се смуцаваше да признае, че на деветнадесетгодишна възраст не бе лягала с мъж, си измисляше любовници. Избягваше да говори и за студентските си години, тъй като бе започнала да учи медицина едва навършила двадесет и една. Младостта ѝ я смуцаваше и тя лъжеше, че

е по-възрастна. Заради стеснителността си още тогава странеше от хората. Това се беше превърнало в навик, който ѝ бе трудно да преодолее.

Беше имала много приятели, но с нито един не беше достигала до интимни отношения, защото семейството ѝ твърде често се местеше от една държава в друга. Когато на четиринадесетгодишна възраст пристигна в американското посолство в Буенос Айрес, предизвика възхитените коментари на персонала. Беше наследила най-доброто от майка си и баща си. Много красива, темпераментна и жизнерадостна, Кориандър Уайът беше от онези жени, които дори в най-лошите си моменти изглеждат добре. Беше запазила това качество и на тридесет и четири. Косата ѝ беше тъмноруса, гъста и дълга. Когато се смееше, кехлибарените ѝ очи искряха, а щом беше тъжна, сякаш потъмняваха. Чертите на лицето ѝ бяха идеални, устните ѝ бяха сочни и съблазнителни, а тялото ѝ беше стройно и с доста едър бюст. Ръцете ѝ бяха красиви, с дълги неспокойни пръсти. Имаше хубави дълги крака. Интересуваше се от всичко. Гласът ѝ можеше да бъде както нежен, така и гърмящ като тежък камион по нанаягорнице. Имаше моменти, в които лошата граматика и говор можеха да я ядосат, но имаше и случаи, когато редеше такива ругатни, които можеха да накарат всеки таксиметров шофьор в Ню Йорк да се изчерви.

Няколко месеца след пристигането си в Буенос Айрес, Кориандър се научи да стои с часове в студ и пек, слушайки отегчителни политически речи и обещания. Тогава беше задължена да участва в най-различни церемонии, за да наблюдава перфектното дипломатическо присъствие на баща си и перфектното дипломатическо отсъствие на майка си. От нея се очакваше да замести майка си, на която ѝ беше омръзнало да придружава баща ѝ по такива места.

Флория Лучия Сармиенто Уайът не можеше да живее без захар. За нея нямаше значение дали беше смляна и поръсена по кексовете, които поглъщаше, или разтворена в коктейлите, които си пийваше. Въпреки че до края на живота си изглеждаше привлекателна и свежа, след години тази нейна страст се оказа смъртоносна. Съпругът ѝ често я молеше да я превъзмогне. На ярка слънчева светлина изглеждаше на не повече от петдесет, а на свещи можеше да мине и за четиридесетгодишна. Независимо че големите колкото бразилски

орехи диаманти бяха взети на заем, че красивите плисирани рокли бяха наети, а мантилята^[1] ѝ, изработена от стара дантела, беше предавана от поколение на поколение в рода Сармиенто, Флория Лучия диктуваше модата. Беше красавица, но имаше ужасен характер. Беше очарователна, вълнуваща, забавна, но беше и много лоша майка. Когато беше трезва, беше непредвидима, а когато не беше, напълно губеше разума си. Щом навърши четиринадесет, Кориандър разбра, че дъщеря, която живее в сянката на известна и красива майка, има три възможности: да остане завинаги в сянката ѝ, да я отхвърли изцяло или да тръгне по свой собствен път. Тя инстинктивно избра последната възможност, въпреки че „собственият ѝ път“ трябваше да се вмести в известни ограничения. Искаше да стане травматолог и да работи в Ню Йорк, а баща ѝ считаше, че трябва да практикува в Буенос Айрес. В края на краищата решението беше взето, когато Флория Лучия направи единственото неогоистично нещо в живота си. Умря. В една бледооранжева стая близо до френската клиника в Буенос Айрес зад лакиран дъбов параван тя угасна като свецица, духната от топлия аржентински вятър.

Кориандър беше в коридора до травматологията и разговаряше със съпругата и брата на пациента, който вече беше изпратен за операция.

— Спряхме кървенето. Вече има по-големи шансове да оживее — обясняваше тя.

— Господ да ви благослови, докторе... — проплака жената.

— Вие ще бъдете в нашите молитви — добави братът.

Такива думи винаги я караха да се чувства неудобно. Тъкмо щеше да отговори, когато се появи едно младо момиче. То носеше прозрачно бюстие и високи ботуши, косата му беше боядисана в синьо и вдигната нагоре, гримът под очите му беше черен, а червилото му беше ужасно ярко. Приближаваше с цигара в ръка.

— Имаш ли някакво успокоително, докторе?

— Не може да пушите, тук има кислород.

— Гледай си работата, докторе.

Жената все още плачеше и сякаш не забелязваше момичето.

— Кога можем да го видим? — попита тя.

Кориандър, която се опитваше да води два разговора едновременно, ѝ отговори:

— Веднага щом бъде в състояние. — Отново се обърна към момичето: — Това е болница...

— Това не е болница, а касапница. Няmate ли малко демерол за нервите ми, докторе...

Братът, който също не беше забелязал новодошлата, попита:

— Наистина ли е вън от опасност?

— Нека караме поред — започна Кориандър. — Засега е жив...

— Заради вас, докторе. Вие му помогнахте.

— Хайде, докторке, само едно демеролче.

— Не мога да ви дам демерол, без да съм ви прегледала.

— Ще умра от нерви, докторке.

Кориандър отново се обърна към двойката.

— Защо не отидете да пиете кафе? Операцията ще продължи най-малко три часа. — После каза на момичето: — Ако не оставите цигарата, ще повикам охраната.

— Вие сте светица, докторке.

— Касапка!

Охраната пристигна, взе цигарата на момичето и го отведе в чакалнята, докато то крещеше обиди. Единствената причина, поради която Кориандър не се ядоса, беше, че приемаше подобни сцени като част от безумните противоречия на живота. По коридора вървеше една пълна възрастна санитарка. Такива като нея можеха да извършат всяка хирургическа процедура по-добре от който и да е стажант.

— Жената и братът на простреляния ви очакват ето там — тя посочи с ръка.

— Но аз току-що разговарях с тях — объркано отговори Кориандър.

Чистачката многозначително завъртя очи към една плачеща жена, придружена от уплашен мъж.

— Вие говорихте с любовницата му и с негов приятел. Жена му и брат му са ей там.

Когато Кориандър тръгна към двойката, реши да не се кара на фалшивите брат и съпруга. Все пак любовта си е любов, а мъката — мъка. Какво значение има дали си брат или приятел, любовница или съпруга? В живота имаше много по-лоши неща.

През 1976 в Буенос Айрес положението непрекъснато се влошаваше. Домове се претърсваха без предупреждение, хора се арестуваха, без значение дали бяха мъже, жени или деца. След седмици изтезания затворниците бяха готови да дадат показания срещу роднините си и приятелите си само за да спечелят още няколко дни живот или да бъдат убити веднага. Тази обстановка накара Палмър Уайът да премести дъщеря си от университета в Буенос Айрес в този в Кордоба, който се считаше за по-безопасен. Там Кориандър Уайът срещна Дани Видал.

Раненият беше подготвен за операция. Сега животът му беше заплашен от инфекция, хирургическа грешка или още няколко преминавания през вратите на Травматологичното отделение. „Адиос, ляв бъбрек“ — помисли си Кориандър, докато излизаше от хирургията и отиваше към травматологията.

Когато екипът минаваше покрай нея, тя напомни, че има тръбичка в трахеята, отворен дренаж и че трябва да се следи пулсът. В такива моменти всеки знаеше какво да прави. Дори в напрегнати ситуации никой не забравяше рутинните дейности и правилата. „Сърдечно ви каним да спасявате живот на Четвърти юли. НСК — носете собствена кръв.“ До следващия път, когато същият пациент дойде със същото извинение: „Аз просто си седях там и си гледах работата, докторе“.

Когато излизаше от травматологията, видя как санитарите бутаха една носилка, на която лежеше жена. Кракът ѝ беше ампутиран до коляното. Тя изглеждаше уплашена и отчаяна. Кориандър взе диаграмата ѝ и тръгна след носилката.

— Как се чувствате днес, госпожо Родригес? — попита тя и повтори въпроса на испански: — *Como esta, senora Rodrigues?*

Устните и езикът на жената бяха подути, дясната ѝ страна очевидно беше парализирана, десният ѝ крак беше доста хубав. Просто лош късмет.

— Не може да говори — обясни един от санитарите. — Инсулт.

Тя го погледна накриво. Санитарите обичаха да обясняват на докторите, сякаш разбираха нещата по-добре от тях. Какво трябваше да каже сега? „Извинете, сеньора Родригес, вие имате инсулт, но за съжаление това не е отделението, в което трябва да бъдете. Разбирате ли, сеньора Родригес, тук се занимаваме само с рани от ножове и куршуми, но в другата зала ще се погрижат за вас.“ Кориандър не се обвързваше емоционално с всеки пациент, тя просто съчувстваше на всички бедни и отчаяни хора, на които им предстоеше да напуснат болницата и да бъдат оставени на грижите на града. Взе ръката на жената и видя сълзите в очите ѝ.

— Можеш ли да пишеш? — попита тихо.

Жената кимна.

— Тогава напиши телефона на някой роднина или приятел...

Сълзите потекоха по бузите на жената. Кориандър ѝ подаде писалка и лист. Жената написа: „Нямам“.

Сърцето ѝ се сви, отново взе ръката на болната и каза на една от сестрите:

— Поставете госпожа Родригес под наблюдение и ме запишете като неин лекуващ лекар.

Обърна се, за да потърси следващия нещастник. Не се наложи да се оглежда дълго.

— Имаме намушкан с нож, доктор Уайът. Раната не е тежка, пациентът е амбулаторен, дойде сам. Бихте ли го погледнали?

„Бихте ли го погледнали? Погледнете наркотиците, погледнете политиката, погледнете гнева и погледнете жертвата — помисли си Кориандър. Сега имаше повече от обикновените тридесет секунди, за да прецени какво да прави, тъй като раната не беше тежка. — Когато дойдат тук, изглеждат като мъченици, а навън се правят на бабаити.“

— Нужна ли ви е химикалка, доктор Уайът? — попита сестрата.

Тя поклати отрицателно глава и прегледа пациента. „Кой би могъл да си води записки в такъв момент — каза си. Мъжът се усмихваше. — Защо да не се усмихва, нали е жив?“

— Долу вляво, възможно е далакът да е спукан, бъдете внимателни. Нека да му се направи рентгенова снимка на лявата страна. Не бива да прави резки движения. — Тя се изправи. — Трябва да остане под наблюдение.

— Той мирише на алкохол — съобщи сестрата. — Да направим ли и промивка?

— Какво ли би могъл да загуби, освен живота си — уморено изрече Кориандър.

Въпреки че съчувстваше на всички страдащи, не можеше да им закреши и да ги разтърси достатъчно силно, за да ги накара да разберат, че животът е тежък, но за него няма алтернатива.

Беше ѝ внушавано: „Възпитание, Кориандър; маниери, Кориандър; такт, доктор Уайът; благоприличие, ако обичате, докторе; процедура, доктор Уайът“.

— Да направя ли промивка? — прозявайки се, попита сестрата.

— Направи. Провери за наркотици, алкохол и всичко останало. Когато се стабилизира, ако е необходимо, ще го детоксикираме.

Тя страдаше, защото не можеше да промени изхода за повечето от тях. Никога не можеше да си тръгне, без да се обърне, и да се върне чак когато започне следващата ѝ смяна. Изпитваше вина за това, че живее в друг свят, високо над Пето авеню в Манхатън, с изглед към Сентръл Парк. Веднъж, когато преминаваше през бедняшките квартали на Буенос Айрес — Сан Телмо и Монсерат, почувства отчаяние и безсилна ярост при вида на нещастните дечица, живеещи в ужасна мизерия. Тогава лимузината дори не намали скоростта си, докато я караше към летището, откъдето щеше да излети, за да продължи практиката си.

„Виж това, Уайът.“ Имаше пълното право да погледне пациента с ранения бъбрек, дори да беше гол, тъй като, за бога, тя беше избрана да постави ръка в гръдния му кош. Преди много време в Аржентина, когато тя все още само беше чела за този метод, Дани я бе предупредил, че ще ѝ се наложи директно да масажира сърцето на болния, за да спаси живота му. Отметна няколко кичура от челото си и пое дълбоко въздух. Не беше спала двадесет и седем часа и при повече късмет ѝ оставаха само девет. А можеше да бъде на брега на Акапулко заедно със съпруга си.

[1] мантиля — дантелено дамско наметало, покриващо главата, спускащо се по гърба. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ченгето настояваше да му бъде назначено лечение за ръцете. Не било сериозно, само били ударени и го болели, когато ги свивал в юмрук.

Кориандър слушаше оплакванията му. Никак не беше убедена, че е ударен по ръцете, а по-скоро смяташе, че той е нанесъл удара.

Обикновено между два и девет сутринта, след като първата вълна от жертви на пиански или наркомански сбивания отминеше, като едни биваха изпращани в моргата, а други биваха позакърпени и оставени да си доспиват, настъпваха часове на относително спокойствие. Беше девет и петнадесет и идваха нови пострадали, които бяха изпили или си бяха инжектирали каквото им беше необходимо, за да стигнат до травматологията.

— Как си ударихте ръцете? — попита Кориандър ченгето, изскочило от тълпата от хора, облечени в сини униформи, които се мотаеха около вратите. Винаги, когато видеше тези сини униформи, се чувстваше, сякаш се намира сред добре въоръжен отбор по боулинг.

— Трето легло — прекъсна разговора една сестра, която носеше диаграма, — пребитият арестант спешно трябва да се прегледа.

Кориандър бързо взе диаграмата и се обърна към полицая:

— Този ваш ли е?

— Оказа съпротива при арест, докторе.

Тя прегледа диаграмата и каза:

— Чудно ми е, че все още е жив.

— Той е звяр, докторе, използва гаджето си за прикритие и го бутна по стълбите, за да спечели време и да се опита да избяга с наркотиците през един прозорец...

Толкова пъти беше чувала това, че вече ѝ се искаше да поразнообразят тактиката.

— Къде е момичето?

— О, докторе, такива като тях по гръб не падат.

— Очевидно сте намерили някой, който е паднал — изрече тя и се отправи към арестанта.

Ченгето тръгна след нея.

— Ами ръцете ми, докторе?

— Помолете да ви направят рентгенова снимка.

— А медицинско? — настоя той.

Тя се спря едва при леглото на пребития.

— Нека първо получим резултатите.

— Кога ще мога да взема арестувания обратно? — попита ченгето.

Гласът ѝ стана леден:

— Ако зависеше от мен, никога!

Дръпна завесата около леглото.

Един от тези, които не падат по гръб, лежеше с разкъсан черен дроб, спукан далак, разцепена устна и толкова подуто око, че отокът обхващаше лявата страна на лицето му. При вида му едва не заплака. Внимателно се зае да преглежда тялото, като започна от краката, търсейки още счупени кости, и постепенно стигна до торса, за да се увери, че няма и други вътрешни наранявания. Завесата се разтвори и тя видя най-близката си приятелка. Бяха се запознали преди осем години, когато Кориандър започна работа в болницата.

— Обрали са го и са го пребили? — попита Лоти.

Отново се съсредоточи върху пациента.

— Оказал съпротива при арест — отговори кратко тя. Забеляза недоверието, изписано върху лицето на приятелката си.

— Като гледам, няма голяма разлика — прошепна Лоти.

— Изкушавам се да напиша доклад за този случай — поклати глава Кориандър.

— А после, ако се случи да си навън в три сутринта и някой те нападне?

— Искаш да кажеш, че това ще наруши идилията между нас и полицията?

— Не, искам да кажа, че не трябва да си вреш носа там, където не ти е работа.

Около леглото се събраха няколко сестри.

— Какво мислите, доктор Уайът? — попита една от тях.

Какво трябваше да мисли? Че системата е погрешна, че престъпниците стават жертви, жертвите — статистика, а тези, които

трябва да спазват закона, стават престъпници? Гласът ѝ прозвуча по-скоро уморено, отколкото ядосано:

— Има фрактура на лявото бедро, така че му направете снимка и го качете горе в шоковото. — Обърна се към Лоти: — Как мислиш? След толкова години работа в травматологията дали няма да полудея?

— Ако се чувстваш така, може би е по-добре да станеш дерматолог и да лекуваш псориазис.

— Днес ти си вторият човек, който ми предлага да стана дерматолог.

— Това, което не разбирам, е как някои могат да бъдат обзети от такова желание за голяма пенсия, че да патрулират по улиците на Ню Йорк с пистолет тридесет и осми калибър. Виж, все пак човекът е жив, а можеше да отиде направо в моргата. Истинско чудо.

Кориандър се усмихна, развеселена от думите на Лоти. Тя беше тъмнокоса, сладострастна и винаги на диета. След развода си се беше прехвърлила от ортопедията в травматологията. Искаше да работи до пълно изтощение, за да бъде толкова уморена, че когато се прибере къщи, да не страда от самотата.

— Лоти, искам да знаеш, че може да съм обзета от отчаяние заради този пациент, но със сигурност ще се оправя.

— Трябва да престанеш да се чувстваш лично ангажирана с всеки пациент — посъветва я Лоти.

— Не с всеки, само с тези, които са бездомни и отчаяни и с тежки последствия. Не повече от осемдесет и пет процента.

— Какво остава за теб?

— Извини ме, но не те разбрах?

— Какво запазваш за Дани?

За миг в погледа на Кориандър се появи мъка.

— Повече, отколкото напоследък съпругът ми желае.

— Той замина ли за уикенда?

— Да, по работа.

— Кога ще му кажеш?

— Казах му, преди да замине.

Лоти я погледна с присвити очи.

— Развълнува ли се?

Бяха застанали до стената в средата на коридора на травматологията.

— Развълнуван е силно казано. По-скоро изглеждаше облекчен, но по някакъв особен начин. Сякаш се радваше, че ще имам и нещо друго, за което да се тревожа, освен за него.

— Мислиш ли да си починеш?

— Да, когато видя, че не съм полезна край операционната маса, ще спра за малко.

Приятелката ѝ се канеше да каже нещо, когато летящите врати се отвориха. Санитарите забързано вкараха носилка с човек на нея.

— Огнестрелна рана — обяви Лоти.

— Колко необичайно! — добави Кориандър.

Един от лекарите вече крещеше:

— Два куршума в корема. Някой да ми помогне да спра кървенето.

Двете жени се спуснаха към носилката: Кориандър притисна с две ръце дупката от куршума, за да спре кървенето, докато Лоти разпитваше лекаря.

— Какъв е калибърът?

— Не зная — задъхано отговори той. Десетина души инсталираха системата за кръвопреливане.

— Преди колко време е станало? — изкрещя Лоти, за да бъде чута в суматохата.

— Преди двадесет минути — отговори лекарят.

— Донесете устройството за пречистване на кръв — нареди Кориандър. Един от полицаите се беше приближил до нея.

— Тридесет души са били в ресторанта и никой нищо не е видял! — обобщи той и направи жеста, който беше толкова често използван тук — прекара показалец по гърлото си. — Има ли шансове, докторе?

След толкова години Кориандър беше свикнала с този жест и с този въпрос.

— Още не мога да кажа — отвърна и се изправи, за да вземе инструменти и да направи временен шев. — Изчакайте малко, преди да го обявите за убийство — каза, докато измерваше кръвното налягане. — Повишава се — извика тя на екипа.

Още преди да бъде поставена диагноза, ченгетата искаха прогнози, и още преди да е починал, искаха присъда. Кървенето беше спряно и на мъжа беше поставен респиратор.

— Ще оперирате ли, докторе? — попита я един полицаи.

— Не аз, горе има екип. — Тя си пое дъх. — Има надежда.

Полицаят сви рамене.

— Мисля, че е по-добре да поизчакам малко тук. При такива случаи всичко може да стане.

Нетърпеливи като лешояди, полицаите искаха да обявят телесната повреда за убийство. Кориандър даде първа помощ на пациента и го остави на екипа да го подготви за операция. Лоти беше вече в другия край на помещението. Кориандър погледна към една от стаите за преглед и забеляза пушачката със синята коса, седнала на една от масите. Очевидно някой ѝ беше разрешил да пуши, защото държеше цигарата си над малък пепелник, който беше поставен в скута ѝ.

— Хей, докторе — махна ѝ тя, — май доста хора умират тук, а?

Не ѝ отговори. Обърна се и забеляза главният лекар и още двама лекари, които забързано влязоха в помещението. Престилките им се развяха от течението, което предизвика летящата врата. Движеха се един до друг и не обръщаха внимание на хората около тях. Напомняха на екип за бързо реагиране, който търси опасността. Кориандър не се съмняваше, че идват, за да говорят за пациента с надупчения ляв бъбрек, който почина тази сутрин. Припомни си предупреждението: „Ако пациентът почине горе, ни чака процес. Ако умре тук, за малко ще се явим пред комисията по смъртните случаи“. Тя се престори, че не ги забелязва, и отиде при последния пациент, за да провери състоянието му.

— Защо не оставите доктор Брунър да довърши — предложи главният с неочаквано любезен тон.

Кориандър погледна към Лоти и вдигна рамене.

— Да влезем вътре — каза главният лекар, посочвайки малка стая в далечния край на отделението. Тя се съгласи. Забеляза, че другите двама лекари не смееха да я погледнат в очите. Никой не проговаряше. Когато стигнаха до вратата, в стаичката влязоха само Кориандър и главният лекар. Другите двама, сякаш по предварителна уговорка, останаха отвън.

Главният лекар седна и я изчака също да седне.

— Кориандър, мила — започна той с нетипична за него нежност и спря. Явно не можеше да намери думи за това, което искаше да ѝ

съобщи.

— Виж, Стан, ще те улесня — започна нетърпеливо Кориандър. — Аз поемам отговорността за всичко, което е станало горе в операционната. И ако това те накара да се чувстваш по-добре, за протокола ще кажа, че при същите обстоятелства отново бих постъпила така.

— Станал е нещастен случай — прекъсна я той.

Тя почти се изсмя.

— Да си забелязал наоколо да става нещо друго? — Но тонът ѝ се промени веднага щом забеляза израза на лицето му. Уморено попита: — Какъв нещастен случай?

— Обади се от Акапулко.

Почувства се така, сякаш някой я беше разтворил за операция на сърцето ѝ и беше забравил да я затвори. Чуваше думите, но не разбираше смисъла им.

— Самолетът, в който е бил съпругът ти, е катастрофирал, Уайът — тихо каза главният лекар.

„Не!“ — тази дума изпълваше съзнанието ѝ.

— Не — прошепна тя, поклати глава и извика: — Не! — Повтори: — Не! — Косата ѝ се разпиля по лицето и раменете ѝ. От широко отворените ѝ, уплашени очи потекоха сълзи. — Тежко ли е ранен?

Мъжът пое дълбоко дъх и се наведе към нея.

— Един човек се обади от Акапулко, каза, че е твой шурей, Хорхе Видал.

Това не беше отговор.

— Зле ли е? — повтори с усилие тя.

— Мъртъв е, Кори, съпругът ти е мъртъв.

Сигурно някой друг изкрещя, защото тя не можеше да нададе такъв вик. Все пак всеки ден си имаше работа със смъртта, което означаваше, че на нея подобно нещо не можеше да се случи. Тя бе само зрител на човешкото нещастие, а не го изпитваше. Потърси ръката на главния лекар и каза със съвсем разумен тон думи, които всъщност не бяха разумни, като се имаше предвид какво се беше случило:

— Съпругът ми замина за Акапулко, за да се срещне с някого, който трябваше да му помогне да се справи с проблемите си, разбирате

ли... — Беше си внушила, че ако ясно и спокойно му обясни как стоят нещата, той щеше да разбере, че е станала ужасна грешка. Може би, ако успееше да запази самообладание, щеше да го убеди да започне отначало и да ѝ каже това, за което всъщност беше дошъл да говорят. Очевидно се отнасяше за пациента, който почина тази сутрин. „Виж това, Уайът.“

— Разбирате ли — умолително изрече тя, — ако нещо се е случило, някой със сигурност щеше да се обади...

— Точно това се опитвам да ти кажа, Кори, обади се шурейт ти Хорхе Видал.

— Моля те, Стан — прошепна през сълзи тя, — кажи, че не е вярно, кажи, че не е вярно...

Как можеше да го убеди, че е станала грешка, ако не му обяснеше колко жизнен беше Дани. Какво ѝ прави цяла нощ, или може би беше миналата нощ, но със сигурност беше преди по-малко от четиридесет и три часа, преди тя да постъпи на дежурство в болницата, а той да замине за Акапулко. Как можеше да му разкаже за това как я люби с часове, оставайки в нея, докато тя спеше, и как до последния момент ѝ шепнеше, че я обича. Казваше ѝ, че е дала смисъл на живота му, а тя му отвърщаше, че ѝ е дал щастие и смелост. Той беше всичко за нея, а тя беше неговата слабост.

— Съжалявам, Кори, за бога, съжалявам... — В гласа на Стан имаше много мъка.

За нея не оставаше нищо друго, освен да започне да си повтаря, докато успее да повярва, че съпругът ѝ е мъртъв. Съвсем просто. Не разбираше как напълно здрав човек като Дани можеше да е мъртъв! Никакви прогнози и диагнози, нито дори едно: „Има ли шансове, докторе?“. Просто мъртъв. Тя не разбираше как е възможно такова ужасно нещо да се случи на Дани, който беше преживял толкова опасности.

Не беше забелязала кога другите двама лекари са влезли в стаята. Единият мереше пулса ѝ, а другият казваше на главния лекар, че тя не трябва да шофира. Лоти също беше дошла, беше коленичила до нея и плачеше. „Колко странно — помисли си Кориандър, — такива сцени обикновено има в чакалните и в тях участват други.“ Такива неща се случват на съпрузите на другите, а не на нейния.

Беше решено, че Лоти ще я откара до дома ѝ, ще остане с нея, докато тя направи необходимото в такива случаи. Кориандър беше напълно запозната с това, което се прави след внезапна или не толкова внезапна смърт, но в такъв момент имаше нужда от някого. Трябваше да проведе много телефонни разговори, да купи билет за самолет, да приготви куфарите си и още милион други неща. Преоблече се. Трябваше да се обади на Хорхе в Акапулко и на баща си в Буенос Айрес. Изглеждаше ѝ странно, че всички, от които имаше нужда, бяха извън страната, включително и Дани, който освен страната, внезапно беше напуснал и живота ѝ.

В чакалнята беше Лоти, придружена от един непознат мъж. Очите на Кориандър се изпълниха със сълзи. Тя постави ръка на корема си, сякаш за да се предпази от нещо.

— Кори, това е Адам Сингър от Областната прокуратура — представи мъжа приятелката ѝ.

Кориандър го погледна: стори ѝ се приятен, на около четиридесет. Той обясни за какво е дошъл.

— Мисис Видал — започна той, — извинявам се, че идвам без предупреждение, но е много важно да се свържа със съпруга ви. Всичко, което зная, е, че в момента той е в Мексико. Помислих си, че можете да ми дадете телефон или някакъв адрес.

Младата жена забеляза обърканото изражение на приятелката си, която се опита да му обясни:

— Вие не знаете ли, че...

Прекъсна я, искаше сама да изрече думите, сякаш за да се пречисти:

— Съпругът ми е мъртъв...

Човекът пребледня.

— Какво?!

Лоти инстинктивно я прегърна и остро попита мъжа:

— За какво е всичко това?

Той объркано поклати глава и започна да обяснява:

— Не зная какво да кажа. Имам призовка за него — тридесет и четири банкови измами и други обвинения, свързани с изчезването на над петдесет милиона долара от „Интер Федерейтид Банк“.

ПЕТА ГЛАВА

Баща ѝ я държеше за ръката. Стояха наред прашния, напечен от слънцето двор на погребалното бюро на Санчес Мортuari в Чилпанчинго, Мексико.

— Кориандър, моля те, не влизай там, не бива да гледаш толкова ужасно нещо! — каза Палмър Уайтъ.

Тя се обърна към него с ледено изражение. Очите ѝ сякаш казаха: „Кураж, тези хора не знаят какво приказват. Дани никога не би позволил да бъде разкъсан на парчета... Господи, на такова място!“.

— Аз трябва да го идентифицирам — настоя младата жена и още по-здраво хвана ръката на баща си. — Ако не го направя, никога няма да бъде сигурна.

— Моля те, не се измъчвай! Остави шурей си да се погрижи за това. Моля те, мила, нищо повече не можеш да направиш. Всичко е свършило — повтаряше Палмър.

Баща ѝ беше красив, с бяла коса и с естествен тен на лицето. Обличаше се стилно и елегантно. Докато убеждаваше единственото си дете, на лицето му беше изписана болка.

— Не е свършило — прошепна Кориандър и добави: — Нищо не се случва, когато Дани не е тук.

— Не мога да позволя това — каза Палмър и с върха на пръста си спря една сълза, която се плъзна по лицето на дъщеря му. Кориандър се вгледа в него. Въпреки че не харесваше съпруга ѝ, сега беше до нея. Сякаш четеше мислите ѝ, баща ѝ каза:

— Обичам те. През тези три години непрекъснато мислех за теб и се тревожех, че може да не си щастлива.

— Чувствах се прекрасно и бях щастлива. Обичах го и още го обичам.

Палмър изглеждаше нещастен.

— Не искам да страдаш. Ако можеше това да не се беше случвало!

— Аз не исках той да заминава през този уикенд — плачеше Кориандър, — казах му, че искам да бъда с него, но той ми отговори,

че няма да намерят кой да ме замести в болницата.

Баща ѝ я притисна към себе си и погали косата ѝ.

— Той щеше да замине, независимо от всичко. Не се обвинявай. Толкова съжалявам, че трябва да изживееш това.

— Аз не изживявам нищо страшно, Дани е този, за когото трябва да съжаляваме, погледни какво се случи с него... — ридаше тя.

Палмър продължаваше да я успокоява, галейки косата ѝ, а тя плачеше, притиснала се към него.

— След време ще превъзмogneш това, мила, обещавам ти...

Съвсем не беше сигурно, че ще превъзмogne това, защото не беше превъзмогнала нищо, свързано с Дани. Спомняше си първия път, когато се любиха, сякаш беше вчера. Бяха в стая в луксозния хотел „Ел Тропезон“, в най-далечния край на Тигре Делта. Все още виждаше петте възрастни сестри, които поддържаха всичко така, както е било през двадесетте години. Все още усещаше мириса на одеколona на Дани, когато дойде от банята само с кърпа около кръста, прегърна я и я притисна до себе си. Все още чуваше думите, които ѝ каза, преди да я отведе в леглото: „Никога няма да ти позволя да ме напуснеш, Кориандър, ще бъдеш моя завинаги...“.

Гласът на баща ѝ я върна към реалността.

— Беше фаталист, дори навремето в Буенос Айрес, когато планираше свалянето на хунтата, си мислеше, че е имунизиран срещу смъртта.

Кориандър се отдръпна от прегръдката му.

— Тогава той се оказа прав, нали? Премина през всичко и остана жив, за да загине по такъв нелеп начин. — Заплака още по-силно.

Палмър пристъпи от крак на крак.

— Благодаря на бога, че не си била с него в самолета.

— Това е съдба — изрече тя, спомняйки си какво ѝ каза Дани, преди да се любят. „Според звездите — твърдеше той — излиза, че всички, които са били в затвора Пуесто Васко по време на хунтата, са били зодия Водолей, или че всички в Аушвиц са били зодия Лъв“. „И всички на този самолет са били родени под една звезда“ — добави мислено тя.

— Питам се дали Дани е имал врагове, способни да извършат такова нещо.

— Аз също. Това е най-ужасното...

— Няма как да разберем — продължи баща й. — Дани навсякъде виждаше демони. Той си мислеше, че всеки, който не е готов да жертва живота си, е враг.

Кориандър обърна красивата си глава.

— Ти ли беше врагът тогава, татко? — каза и осъзна, че не го беше наричала така от години.

— Тогава ситуацията беше много сложна...

Младата жена прехапа долната си устна, за да задържи напиралците сълзи.

— Ако го беше защитил, сега нещата може би щяха да бъдат по-различни...

— Ти щеше ли да останеш? — настоя баща й.

— Как можех да остана, след като него вече го нямаше?

— Чувствам се виновен...

— Вече е твърде късно за това.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще имам дете.

Реакцията на Палмър беше съвсем предвидима. Той изглеждаше така, сякаш му бяха съобщили за нечия смърт, а не за нов живот.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще го обичам — изрече простичко тя.

— Моята бедна Кориандър, съвсем сама...

Поклати глава.

— Не съвсем сама...

— Въобще не трябваше да те изпращам в Кордоба — почти на себе си каза Палмър.

— Това е най-хубавото нещо, което си правил за мен — промълви Кориандър. — Там срещнах Дани.

Стотици хора бяха изведени на поляните край университета в Буенос Айрес и бяха разстреляни. Правителството на генерал Видела заяви, че това са затворници от Вила Девото, които са се разбунтували и са убили пазачи и невинни граждани. Левицата обаче твърдеше, че това са *desapercidos* — изчезналите, които са били държани с месеци в затвора Вила Девото. Вашингтон реши да не осъжда хунтата за нарушаването на човешките права, защото на другия край на света ситуацията беше станала опасна. От Държавния департамент казаха на посланик Уайът, че тъй като ислямските фундаменталисти искат да

свалят проамерикански настроения ирански шах, би било неразумно да се създават нови американски врагове. Трябвало да се избегне враждебността към американците в още една част от света. Заради насилието и антиамериканските настроения, Палмър Уайът премести дъщеря си от университета в Буенос Айрес в университета в Кордоба, където, както смяташе той, беше по-безопасно.

Кордоба е един от най-старите градове в Аржентина. Тук има безброй църкви, параклиси и метоси, построени от йезуитите, францисканците и кармелитите. Университетът се управлява от йезуитите. Поминъкът на хората е земеделие. Острите планински върхове така са надвиснали над равните пампаси, сякаш предвещават още по-страшни събития.

Това, което Палмър не знаеше за университета в Кордоба, беше, че по онова време там бе центърът на антиправителственото движение. Там бе и щабот на левите партизани, наречени „Монтенерос“. На пръв поглед всичко изглеждаше нормално в сравнение с всекидневните ужаси в Буенос Айрес. Животът на Кориандър тук протичаше съвсем спокойно, но спокойствието свърши един месец преди разстрела на затворниците от Вила Девото.

Тя седеше в малко кафене близо до университета, слушаше как един неин приятел свири на бандонеон и гледаше как няколко студенти танцуват танго. Когато Хернандо спря да свири, тя вдигна глава и забеляза студента, който се беше отправил към нейната маса. За нещастие не успя да реагира достатъчно бързо, за да предотврати това, което последва. Студентът се изплю в лицето ѝ.

— Fascista, gringa — извика ѝ той. Към него се присъединиха и други. Християнка или не, тя обърна и другата си буза и отново беше наплюта. Настана бъркотия. Студентите наскачаха от столовете, започнаха да крещат и да се блъскат, като всеки защитаваше своята политическа позиция. Хернандо слезе от сцената и се опита да си пробие път през тълпата. В това време двама йезуити и един преподавател влязоха в кафенето. Те веднага се врязаха в тълпата: едни усмиряваха с думи, а към други прилагаха по-груби мерки. Единият от йезуитите призова към спокойствие и диалог, а другият се качи на една маса в средата на залата и изсвири с пръсти. Преподавателят се добра до Кориандър, която се беше свила в ъгъла.

— Елате с мен! — властно изрече той на английски с аржентински акцент.

Тя го разпозна. Това бе преподавателят по икономика. Без да изчака отговора ѝ, той я хвана за ръката и я изведе на стария павиран площад.

— Вие треперите — каза ѝ.

— Да, треперя — отвърна тя.

Любовта им сякаш започна от този кратък разговор. Съблече пуловера си и я наметна с него.

— Защо винаги седате на последния чин в моя час?

— Защото не искам да преча — каза тя изненадана, че той знае коя е. После прибави, сякаш можеше да не е забелязал. — Висока съм.

Той се усмихна.

— Кажете ми, ще предизвикам ли дипломатическа криза, ако ви поканя в кабинета си да прием мате?

Удивлението на Кориандър растеше.

— Откъде знаете коя съм аз?

— Всеки знае коя сте. Такива новини тук бързо се разпространяват. — Погледна я в очите.

Внезапно всичко ѝ се изясни.

— Бях нападната заради баща ми, нали?

Той взе ръката ѝ и я поведе към сградата на Факултета по обществени науки.

— Тук много държим на справедливостта...

Тя спря и го погледна.

— Защо точно мен?

— Вие сте негова дъщеря.

— Защо обвиняват него?

— Заради бездействието му. — Черните му очи още малко и щяха да прогорят дупка някъде над горната ѝ устна. — Някога изпитвали ли сте страст към нещо?

Кориандър усети, че се изчервява.

— Не смятам, че способността ми да изпитвам страст включва насилие.

Той сякаш я изучаваше.

— Вие не сте истински красива...

Тя не знаеше дали да се засмее, или да се ядоса.

— Какво значение има това?

— Ако бяхте по-малко привлекателна, щях да направя всичко възможно да се срещна с вас още първия ден.

— Не разбирам...

— Изчаках момента, в който ще имате нужда от мен.

— Откъде знаехте, че ще сте ми нужен? — попита с треперещ глас.

— Попадането ви в подобна ситуация тук беше въпрос на време.

— Той се усмихна. — По този начин поне не рискувах да бъда отблъснат.

Това обяснение малко я обезпокои.

— Това означава ли, че чувството ви за справедливост е правопрпорционално на сексуалните ви предпочитания?

Той спря и я изгледа с възхищение.

— Много добре, сеньорита Уайът, може да не сте красива, но сте интелигентна. — Отново взе ръката ѝ. — Това не би трябвало да ме учудва, след като баща ви е достатъчно умен, за да запази поста си при трима толкова различни президенти.

— Може ли някой от тези президенти да е причина да ме заплюват? — Гледаше го право в очите.

— Ще поговорим за всички причини, които обясняват това, което се случи — отговори ѝ той и намести пуловера върху раменете ѝ.

Кориандър се отдръпна.

— С нищо не можете да оправдаете това, което се случи.

— Ако не разбирате от какво се страхува и какво мрази народът, никога няма да разберете злото, което е обхванало родината ми.

— Това, което се случи, не беше насочено срещу когото трябва и беше напълно безсмислено. То няма да помогне на невинните жертви...

— То показва колко взривоопасна е ситуацията.

— Чия щеше да бъде вината, ако всички, които ме нападнаха, бяха арестувани и хвърлени в затвора?

— Това щеше да бъде само още една от проявите на злото.

— Не — упорстваше тя, — щеше да бъде проява на глупост, защото аз щях да бъда причината за затварянето им, а моето единствено престъпление е това, че съм дъщеря на баща си.

— Независимо от причината още невинни хора щяха да пострадат.

— Вие сте готов да жертвате хора, за да покажете колко несправедлив е режимът?

— Не съм готов да правя каквото и да е. Аз не мога да диктувам мислите и чувствата на хората. Тук съм само за да ги подкрепям.

— Значи след време, когато всичко свърши, на стената на кафенето ще бъде поставена паметна плоча или някоя улица ще бъде наречена на датата, на която се случи инцидентът, и може би, ако тогава някой не е наясно какво точно е станало, той ще бъде ужасно учуден, когато научи, че някой наплюл дъщерята на американския посланик и това предизвикало безредици и полицията дошла...

— По-добре е полицията да не научи за инцидента.

— По-добре е да се спасяват хората, отколкото да се създават мъченици.

Той изглеждаше развеселен.

— Съвсем по американски е да си толкова прагматичен, може би трябва да се научите да разбирате абстракции и символи.

— В смъртта няма нищо абстрактно или символично. Ако абстрактният гняв и символичната ярост бъдат заплатени с нечий живот, печели не друг, а хунтата.

— Не разбирате ли, че всеки, който мисли различно, е заподозрян, и това не е абстракция. Режимът има шпиони навсякъде.

— Може би трябва да се научите да не съдите за убежденията на хората в зависимост от произхода им.

Очите ѝ гневно проблеснаха. Гледаше я с възхищение.

— Защо мълчахте толкова време?

— Щях ли да постигна нещо?

Той се усмихна.

— Защо не дойдохте при мен? Всички знаят кой съм.

— Очевидно всички знаят и коя съм аз.

Той кимна и без да откъсва очи от нея, нежно каза:

— Загубили сме само месец, Кориандър Уайът, не е чак толкова много, ако си помислим колко ни остава да живеем.

Казваше се Дани Видал. Преподаваше икономика в Кордоба, когато не беше зает да организира свалянето на хунтата, тъй като освен преподавател, беше един от най-изтъкнатите членове на

монтенеросите. В часовете си или след това в кафенето той така спореше със студентите, че понякога ги разплакваше, но като преподавател беше безупречен. Не беше красив в класическия смисъл на думата, но излъчваше силна чувственост, която въздействаше дори когато показваше преднамерено безразличие, щом някой се опитваше да фамилиарничи с него. Не беше много висок, беше горе-долу колкото Кориандър — метър и седемдесет и два, но беше добре сложен — с широки рамене и тесен ханш. Чертите на лицето му бяха правилни и изразителни. Ръцете му бяха твърде мускулести и силни за човек с неговата професия. Беше мургав, косата му беше черна с няколко бели кичура, които след време, ако, разбира се, живееше достатъчно дълго, щяха да му придават достопочтен вид. Говореше мелодичен английски с лек аржентински акцент, а испанският му звучеше напевно, също с мек аржентински акцент. Гласът му беше като на опитен съблазнител. Беше човек, който не се лишава от нищо, но се говореше, че бил недостъпен, с което още повече привличаше жените.

Има нещо много тъжно, но и много привлекателно в мъж, който оплаква жена, убита от хунтата. А когато тази жена беше красива и известна актриса с леви убеждения, мъжът ставаше още по-желан заради връзката, която е имал с мъртвата светица. Алисия Морена беше арестувана на сцената на Буеносайреския театър по обвинение в антиправителствена дейност. Тя наистина беше виновна. След два месеца и половина я изхвърлиха полумъртва от един форд, който премина с голяма скорост по улицата. След всички мъчения, на които е била подложена — побой, изтезания, изнасилване — бяха преценили, че няма какво повече да правят с нея, освен да я покажат като пример за това, което ще се случи на всеки, който се противопоставя на режима. Тя издъхна в ръцете на Дани. По-късно същата вечер, на нощно бдение със свещи на Плаза де Майо, той произнесе пламенна реч за това как всеки, който е обичал Алисия, поне е знаел каква е била съдбата ѝ, за разлика от хилядите в Буенос Айрес, които никога нямало да разберат каква е съдбата на близките им...

Когато влязоха в кабинета му, Дани предложи на Кориандър стол и започна да приготвя мате — традиционна аржентинска напитка — приготвяна от билкови листа, стрити в плитък съд и залети с гореща вода, която се пие с *bobmilla*, или иначе казано със сламка. Когато питието беше готово, той го поднесе на табла. Придърпа един стол

близо до нейния и седна. Отпи една глътка и поднесе сламката на Кориандър.

— Стоплихте ли се?

Тя кимна, без да сваля поглед от него.

— Кажете ми защо антиамериканските настроения са насочени срещу Уайът.

Когато той заговори, гласът му прозвуча уморено:

— Надявахме се, че с избирането на Картър във Вашингтон ще променят отношението си към хунтата заради непрекъснатите нарушения на правата на човека. Но след като баща ти остана посланик и не настъпи промяна, беше логично да обвиняваме него, а не бюрократите във Вашингтон.

— Някога идвало ли ви е наум, че баща ми остана посланик, защото Вашингтон искаше да запази връзките си с хора, които иначе биха били недостъпни? — Тя не можа да познае собствения си глас.

— За хора от хунтата ли говориш или за жертвите?

— И за едните, и за другите.

— Баща ти, изглежда, не проявява особен интерес към жертвите...

— Това не е вярно...

— Той не е отправил официален протест при нито един случай на насилие.

— Той не може да говори от свое име. Трябва да има одобрението на Вашингтон.

— Ето още едно много интересно нещо — защо Вашингтон не прави нищо срещу хунтата? — Той я гледаше изпитателно.

— Нямате ли връзка с хора от Държавния департамент, които биха могли да ви кажат?

— От добрите си приятели във Вашингтон получаваме само обещания. Ето защо се опитахме да разговаряме с баща ви, но той е един от онези недостъпни хора...

Тя реши да използва възможността.

— Искате ли да се срещнете с него? Защото, ако искате, можете да дойдете на коледното тържество в посолството.

Тонът му беше леко подигравателен.

— Това официална покана ли е?

— Да — прошепна Кориандър, изненадана от смелостта си да направи такова нещо, без предварително да е поискала разрешение.

Погледите им се срещнаха.

— При едно условие...

— Какво?

— Да танцувате с мен и да ме представите — каза и шеговито ѝ намигна.

— Това са две условия...

Дани се усмихна. Сега гледаше устните ѝ. Тя потрепери.

— Пак ли ви стана студено?

Тя поклати глава.

Той стана и отиде да запали няколко свещи. Когато се върна, седна опасно близо до нея. Докосна лицето ѝ и прошепна:

— Какво залагаш, че ще се влюбя в теб?

— Ще загубиш — едва успя да му отговори.

— Аз никога не губя... — Целуна я нежно по устните и веднага се отдръпна. Тя остана със затворени очи. Този път я целуна по-настойчиво. За миг усети езика му. Почувства се така, сякаш тялото ѝ се слива с неговото.

— А сега какво ще стане — прошепна, когато устните им се разделиха.

— Докато съм тук, Кориандър Уайът, нищо лошо няма да ти се случи, обещавам...

Не може да се каже, че не изпълни обещанието си, защото просто не остана там достатъчно дълго.

До Коледа генерал Видела беше затворил в затвори и концлагери още две хиляди души. Палмър Уайът беше устроил разточителното си коледно тържество, а Дани Видал беше станал любовник на Кориандър. През пролетта жени с бели забрадки излязоха на площад „Плаза де Майо“ в Буенос Айрес, носейки табелки с имената на изчезналите им синове и внуци. „Donde Estan, къде са те“, пишеше на плакатите, с които обикаляха пред Каса Росада, откъдето ги гледаха генералите. Кориандър казваше, че площадът се е превърнал в нещо като клиника на открито за всеки, който по някакъв начин страда от болка, причинена от режима, място за среща на всички, полудели от насилието, царящо в Аржентина. Тя вече помагаше на Дани, който бе участник в антиправителственото движение. Правеше фотокопия на

позиви, печаташе списъци на изчезнали студенти, сервираше кафе по време на тайните събрания и ходеше по митинги. В началото на лятото той неочаквано ѝ заяви, че напуска университета, за да поеме „Кредито де ла Плата Банк“ в Буенос Айрес. Още преди да направи това, връзката между двамата беше прекъсната. Беше ѝ заявил, че за „нейно добро“ я напуска, за да ѝ даде възможност сама да устрои живота си. „Обаче, беше добавил той, щял винаги да я обича.“ След заминаването му тя дълги години не го видя. На телефонните ѝ обаждания не отговаряше никой, а писмата ѝ се връщаха неотворени. През есента научи, че банката е била затворена от хунтата, а служителите ѝ арестувани и обвинени, че финансират монтенеросите. Дани беше успял да се спаси. Носеха се слухове, че е заминал за Куба, но или никой не знаеше нищо със сигурност, или не искаше да ѝ каже.

Когато през 1984 Кориандър постъпи в Бруклинската централна болница, имаше много добра медицинска подготовка, придобита в Кордоба, и ненавиждаше човешкото страдание. Все още беше влюбена в единствения мъж, когото някога беше обичала — Дани Видал. Бруклинската болница имаше своите предимства, които тя веднага оцени. Когато тук я наплюеха, можеше да отговори на обидата, вместо да седи и да търпи.

Докато вървеше в жегата към бялата дълга сграда, тя сякаш чувстваше целувките му, устните му, езика му. Виждаше усмивката му, която разкриваше идеалните му бели зъби, с които „щеше да я изяде по-добре“. С високо вдигната глава, с коса разпиляна по раменете, вперила поглед напред зад тъмните стъкла на очилата, тя се беше отправила към ада. Във вана! Боже господи! Непрекъснато си представяше как Дани лежи, разкъсан на парчета в някаква си вана, и очаква да бъде идентифициран. Опита се да заглуши едно ридание и то излезе като въздишка.

— Знаех си, че това не е добра идея — неуверено каза Палмър.

— Идеята е ужасна — съгласи се тя и по лицето ѝ потекоха сълзи. Спря, свали очилата и се облегна на рамото на баща си.

Някъде се разляяха бездомни кучета. Официално облечени хора се поздравяваха, сякаш бяха в луксозен ресторант или се разхождаха по „Кале Флорида“ в Буенос Айрес. Един мъж се отдели от

компанията. На лицето му беше изписана професионална скръб. Не беше трудно да познае кой е той.

— Buenos Días, сеньора Видал, аз съм Енрике Санчес, собственикът на погребалното бюро в Чилпанчинго.

Мъжът подаде костеливата си ръка, но Кориандър предпочете да пренебрегне жеста му. Палмър дипломатично му подаде висококвалифицираната си десница, която имаше много опит в ръкостискането и подписването на безполезни договори за приятелство.

— Аз съм посланик Уайът, бащата на сеньора Видал. Сигурно разбирате колко ужасно е това за всички нас. Ако можете да ни спестите колкото може повече от бюрократичните подробности...

— Говорих с ваш служител — намеси се Кориандър, която се беше върнала към реалността.

— Да, говорили сте с Анунсио, моя счетоводител.

— Той ми каза, че не е останало почти нищо, което да идентифицирам — продължи тя и едва не припадна, когато произнесе тези думи.

Човекът погледна към баща ѝ, след това към нея и отговори:

— Така е, почти нищо не е останало.

Тя започна да трепери. Ръцете ѝ се вледениха, а след тях и цялото ѝ тяло. Копнееше за прегръдката на Дани.

— Моля ви, обяснете ми всичко, сеньор Санчес.

Човекът заговори бързо:

— Катастрофата е станала през нощта, а в този район има много вълци, освен това местните селяни са отмъкнали всичко, което им е попаднало. — Сви рамене. — Части от самолета са разпръснати в радиус от петдесет мили, така че ще бъде много трудно, макар не и невъзможно, да се намерят никакви документи или багаж.

За нея нямаше съмнение, че постепенно полудява. С треперещ глас попита:

— Какво е останало за идентифициране?

Палмър я прегърна.

— Кориандър, бих искал да не правиш това...

Не обърна внимание на думите на баща си и помоли:

— Продължавайте, мистър Санчес.

Санчес се сви под погледа на Палмър.

— Следствието може да започне едва след идентифицирането на трупа. — Преди да продължи, леко се запъна. — Разбирате ли, сеньор Хорхе Видал вече идентифицира някои части от тялото, но ако няма още един човек... — Направи пауза. — Надявахме се, че сеньора Видал би... — Безпомощно се загледа в небето.

Беше невероятно, но от нея искаха точно това, което си помисли.

— От мен се очаква да подам решаващия знак, нали? Палци нагоре или палци надолу!

— Ако можете — с облекчение изрече Санчес.

Баща ѝ започна да казва нещо, но Кориандър го прекъсна:

— Чия е идеята, сеньор Санчес?

— На Хорхе Видал — отговори нещастният гробар и добави: — Разбирате ли, сеньора Уайът, има седемдесет и пет останки, които сме разпределили в три отделни вани. При тези обстоятелства единственият начин да идентифицираме жертвите е чрез изключване.

Ако Кориандър можеше да погледне като професионалист на нещата, сигурно щеше да намери това за много интересно. Разделяне на останките на три части, всяка от които представлява човешко същество — двама пилоти и един съпруг, това наистина беше много оригинално. Сигурно разделянето беше правено според телосложението, което са имали като живи. Сега обаче не можеше да приеме нещата по този начин.

— Сеньор Санчес, аз съм лекар — каза през сълзи тя, въпреки че в този момент за нея беше все едно дали е лекар или астронавт. — Как мога да разбера, че съпругът ми е загинал при катастрофата, след като няма нито кости, нито зъби, нито отпечатащи от пръсти?

Тя захапа устната си и почувства вкуса на кръвта си. Спомни си как веднъж се целуваха с Дани толкова страстно, че и на двамата им потече кръв.

— Има една по-голяма част от тяло — отговори Санчес.

Къде бяха тези части от тела, искаше ѝ се да изкрещи. Къде бяха тези части от тела, които предизвикваха арогантния поглед на собственика на погребално бюро, който дори в такъв тежък момент сякаш казваше: „Имам това, което ви е нужно“.

— Коя част? — попита тя.

Палмър се опита да вземе положението в свои ръце, но Кориандър го изпревари.

— Коя част? — повтори с глас, който показваше, че е изпаднала в истерия.

— Торсът — каза човекът, — единственото, което не беше на парчета...

„Желая те, нуждая се от теб, ще те любя, докато те разкъсам на парчета.“ По дяволите, нима бе възможно Дани да замине с частен самолет за Акапулко и да завърши в лична вана!

— Идентифицирали сте торса?

— Да... ами... да — заекна човекът. — Всичко, което зная, е, че сеньор Хорхе Видал е уредил кремирането, така че, ако можете да потвърдите идентификацията...

— Какво? — извика Палмър.

— Кремация? — повтори Кориандър, сигурна, че не беше чула добре.

— Само за да избегне бюрократични усложнения — безпомощно отвърна човекът. — Съпругът ви е чужденец, което много усложнява нещата в Мексико, разбирате ли? Транспортирането на тяло изисква толкова много документи... — Вдигна рамене. — Пепелта е... — търсеше думата.

— Нищо — прошепна Кориандър, — пепелта е просто нищо. — Тя беше изумена.

— Ако дъщеря ми е изненадана, то аз съм възмутен. Как можете вие или който и да е друг да вземете такова решение, без преди това да поискате мнението на дъщеря ми? Тя е неговата съпруга.

Дори под придобития загар Кориандър пребледня. Според нея решението за кремиране минаваше всякаква граница на благоприличието. За пръв път от много години баща ѝ я защитаваше като съпруга на Дани Видал, всъщност по-скоро я признаваше за такава. Тя си помисли, че сега, когато тази нейна титла беше на път да бъде забравена, за него беше много по-лесно да направи това.

— Къде са частите от телата? — успя да попита тя.

— В моргата, сеньора — каза Санчес. — Много съжалявам, мислех, че знаете... — Енрике Санчес започна да отстъпва, мърморейки извинения.

За Кориандър нямаше съмнение, че той беше правил това стотици пъти, тъй като се справяше отлично. Нито се спъваше в корените, в камъните или в табелката, която уведомяваше

посетителите, че са пристигнали в погребалното бюро на Санчес, в случай че някой обърка мястото с Кониън Ранч. Когато той изчезна зад ъгъла, тя каза тъжно:

— Влизам вътре.

— Поне ми разреши да те придружа — помоли Палмър.

— Сама — заяви решително тя. Обърна се и тръгна през аркадата към разнебитената сграда, която представляваше моргата.

В един слабо осветен коридор Хорхе Видал се спусна към нея и състрадателно я прегърна. Кръглоликото му лице беше мокро от сълзи, къдравата му черна коса беше разрошена. Излъчваше неутешима скръб. Тя се отдръпна, за да избегне допира на бузата му. Три хлебарки пълзяха по стената, близо до която беше струпана купчинка смет.

— Кориандър, *querida*, *que desastre!* — плачеше той. — Трябваше да се срещна с Дани в Акапулко. Искахме да те изненадаме с най-хубавата вила.

Объркана от думите му, тя предпазливо попита:

— Каква вила? Дани не ми е казвал, че ще се среща с теб.

— Изненада. Той искаше да ти купи вила, за да те изненада — също толкова внимателно отговори Хорхе. — Когато ми се обади от Хюстън, решихме да се срещнем.

— Той трябваше да се види с някого заради банката...

Хорхе изглеждаше изненадан.

— Не, *querida*, заради вилата...

Тук имаше нещо. Дани би й казал. Никога не би й купил къща, без преди това да поговори с нея за това. Имаше и още едно невероятно нещо.

— Какво е правил в Хюстън? — студено попита тя.

— Самолетът кацнал там, за да зареди.

— И той слязъл, за да ти се обади? — Нямахме никакъв смисъл...

— *Si, querida*, аз трябваше да го посрещна и да го заведа в хотела, а на сутринта щяхме да отидем право при търговеца на недвижими имоти.

Това, което я интересуваше повече от разни телефонни разговори и вили, беше защо Хорхе толкова бърза да унищожи останките на съпруга й. Тонът й не беше особено любезен, тъй като дори при нормални обстоятелства любезността си има граници. Той винаги беше загубил уважението й, когато изостави жена си и трите си деца

заради разни непълнолетни манекенки и фотомодели, които също изоставяше в най-разнообразни ситуации, вариращи от бременност до пълно объркване.

— Не можеш да направиш това. — Гласът ѝ прозвуча умолително и това я ядоса. — Не можеш да го кремираш.

— Санчес не ти ли обясни?

— Не ме интересуват никакви обяснения. Няма да се докосваш до съпруга ми.

— Нищо не е останало — защити се той.

Тъй като повече не можеше да се владее, тя изкрещя:

— Няма значение дали е останало нещо, или не е... Забранявам ти да се доближаваш до него.

Той все още настояваше:

— Но, Кориандър, всичко вече е уредено. Направих го заради теб, за да ти спестя цялата бюрокрация и допълнителната мъка.

— Откъде знаеш, че това е Дани? — изкрещя тя.

— *Por favor querida, no hay nada*, нищо не е останало.

— Откъде знаеш, че това е Дани?

— Гръдният кош — промърмори той. — Част от гръдния му кош.

Кориандър пристъпи напред и за нейно облекчение шурейт ѝ се отдръпна.

— Няма да правиш нищо, абсолютно нищо, защото нямаш право! Само аз мога да реша.

Той просто стоеше онемял. Устата му беше отворена, а очите му мигаха, когато премина покрай него и влезе в моргата.

ШЕСТА ГЛАВА

Миризмата я удари в лицето. Миришеше на трупове. Беше неприятна от миризмата на формалдехид. Смрад, която не ѝ беше непозната, тъй като по време на подготовката си беше работила в отделение за изгаряния. Кориандър разпозна мириса на изгорена плът, която винаги ѝ напомняше за овъглени агнешки пържоли. Отвори чантичката си, извади носна кърпичка и я притисна към носа си. Огледа се. Подът беше облицован с плочки, боята по стените беше олющена, една част от помещението беше пълна с ръждясали тръби, а друга — с изпочупени столове. Обстановката ѝ напомняше за една квартира в Бруклин, където веднъж присъства на изваждането на мъртво бебе, увито във вестници.

Едва успя да си поеме дъх. Погледна към дългата маса в средата на помещението. То бе там. Всъщност те бяха там, тъй като бяха три: три метални вани, пълни с парчета от човешки тела. Забеляза, че на всяка вана е поставен етикет с номер, име и подпис. Три вани, три жертви: двамата пилоти и един пътник. Разтреперана, вдигна очи към флуоресцентните лампи на тавана, опитвайки се да сдържи сълзите си. После тихо заплака, скрила лице в кърпичката си. Когато вдигна глава, забеляза един мъж. От другата страна на масата, на която бяха ваните и ужасното им съдържание, стоеше човек, който също беше притиснал кърпичка към носа си. Стори ѝ се, че го познава.

— Добре ли сте? — попита той.

Какъв въпрос!

— Кой сте вие? — започна тя, отстъпвайки към изхода.

— Ами...

Кориандър вече не му обръщаше внимание. Очите ѝ бяха приковани във ваната вдясно, тази, в която имаше нещо, покрито със сплъстени черни косми. Приличаше на торс. Беше гротескно. Никога в живота си не беше виждала подобно нещо. Затвори очи. Чувстваше, че ще припадне. Мъжът бързо заобиколи масата, прихвана я през кръста и я поведе към вратата. Едва в коридора го разпозна. Беше човекът от областната прокуратура, който беше дошъл в болницата с призовка за

Дани. Тя все още не можеше да говори, защото съзнанието ѝ беше притъпено от парчетата човешка плът, останали от три човешки същества, едно от които трябваше да бъде нейният съпруг. Бе сигурна, че нищо от това, което видя, не е от Дани — нали познаваше всеки сантиметър от тялото на съпруга си. Пое дълбоко дъх и попита:

— Какво правите тук?

Не можеше с две думи да ѝ обясни защо е тук, а дори и да беше в състояние, нямаше да го направи, защото мислите му бяха заети с нея. Колко бе красива в черно, колко крехка!

Стори му се още по-привлекателна, отколкото изглеждаше, когато я видя за пръв път в болницата. Той се притесни от това, че проявява неблагоприличие, като си мисли за подобни неща.

— Значи ме помните?

— Призовката — изрече Кориандър, по-скоро като констатация, отколкото като отговор и погледна към тавана в нов опит да задържи сълзите си. — Не е ли малко късно за това?

Изглеждаше смутен.

— По принцип е... — Той поклати глава. — Вижте, съжалявам... — Почувства се ужасно неловко. Адам Сингър беше симпатяга: скромен, умен, чувствителен. Притежаваше качества, неприсъщи за човек, започнал като полицай, който благодарение на упоритостта си беше завършил вечерно право и се бе издигнал до длъжността следовател в Областната прокуратура в Манхатън.

— В такива случаи извиненията не означават нищо — каза Кориандър.

Това беше безспорно.

— Може ли да излезем навън и да поговорим?

Тя тръгна към изхода. Докато вървеше след нея, я гледаше как стъпва с черните си кожени обувки по мръсния под. Щом излязоха навън, жената се обърна към него.

— Моята служба не е убедена, че съпругът ви е мъртъв — каза ѝ и изчака нейната реакция. Тя мълчеше. — Изпратиха ме, за да направя официална идентификация на трупа, но, изглежда, че това е невъзможно.

— Ако съпругът ми е жив, тогава кой е в онази вана?

— Не знам, но възнамерявам да открия.

— И ако се окаже, че не е съпругът ми, какво ще стане с Дани?
— Ръцете ѝ се разтрепериха.

На Адам му се искаше никога да не се беше захващал с този случай.

— Знам само, че съпругът ви е имал огромни финансови проблеми.

Лицето ѝ ясно изразяваше обзелите я чувства: тя смяташе подобно извинение за абсурдно.

— И това ви кара да мислите, че Дани е жив?

Той пое дълбоко дъх.

— Имал е и други проблеми. Срещу него са повдигнати сериозни обвинения за измама и присвояване.

— Смятате, че това е достатъчно основание той да реши да изчезне, знаейки, че ще ми причини тази болка... — Тя усещаше, че нещо в гърдите ѝ се надига. — Жестоко е да се предположи такова нещо, това е лудост, това е лъжа... — изрече тя през сълзи. Обърна се и си тръгна. Той вървеше до нея.

— Разбирам, че за вас всичко това изглежда невероятно, но поне ми дайте възможност да ви обясня. — Кориандър продължаваше да върви. — Мисля, че не разбирате... Вижте какво! — Адам я хвана за ръката. — Аз разбирам, че с нищо не намалявам болката ви...

Дръпна ръката си. Не знаеше дали да побегне, или да го изслуша.

— Какво искате от мен?

Устните ѝ трепереха, когато се опитваше да сдържи риданията си, и той бе готов да я грабне в прегръдките си, за да я успокои. Вече на четиридесет, практикувал десет години професия, в която цинизмът е част от работата и съчувствието се счита за лукс, Адам Сингър твърдеше, че не може да бъде развълнуван от красиви жени, изпаднали в тежко положение. Кориандър Уайът Видал доказа, че можеше.

— Искам да ми помогнете да разбера истината. Не ме питайте защо, тъй като това е съвсем ясно. — Почти я бе привлякъл на своя страна и той знаеше това. — Ако има дори и най-малката възможност съпругът ви да е жив и аз мога да го намеря или да ви докажа, че той е някъде другаде, а не в онази вана, вие ще трябва да приемете това, дори то да означава за него процес и затвор. — Направи пауза. — Дори да е жестоко или налудничаво, но това е единственият начин да научите истината.

Жената го погледна. Беше облечен с джинси и измачкано яке. От джоба му се подаваше вратовръзка. В облеклото му имаше някакъв естествен стил. Вдъхваше ѝ доверие, но ѝ се струваше различен от хората с неговата професия. Косата му беше светлокафява и дълга. Носът му беше леко заострен. Очите му бяха светлосини и погледът им беше пряк. По-скоро приличаше на футболист, отколкото на следовател. Беше висок и с широки рамене. Това по някакъв начин я изкушаваше да се хвърли в прегръдките му и да забрави за всичко...

— Не мога да повярвам — прошепна тя, — абсолютно нищо...

— Петнадесет минути — каза той, завършвайки спора.

В очите ѝ имаше сълзи и гласът ѝ се разтрепери.

— Какво казахте? — промълви накрая тя напълно съкрушена.

— В „Парадор“ — уточни Адам. Успя да се сдържи да не въздъхне с облекчение, както и да не я докосне...

Беше се предала. Гласът ѝ беше някак далечен.

— Ще се срещнем в ресторанта в седем — съгласи се Кориандър и си тръгна.

Той остана изненадан. Две бездомни кучета започнаха да душат земята около него. Докато вървеше, младата жена си помисли, че се хваща за всичко, което ѝ дава някаква надежда, но той беше единственият човек, който можеше да ѝ помогне. Защо все пак толкова бързаха да кремират останките, за които тя беше абсолютно сигурна, че не са на съпруга ѝ...

СЕДМА ГЛАВА

Животът е пълен с изненади. Днес си жив и здрав и завличаш някоя банка с няколко милиона, а утре — разкъсан на парчета и поставен в метална вана в някаква си дупка на осемдесет и седем километра северно от Акапулко. По пътя към хотела Адам беше обзет от най-различни чувства. Слънцето залязваше, подухваше прохладен сух ветреца, който идваше от Сиера Мадре сел Сур. Той съблече якето и нави ръкавите на ризата си. Реши, че е по-добре да повърви, за да се премахне миризмата на формалдехид, с която бяха пропити дрехите му, и да подреди мислите в главата си.

Кориандър Уайът Видал го безпокоеше. По дяволите, що за име беше това — Кориандър! Тя не беше просто красива жена, изпаднала в беда. Безпокоеше го, защото предизвикваше у него натрапчивото чувство, че знае повече, отколкото показва, а още повече го безпокоеше това, че красотата ѝ опровергаваше предположението му, че Видал е инсценирал смъртта си. Този човек не можеше да бъде толкова глупав, че да изостави жена, която изглежда като нея. Тя сигурно знаеше повече, отколкото казваше, но този извод само го връщаше към първоначалната дилема.

Стигна до главната улица и реши да поеме по обиколния път, който минаваше през старата част на Чилпанчинго, където къщите бяха с червени покриви, а тротоарите — покрити с бял камък. Този град определено се различаваше от останалите мексикански градове, които беше посещавал. Тук улиците бяха чисти, нямаше просяци и бедняшки квартали. Не можеше да се каже, че би прекарал отпуската си тук, освен ако не искаше да изкара някой курс в университета Гуереро или да разгледа стенописите пред Сити Хол, които обезсмъртяваха опита на Чилпанчинго да се отдели от Мексико. Може би от 1813, когато Хосе Луис Моралес и Павон — човекът, дал идеята за отделянето, и хората му са били убити от испанците, моргата не е била толкова заета, колкото беше днес. Тази сутрин тя прие жертви не само от самолетната катастрофа. Очевидно някой от местните беше

взел неправилно един завой и беше изгорял заедно с камиона си в клисурата.

Докато вървеше, Адам си мислеше, че случаят е доста заплетен. Трудността идваше от това, че на всички въпроси имаше твърде много отговори.

Дали Видал беше наел самолет да го откара до Акапулко с намерение да скочи с парашут, преди машината да се разбие по много изгоден за него начин? Дали сега се излежаваше на някой плаж с петдесет милиона, пина колада и без угризения? Щеше ли след шест месеца или година да се срещне с Кориандър, за да заживеят щастливо на някое райско кътче, където няма закони за екстрадиране? А може би тя наистина не подозираше нищо, а съпругът ѝ е импотентен и с увредено зрение, за да се измъкне без нея? След шест месеца тя сигурно щеше да си намери друг, нали всички правят така... Или може би късметът на бедното копеле наистина е изневерил, и той е загинал в самолета, което също не обясняваше къде са парите. Дали Кориандър или някой друг знае къде са... Адам поклати глава. Това бяха само предположения, които объркваша дори него, работещ над случая вече половин година. Единственото хубаво нещо, което намираще в случилото се, беше, че не му оставаше време да мисли за собствените си проблеми.

Все още, когато беше сам и имаше време за размисли, го болеше. В корема си усещаше някаква болка, която според лекаря му беше начало на язва на дванадесетопръстника. Какво значение имаше, дали лекарят беше прав или не, това нямаше да промени нищо, нито щеше да му върне последните десет години.

Сега знаеше, че всичко беше започнало не както трябва, но това не му помагаше да се почувства по-добре. Ако не го бяха ранили, никога нямаше да я срещне. Едно раняване, ако не е смъртоносно, понякога може напълно да промени човека. Докато лежеше в канавката и наблюдаваше червените светлини на линейките и надвесените над него лица, които благодаряха на бога, че не са на негово място, той преосмисли всички свои възгледи и осъзна колко кратък е животът и колко е безсмислен без истински чувства и любов...

Когато се събуди в интензивното отделение, първото, което видя, беше една красива усмивка, разкриваща чудесни бели зъби, и буйна черна коса, подаваща се от бялата касинка. Той се влюби. Не знаеше

името ѝ. Не знаеше дори къде се намира, но се влюби с цялото си сърце. Ева! Тя се казваше Ева. Никога не би повярвал на това, ако първото нещо, което успя да прочете, щом дойде в съзнание, не беше името ѝ върху пластмасовата табелка, закачена над лявата ѝ гръд. Беше сигурен, че е мъртъв и е отишъл в рая. През следващите три седмици тя сменяше катетъра, мажеше с мехлем върха на пениса му, два пъти дневно сменяше чаршафите му и го разтриваше със спирт малко повече, отколкото му се полагаше. Когато го преместиха от интензивното в отделна стая, всеки ден го посещаваше.

Неща като благодарност, привличане или време бяха загубили значението си. Всичко изглеждаше съвсем на място — Адам и Ева. Дори името на китайския ресторант в Дохо — „Райска градина“, в който един техен приятел беше уредил да се състои сватбената им вечеря, напълно им подходеше. След шест месеца Адам, който още не се беше възстановил след раняването, следваше право, а тя беше бременна. Две години по-късно той напусна полицията и постъпи на работа в Областната прокуратура, където разследваше дребни престъпления. Това беше за предпочитане пред изпълненото с опасности патрулиране по улиците. Пени беше вече на година и половина и Ева напусна болницата. Животът им вървеше нормално, детето бе чудесно, жена му имаше време да посещава готварски курсове, а той се радваше на повишаването си в следовател към Манхатънската прокуратура. Неприятностите започнаха с първото му голямо разследване. Заедно с един агент от вашингтонския отдел на ФБР трябваше да разследват терористи от групировката Абу Надал, които бяха заподозрени, че подготвят операция в Тъпър Ийст Сайд. Тъй като случаят се проточи с месеци, беше съвсем естествено двамата да се сприятелят. Агентът често им гостуваше, а Ева приготвяше вкусни вечери. Седяха около кухненската маса и Адам бе доволен, защото беше с Пени, а приятелят му не трябваше да вечеря по ресторанти или сам в хотелската си стая. В крайна сметка преустановиха разследването, тъй като заподозрените не направиха нищо по-подозрително от това да отворят верига от ресторанти за бързо хранене на „Лексингтън авеню“. На двамата беше наредено да изчакат, докато се случи нещо по-значително, преди да се намесят. Накрая наистина се случи нещо по-значително, само че в кухнята на Адам.

Начинът, по който разбра, беше доста странен. Една вечер, малко преди да приключат със случая, седяха около масата, ядяха спагети и пиеха вино. Тогава той улови погледите, които си отправиха двамата. Това, което разбра в тази секунда, изцяло промени живота му. В краткия миг, през който тези погледи сякаш увиснаха във въздуха над масата, Адам почувства, че му прилошава. Въпреки че седяха облечени около масата, смееха се, водеха безобидни разговори, ядяха спагети и попиваха със салфетки доматиения сос от ъгълчетата на устните си, наливаха си вино и разливаха капчици от него по масата, той знаеше, че жена му и приятелят му са били заедно голи, докосвали са телата си и са се любили. През времето, в което погледите им висяха някъде над солетите „Стела д’Оро“, пред очите на Адам премина целият му живот заедно със спомените за споделени тайни, интимни мигове и силни копнежи. Той се извини и отиде в банята, за да повърне. Сцената, която последва, беше по-неприятна за него дори от момента, в който разбра за връзката им. Беше изпълнена със сълзи и извинения като: „Не искахме да стане така“ — казани от приятеля му, или „Винаги ще те обичам“ — изречени от съпругата му.

След раздялата Адам започна да спи с жената, която беше там през онази вечер и стана свидетел на края на брака му. Беше му по-лесно, защото не трябваше да ѝ обяснява нищо, тъй като тя знаеше дори какво бяха вечеряли тогава.

Сега, една година по-късно, все още силно го болеше, най-вече заради Пени, но още повече заради предателството на приятеля му. За бога, та те работеха заедно ден и нощ, той идваше в дома му, играеше си с детето му, хранеше се на трапезата му. Приятелите просто не си правят такива неща. Ева беше по-различна. Не я кореше, че го е предала, защото още в началото интуитивно усещаше, че връзката им няма да продължи дълго.

Единственото, което го подлудяваше, беше, че всеки път, щом си помислеше за нея, изпитваше болка там, където го беше ранил куршумът, преди да започне всичко...

Точно до модерно обзаведеното фоайе на хотел „Парадор ел Маркес“ имаше малък ресторант с бели варосани стени и неполирани дъбови маси и столове. Адам избра маса в далечния край на помещението, откъдето можеше да наблюдава. Поръча си бира и

когато му я сервираха, отпи няколко глътки и се отпусна на стола, за да обмисли отново случая Видал, който го беше довел тук, в Мексико.

Преди четири години Дани Видал пристигна в Ню Йорк с документи, които показваха, че в Буенос Айрес разполага с авоари, чиято стойност възлиза на петдесет милиона долара. Два месеца след пристигането си успя да установи връзки и контакти с хора, които му помогнаха да закупи „Интер Федерейтид Банк“ в Ню Йорк.

Когато пое банката, тя вече имаше доста лоши кредити и просрочени ипотечи. Това беше причината, поради която успя да я купи на толкова ниска цена. Никой не искаше да рискува, най-малко хората от Корпорацията за застраховане на федералните депозити. Ето защо молбата на Видал да закупи банката бързо беше одобрена от банковата комисия на щата Ню Йорк. Всички знаеха, че „Интер Федерейтид“ беше пред фалит, и се надяваха, че аржентинецът ще успее да я съживи. През двете години обаче, през които той я управляваше, тя все повече и повече затъваше в дългове заради незаконни заеми, изплащане на чекове без покритие и така нататък. Още по-пагубни бяха големите депозити, които идваха от Аржентина, внасяха се в личната сметка на Видал, след което парите изчезваха безследно. Всъщност всички суми от незаконно отпусканите заеми и чековете без покритие отиваха в сметката на Видал, където оставаха до края на месечната проверка. Съвсем професионална игра с топче и три обърнати чашки, помисли си Адам. Тука има, тука няма! Само дето не можеше да докаже нищо, тъй като всички документи за банковите операции бяха изгорели при самолетната катастрофа. Трябваше му имена, каналите, по които са тръгнали парите, и много друга информация. Трябваше му някой вътрешен човек, готов да даде информация.

Такъв човек се появи на сутринта на четвърти юли, тъкмо когато Адам се приготвяше да вземе влака за Вашингтон, за да бъде с Пени през уикенда. Помощникът на Видал, който в началото на следствието беше отказвал да сътрудничи, явно беше силно разтревожен от нещо, защото сам поиска да говори. Адам беше казал на Ева, че ще се освободи за празника, но сега дори всичките му колеги да бяха на работа и да го молеха да го заместят, той нямаше да разреши на друг да говори с човека. Това беше неговият случай. Беше работил твърде

дълго и твърде упорито и сега не искаше да пропусне тази среща. Обади се на Пени, че ще се забави до вечерта.

През тази четвъртоюлска сутрин климатичната инсталация в кабинета на Адам не работеше. Не работеше и в кабинета на областния прокурор, както и в цялото източно крило. Въпреки че сградата на Криминалния съд на „Сентър стрийт“ беше доста стара, нямаше логична причина за повреда в електрическата инсталация, тъй като само преди година беше извършена смяна на всички кабели и за всеки кабинет беше осигурено индивидуално отопление и климатична инсталация. Сега тези, които работеха през почивните дни или до късно вечер, вече нямаха проблеми нито с горещината, нито със студа. Обаче точно на Четвърти юли, един от най-горещите дни през това лято, температурата беше над тридесет и пет градуса и нямаше кой да поправи климатичната инсталация.

Фернандо Стампа беше дребен, но тялото му беше съразмерно. Носеше поизносен тъмносин костюм, бяла риза и кафяво-червена вратовръзка със старомодна игла. На лявата му ръка имаше халка и часовник с разтягаща се верижка. Стискаше измачкана носна кърпа, с която често бършеше челото си. Явно му беше много горещо, а може би по-скоро се потеше от напрежение.

— Семейството ви тук, в Ню Йорк, ли е? — попита Адам. — Трябва да имаме някакъв телефонен номер, за да можем да се свържем с вас. Това е обикновена рутинна процедура.

— Имам съпруга.

— Нямате ли деца?

Стампа изглеждаше притеснен.

— Имах син...

— Какво се случи с него?

— Той е един от безследно изчезналите — прошепна човекът.

Това не беше много ясно.

— Какво искате да кажете? — попита Адам.

— Преди четиринадесет години — започна мъжът, — по време на Guerra Sucia, Мръсната война, в Буенос Айрес генерал Видела и хунтата затвориха и обявиха за безследно изчезнали повече от осем хиляди души. Синът ми беше отведен заедно с останалите студенти, които се противопоставяха на режима.

— Какво се случи с него?

— Ние бяхме сред хората, които поне откриха телата на децата си.

Беше трудно да се намерят думи, с които да утеша този човек.

— Затова ли напуснахте Аржентина, мистър Стампа?

— Твърде много спомени — тихо изрече човекът.

Адам продължи:

— Очевидно познавате мистър Видал от години. Всъщност колко време работихте за него в банката в Буенос Айрес?

— Само шест месеца. Връзката ми с Дани не беше само служебна. Ние бяхме приятели. С жена ми отидохме при него, когато се опитвахме да открием нашия син.

— Тогава ли постъпихте при него на работа?

— Да, защото знаеше, че синът ни е отведен от военните и че нямаме пари. Плащаше ми, дори когато не ходех на работа, за да търся сина си.

— Среца ли сте се някога с Кориандър Уайът Видал?

— Срегнах се с нея по-късно тук, в Ню Йорк.

— Не предполагам, че толкова отдавна са женени.

— Те се ожениха преди три години и половина, но се запознали, когато тя била негова студентка в университета в Кордоба.

— Но нали тя е американка?

Стампа кимна.

— Баща ѝ беше американски посланик в Аржентина.

— Защо правителството затвори банката в Буенос Айрес?

— Банката беше обвинена, че финансира монтенеросите.

— Финансираше ли ги наистина?

— Да.

— Вас арестуваха ли ви?

Човекът поклати глава.

— Името ми не фигурираше в нито един документ и не разбраха, че съм работил там. Освен това в деня, в който полицията нахлу в банката, не бях там.

— Тогава знаехте ли с какво се занимава банката? — попита Адам, но като не получи отговор, добави: — Вижте, аз не разследвам „Кредито де ла Плата“.

В края на краищата Фернандо Стампа описа как монтенеросите разчитали на серия от обири и отвлечения, за да съберат средства, с

които да се противопоставят на хунтата, и как парите трябвало да бъдат депозирани в банката под фиктивни имена, а Дани Видал трябвало да контролира всички финансови операции.

— Всеки, който имаше поне малко чувство за справедливост, ги подкрепяше — заключи Стампа. — Навсякъде намираха съмишленици.

— Вашият син работеше ли за Дани?

— Синът ми беше идеалист и стана жертва... — Той отново замълча.

Адам се опита набързо да състави цялостна картина, да намери връзката между времето на насилие в най-южната страна на света, аферите, които ставаха в една банка в Ню Йорк, и един нещастен човек, който се опитваше да спаси малкото, което беше останало от живота му.

— Мисис Видал също ли беше монтенерос?

— Не, тя беше влюбена в Дани.

— Как разбрахте какво се е случило със сина ви?

От очите на Стампа потекоха сълзи.

— Изхвърлиха от хеликоптери трупове на убитите в Рио де ла Плата. Намерихме тялото му на брега.

— Бяха ли наказани членовете на хунтата?

Човекът тъжно се засмя.

— Сега в Аржентина има демокрация, което означава, че президентът обяви амнистия за всички членове на хунтата, които бяха в затвора...

Адам внимателно смени темата на разговора.

— Бих искал да получа разрешението ви да направя стенограма на разговора ни.

— Вие обещахте...

— Обещах, че никой няма да прочете стенограмата без вашето разрешение.

Той кимна.

— Добре, съгласен съм.

— Повикал съм стенографка. — Адам стана и се отправи към вратата. Излезе за малко и се върна с една жена, която носеше пишеща машина. Представи я на Стампа и тя се настани на бюрото, извади машината, нагласи я и зачака, поставила пръсти на клавишите.

— Има някои формалности, които трябва да изпълним, мистър Стампа — обясни му той и за да спази протокола, попита човека, дали се отказва от правото си на адвокат, и го накара да потвърди, че е дошъл по собствена воля, без да е получил призовка или друга писмена заповед, и знае, че всичко, което каже, може да бъде използвано като доказателство в случай на съдебен процес. — Защо решихте да дойдете тук? Какво се случи?

— Имам големи неприятности — изрече аржентинецът със сълзи на очи.

— Ако започнете от началото, може би ще мога да ви помогна. Той поклати глава.

— Ако не се надявахте да ви помогна, мистър Стампа, нямаше да дойдете тук.

След малко Стампа пое дълбоко дъх.

— Преди една седмица, в петък, Дани ме извика в кабинета си и ми каза, че работи по една сделка в Буенос Айрес, но по политически причини името му не трябва да фигурира в нито един документ или чек. Искаше да му направя услуга.

— Обясни ли ви каква точно е сделката?

— Не, помоли ме да подпиша пет празни чека за сметка, която имам в друга банка.

— Бихте ли посочили името на банката?

— „Рипъблик Иксчейндж“.

— Продължете. — Адам кимна на стенографката.

— Заяви, че му е нужен само подписът ми. Той щял да внесе необходимите депозити в моята сметка, за да покрие сумите, които ще напише на чековете.

— Какво щяхте да спечелите от това?

— Нищо. Правех му услуга, а господ ми е свидетел, че му дължа много.

Един бог знае дали е така!

— Подписахте ли чековете?

— Да.

— Какво стана след това?

— В продължение на пет работни дни не се случи нищо, но точно преди банката да затвори за Четвърти юли, ме извика един от вицепрезидентите ѝ.

— Запишете в протокола, че това е станало вчера, на трети юли, хиляда деветстотин деветдесет и втора година. Моля, продължете, мистър Стампа.

— Всички мои чекове били осребрени, но по-късно обявени за невалидни поради липса на покритие — смутено изрече Стампа.

— За каква сума говорим?

— Дани беше написал всеки чек за двеста хиляди долара. — Той отново изглеждаше смутен, сякаш вината беше негова.

Адам беше изумен и дори стенографката се сепна.

— Един милион долара?

Човекът кимна.

— Стенографката не може да запише кимване — отбеляза Адам.

— Да — отговори Стампа, — един милион долара.

Адам се окопоти.

— Какво искаше вицепрезидентът от вас? Да покриете чековете?

— Да, искаше да покрия чековете.

— Казахте ли му, че това е споразумение между вас и Видал?

— Казах му, че има някаква грешка.

— Не обяснихте ли, че мистър Видал ви е обещал да покрие тези чекове, като внесе пари в сметката ви в „Рипъблик“?

— Не, защото щеше да ми се наложи да обяснявам, а сделката беше поверителна. Дани ме бе помолил да не казвам на никого. Надявах се, че е станала грешка, че парите са загубени или са сбъркали сметката.

Адам поклати глава. Все още не разбираше какво се е случило.

— Какво се оказа, че е станало, когато се обадохте в „Рипъблик“?

Мъжът си пое дълбоко дъх и тихо каза:

— Не е имало грешка. Когато се обадох там, ми отговориха, че нищо не е внасяно в сметката ми, откакто преди няколко седмици бях внесъл един депозит.

— Опитайте ли се да се свържете с мистър Видал?

— Да, но той вече беше заминал.

— Кога замина?

— Всъщност на трети той не се яви в банката...

— Опитайте ли се да го намерите в дома му?

— Да, но никой не вдигаше телефона.

— Вие не отидохте ли там?

Човекът изглеждаше много нещастен.

— Как можех да направя това? Не можех просто да...

Ситуацията беше толкова заплетена, че би се сторила съвсем невероятна на някого, който не знаеше историята на този човек. Той беше съкрушен от изчезването на сина си, а последното, което му се беше случило, беше убило и вярата му в хората.

— Нека се върнем назад, мистър Стампа. Това, което не разбирам, е защо, след като чековете са били върнати с надпис „недостатъчно покритие“, от „Интер Федерейтид“ са се обърнали към вас, а не към Дани Видал, на чиято сметка е била преведена сумата.

— По принцип е трябвало да стане така, но банката е осребрила чековете в брой.

Адам беше потресен.

— Един милион долара са били дадени в брой, преди „Интер Федерейтид“ да поиска от „Рипъблик“ потвърждение на плащането? Как е успял Дани Видал да накара някого да направи това?

— Той е собственик на банката. Кой би могъл да му откаже, след като чековете са за него и са подписани от мен, неговия личен помощник? — Когато продължи, в гласа му имаше отчаяние. — Аз притежавам банката, парите, аз, аз съм този, който отговаря за всичко.

Все още нещо убягваше на Адам. Нещо не беше наред.

— Почакайте малко, господин Стампа, ако Видал е депозирал тези чекове в своята сметка в „Интер Федерейтид“, дори в брой, и след пет дни се окаже, че са без покритие, защо „Интер Федерейтид“ просто не блокира сметката му и не обърне процеса, сякаш това не се е случвало?

Стампа тъжно се усмихна.

— Това би било логичното, само че Дани въобще не е внасял тези пари в сметките си.

Следователят потръпна. Като подбираше внимателно думите си, попита:

— Да не би да искате да ми кажете, че Дани Видал си е тръгнал от банката с милион долара в брой?

— Така излиза.

Стампа помоли за малко вода.

Адам напълни една картонена чаша с вода от хладилника, подаде му я и попита:

— Къде е той сега?

— В Мексико.

— Знаете ли точно къде?

— В Акапулко. Каза на всички, че отива да потърси някаква къща. Така щял да избегне данъците...

Къща за един милион долара! Все пак нещо не беше наред. След като бе успял да измами банката с петдесет милиона, не бе логично Видал да рискува всичко заради един милион. Защо ще краде незначителни за него суми, замесвайки човек, който веднага би отишъл да докладва на властите, щом разбере, че чекът е без покритие? И ако се следва тази логика, защо Видал не е попречил на Стампа да разбере какво е направил. Всичко това нямаше смисъл.

— Жена му също ли е в Мексико?

— Не, дежурна е в болницата.

Адам кимна.

— Значи така, тя е доктор, много трогателно. Той предизвиква инфаркти, а тя ги лекува, чудесна комбина. — Реши, че не би било лоша идея да накара Стампа да подаде оплакване срещу Видал... Освен това нямаше да бъде зле да отиде до болницата, за да си поприказва със съпругата на Видал. Не се изненада, когато Стампа го попита:

— Ще ми помогнете ли?

Адам отговори:

— Ще се опитам, но трябва да ми осигурите достъп до някои банкови документи. Преди всичко, имате ли ключове от офисите на банката?

Човекът извади носната кърпа от джоба си и кимна.

— Предполагам, че имате имената и адресите на повечето от вложителите си.

Този път Стампа предложи точно определена сделка.

— Ще ми осигурите ли имунитет, ако ви дам това, което искате?

— Да, но преди това се налага да говоря с областния прокурор. — Той беше предпазлив, въпреки че нямаше причина да кара човека да страда повече, отколкото и без друго страдеше в момента. — Вижте, можете ли да почакате малко тук, докато се опитам да се свържа с

прокурора в дома му. — Внезапно Адам попита: — Какво мислите, че щеше да направи Видал в понеделник, ако днес не бяхте дошли при мен?

Мъжът отново пребледня.

— Щеше да ми каже да не се безпокоя, защото той ще се погрижи за всичко... — Дигна рамене. — Щеше да ме укори, че не съм му повярвал...

— Би имал известно право, тъй като досега винаги се е грижел за вас. — С тези думи Адам рискуваше да провали плана си.

— Този път е различно, той ме предаде — изрече човекът през сълзи, — излъга ме и не ми остави никакъв избор.

Това беше или въпрос на чест между крадци, или криворазбран морал. И двете неща му бяха добре познати. През годините беше разбрал, че когато стане напечено, повечето хора гледат да запазят собствения си задник. Сега обаче беше по-важно Стампа да подаде оплакване и да подпише стенограмата. След минута Адам беше на телефона, уреждайки имунитета на нещастника, а след по-малко от час всичко беше готово и той пътуваше с метрото към бруклинската болница, за да поприказва с Кориандър Уайът Видал...

А сега, два дни по-късно, в Чилпанчинго, Мексико, той знаеше по-малко, отколкото когато преди месеци започна разследването. Чу, че някой извика името му, огледа се и видя разтревожения собственик на „Гуенда Чартър“. Фриц Лакинбил искаше да поговори с него. „Изглежда че всички — помисли, докато се изправяше, за да се здрависа с мистър Лакинбил, — имат пръст в тази история. Все пак е само шест и двадесет.“ До срещата с вдовицата или съпругата — да се изясни това беше едно от най-важните неща в това разследване — имаше още четиридесет минути...

ОСМА ГЛАВА

Фриц Лакинбил беше едър, тромав и силно разтревожен. Рижата му коса беше леко прошарена, а червендалестото му лице бе осеяно със сини венички. Беше съкрушен от ужасната катастрофа, в която бе загубил двама от най-добрите си пилоти, нов самолет и неизплатена сметка за петнадесет хиляди долара за курса до Акапулко и обратно. Освен това семейството на загиналия пътник сигурно щеше да предяви иск срещу него.

Като си размениха обикновените любезности и се оплакаха един на друг от горещината, Адам поръча напитки и попита:

— Таксите за полет не се ли плащат предварително?

Под очите на Лакинбил имаше дълбоки сенки.

— Зависи от това дали познавам клиента, или предварително е уговорено да се заплати...

— Познавахте ли Дани Видал?

— Не.

— Защо го возихте на кредит?

Човекът въздъхна.

— Той беше собственик на банка. Каква по-солидна гаранция за платежоспособност можех да искам? Предложи да ми плати предварително по сметка или като пристигне в Акапулко, където щял да го чака брат му с пари в брой...

— След инцидента говорихте ли с Хорхе Видал?

Мъжът се изсмя.

— Да, говорихме си. Каза ми, че семейството мисли да заведе дело...

— Ще трябва да докажат, че е имало пилотска грешка...

— В предварителния доклад мексиканците твърдят, че за катастрофата е виновен пилотът. — Той се приведе напред. — Вижте, мистър Сингър, ще ви попитам направо. Носи се слух, че имате призовка за моя загинал пътник.

Адам се заслуша в тракането на чиниите и в бръмченето на двата вентилатора над главата си.

— Да...

— Което означава, че той е жив, а ако е жив, семейството му не може да ме съди — възбудено изрече Лакинбил.

Сингър не отговори. Отпи от бирата и отбеляза:

— Не е толкова просто... — погледна Лакинбил. — Защо не ми кажете какво намерихте на мястото на катастрофата?

— Откъде знаете, че съм бил там?

Адам се усмихна.

— Слух...

Собственикът на самолета си пое дъх.

— Отидох там, за да намеря черната кутия, защото без нея не мога да докажа дори имената на пилотите си...

— Мексиканците не ги ли знаят?

— Не, и в това е проблемът...

— Тогава как са направили предварителен доклад без черната кутия?

— Бързали са. Има нещо съмнително — ядосано отвърна той. — Дори не мога да взема скапаната черна кутия.

— Какво стана, когато отидохте в планината?

Лакинбил се облегна, скръсти ръце и започна:

— Качих се горе с mucho dinero и казах на селяните, че съм готов да изкупя всичко, което са намерили.

— Успяхте ли да вземете нещо?

Мъжът кимна.

— Те бяха отмъкнали всичко, до което се бяха докопали. За няколко долара си взех скоростомера, за още двадесет откупих един хидравличен цилиндър и някои други части. — Лицето му изведнъж стана напрегнато. — А ето и най-интересното...

— Черната кутия? — Наведе се напред следователят.

Лакинбил сви рамене.

— Изглежда, някой е бил там преди мен, взел е части от нея и си е отишъл.

Интересът на Адам нарасна.

— Как разбрахте?

— Говорих с една възрастна жена, която дори ми описа магнитната лента, навита на метална ролка, и някакъв предмет, увит в сребърно фолио, което доста напомня на бордовия уред за записване

на гласовете на пилотите. Както и да е, някакъв човек купил всичко това от нея за петдесет долара...

— Знаете ли кой е?

— Не. Знам само, че хората от планината го наричат гринго и че е плешив... — Отново сви рамене. — Това е всичко, което открих. Не е кой знае колко.

Следователят извади от джоба си тефтерче и химикалка и записа нещо.

— Разпознахте ли някой от пилотите в човешките останки в моргата?

Лакинбил направи гримаса.

— Бях в моргата, за да се опитам да ги идентифицирам, но не мога да кажа нищо със сигурност. — Погледна към Адам. — След това чух за кремирането.

— Какво кремиране?

— Няколко души, които работят там, ми казаха, че братът на Видал е наредил да кремират останките...

Не можеше да повярва.

— Защо бърза толкова?

— Споменал, че иска да спести на семейството бюрократичните затруднения, каквито ще предизвика изнасянето на тялото от Мексико...

— Малко е преувеличено онези останки да се наричат тяло...

— Значи сте били в моргата...

— Преувеличено е също онова там да се нарича морга. — Внезапно си представи лицето на Кориандър. Спомни си всяка нейна сълза, всяко трепване на гласа ѝ, всяко изражение и всеки жест. Погледна часовника си: вече трябваше да дойде, освен ако не беше решила друго. — Вдовицата присъстваше ли на кремирането?

— Не съм сигурен дали изобщо знае за него. Последното, което чух, беше, че е забранила на шурей си да докосва тялото на съпруга ѝ. Той е кремирал един торс, а тя се кълне, че не е на мъжа ѝ...

Адам си припомни ужасеното лице на жената, когато тя видя дясната вана.

— Видяхте ли торса?

Мъжът кимна.

— Какво си спомняте за него?

Лакинбил дори не се поколеба.

— Много сплъстени черни косми.

— Можете ли да кажете, че този торс е на някой от вашите пилоти?

— Мога да се закълна, че не е.

— Защо?

— Защото прекарахме няколко уикенда с тях на вилата ми в Гринуич, където правихме слънчеви бани, и двамата не бяха окосмени по гърдите и гърба.

Сега всичко беше заплетено, но щеше да стане още по-сложно, ако се стигнеше до процес.

— Напълно ли сте сигурен, че Видал се качи на самолета в Ню Йорк?

— Да, имам свидетели, които го видяха...

— Разбрах, че самолетът е кацнал в Хюстън...

— Сега проверявам това и се опитвам да разбера кой е бил дежурен тогава...

— Според вас какво се е случило?

— Не разполагам с достатъчно факти, за да направя сериозен извод. От самолета ми са останали само корпусът и няколко безполезни части, които купих от селяните. Освен това има и един плешив човек, който се появява отнякъде и купува черната кутия, или, както изглежда, части от нея. — Той се поколеба, но после решително каза: — Единственото нещо, за което не съм сигурен, са онези дървета.

— Кои дървета?

— Тези на хълма. — Приведе се напред. — Ако наистина на този хълм е паднал самолет, както твърдят мексиканците, за да обяснят катастрофата с грешка на пилота, дърветата по него щяха да са изпочупени като кибритени клечки.

— А дърветата не са пострадали, така ли? — замислено попита Сингър.

Лакинбил кимна.

Адам се опита да изкаже очевидния извод така, че да прозвучи глуповато.

— Значи, ако съдим по дърветата, самолетът е избухнал, както си е летял, без да се удря в нещо?

Собственикът на самолета бе свършил това, за което бе дошъл, и за пръв път изглеждаше спокоен.

— Това е единственото обяснение, което ми идва наум.

— Какво е единственото обяснение, мистър Лакинбил... —
Искаше някой друг да изрече мислите му на глас.

— Бомба.

— А нещастниците, които са изгорели в онази пещ, какво мислите за тях?

Той сви рамене.

— Не ги познавам, сигурен съм...

Всичко това съвсем не беше достатъчно. Адам имаше нужда от веществени доказателства, имена, доклади за катастрофата, свидетели, но тук, в Мексико, нямаше да му бъде никак лесно да ги получи. Освен това трябваше да отиде в Хюстън, за да говори с всички, които по някакъв начин са контактували с екипажа на самолета или с пътника. Налагаше се да говори с Енрике Санчес и Хорхе Видал и с всеки, който можеше да му помогне по някакъв начин в тази бъркотия. Но най-важното нещо, което трябваше да помни, беше, че всички бяха заподозрени, включително и Кориандър, която в същия момент влизаше в ресторанта...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тя се огледа, забеляза Адам и се отправи към него. Той се изправи, за да я посрещне. Кориандър беше объркана от това, което преживяваше, но в едно беше сигурна, че с всеки изминал час желанието ѝ да не бъде вдовица растеше. Оставаше си съпруга, очакваща отговори на въпроси, които дори не бяха зададени, и това беше причината, поради която се съгласи да се срещне с човека с призовката.

Той ѝ подаде ръка.

— Добре дошли в моя кабинет.

Младата жена леко стисна ръката му и попита:

— Защо?

— И аз исках да ви задам същия въпрос...

Кориандър седна и преметна крак върху крак.

— Трябва да сте наясно, че за мен сте само човекът с призовката.

— Аз питах за кремацията. Защо отказвахте да приемете, че тези останки са на съпруга ви?

Тя пребледня.

— Какво значи отказвахте? Аз все още отказвам...

— Отказвахте — повтори Адам и я погледна в очите. — Преди час шурейт ви е наредил да бъдате изгорени.

Жената се напрегна.

— Откъде знаете?

— Собственикът на компанията за чартърни полети, с когото разговарях преди малко, тъкмо се връщаше от моргата. — Ако в момента лъжеше, значи беше изключителна артистка. — Вижте, много съжалявам...

Тя остана безмълвна, закрила лицето си с ръце. После си пое си дълбоко дъх и тихо изрече:

— Той нямаше право да прави това, аз трябваше да реша. Казах му да не кремира...

— Очевидно не ви е послушал.

Кориандър се намръщи.

— Това не беше Дани... — „Дани! Господи, колкото и да беше невероятно, човешките същества понякога оцеляват дори в съвсем безнадеждни ситуации!“

— Ако позволите, бих могъл да ви заведа...

— Не мога да откажа, нали?

— Да, не можете — заяви той и се почувства ужасно тъжен.

— Собственикът на самолета успя ли да идентифицира пилотите си?

Това беше хитро.

— Не съм сигурен.

— А онзи торс?

— Не го е разпознал. — Адам с облекчение погледна към келнера, който дойде да ги обслужи, и попита Кориандър: — Желаете ли нещо за ядене?

— Тялото ми и само може да си предизвика чудесен гастроинтестинален шок, благодаря...

Ако поводът не беше толкова тъжен, той със сигурност щеше да се засмее.

— А за пиене?

Тя притисна стомаха си с ръце.

— Само чай.

На лош испански поръча за себе си кока-кола, а за нея чай. Келнерът се отдалечи и тя се върна към първоначалния си въпрос.

— Защо?

— Защото за някои хора е много удобно да загинат в навечерието на процес срещу тях.

— А други считат, че е много удобно да връчват призовки в такъв момент... — Махна с ръка към прозореца, през който в далечината се виждаха планините.

— Преди да се случат някои събития, не можех да направя нищо.

— Не разбирам — каза и поклати глава. — Каквото и да се е случило в банката, едва ли е станало за една нощ.

Всичко, на което го бяха научили, когато беше още млад следовател, беше неприложимо, когато ставаше дума за нея. „Изтощи ги — казваха му, — изкарай ги от равновесие с въпроси, които не следват логична последователност, извини им се, че си ги обезпокоил с разпита и отново започни да задаваш въпроси. Тогава прецени дали си

струва да се занимаваш с тях.“ Още в самото начало разбра, че с нея не може да постъпи по този начин...

— Искате ли да ви обясня?

— Ако можех да избирам, бих предпочела да си отидете.

— Не ви обвинявам — каза любезно той.

Тя повдигна рамене.

— Тук съм, за да разбера...

Адам не се поколеба.

— На всяка банка, която има разрешително да работи в щата Ню Йорк, се правят рутинни ревизии. Миналия месец ревизорите откриха много нередности. Изглежда съпругът ви е прехвърлял суми, така че да успее да ги заблуди...

— Но миналия месец не е успял — прекъсна го Кориандър.

Той кимна.

— Или повече не се е интересувал, или не е успял да прикрие нередностите, ето защо в края на юли ревизорите откриха, че се губят петдесет милиона долара.

Тя беше ужасена.

— Не е възможно. Ако познавахте съпруга ми, не бихте си помислили, че той е способен да извърши такова нещо. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Откъде сте сигурен, че е знаел какво става?

От една страна му се искаше да ѝ обясни всичко, а от друга — да стане и да си тръгне. И да я вземе със себе си...

— Точно преди да дойда при вас в болницата, се срещнах с човек, който ми даде частични доказателства и предложи още. — Засега реши да не споменава за Стампа и за онзи милион.

— Кой?

— Страхувам се, че не мога да ви кажа.

— Да — прошепна тя, — разбира се, че не можете.

Келнерът се върна и сервира чая и колата. Когато се отдалечи, Адам смени темата.

— Вярвате ли, че съпругът ви е мъртъв?

— Никой не би могъл да оцелее след такава катастрофа — предпазливо отговори младата жена, докато обмисляше трескаво това, което ѝ бе казал. Нямаше съюзници дори сред тези, които се опитваха да докажат, че Дани е жив.

— Всички, които са били в самолета, са загинали — потвърди той.

— Имате ли доказателства, че съпругът ми не е бил в самолета?
— Сключи в скута си разтрепераните си ръце.

— Достатъчно, за да продължим следствието — блъфтира с ясното съзнание, че като я заблуждава, ѝ дава надежда, че съпругът ѝ е жив.

— Това не е отговор.

Той се приведе напред.

— Мислите ли, че за мен няма по-приятни неща от преследването на мъртъвци?

В този момент тя се отврати от него и от всички тях.

— Не съм сигурна, защото вие можете да поставите етикет на всичко и да го направите да изглежда различно.

„Кураж, мила — винаги ѝ казваше Дани, — когато трябва да се справиш с бюрократи, няма по-добро средство от куража.“

— Ако съпругът ви не беше загинал, мисис Видал, в понеделник сутринта банката щеше да бъде затворена и нямаше да бъде отворена, докато всички сметки и всички документи не бъдат проверени. Тук става въпрос за тридесет и четири незаконни заема и четиринадесет незаконни депозита.

Кориандър бе по-скоро ядосана, отколкото объркана.

— Къде са всички тези пари?

Беше се надявал, че няма да го попита за това, или поне не толкова скоро.

— Това е една от най-големите загадки, освен ако вие не можете да ми кажете нещо...

Всичко ставаше все по-невероятно.

— Идвате при мен в болницата с призовка за съпруга ми минути след като съм научила за катастрофата, а след това отново се появявате с надеждата да ви дам нужното доказателство, за да заведете дело. — Пое си дъх и продължи: — Тежко ми е, като твърдите, че съпругът ми ме е изоставил, но е нечовешко да го обвинявате, че е инсценирал собствената си смърт с цената на живота на двама души само за да се спаси от правосъдието.

Какво трябваше да ѝ отговори? Че ако съпругът ѝ я е изоставил, значи не заслужава петдесетте милиона, с които се е измъкнал? На

Адам му се искаше да знае всички отговори, но повече искаше въпросите да не се отнасят до съпруга ѝ и най-много от всичко искаше да я беше срещнал при други обстоятелства.

— Искате ли да ви обясня как са изчезнали парите?

Изражението ѝ беше враждебно.

— Предполагам, че е по-добре, отколкото да ме молите да ви помогна да разберете къде са те.

Адам се учуди как стана така, че трябваше да се защитава.

— Съпругът ви е открил няколко сметки в „Интер Федерейтид“, в които е държал депозити от по неколкостотин долара, преди да превиши законните лимити за даване на заеми, наложени на всеки чиновник във всяка банка. Той е издавал чекове, които са надвишавали сумите в тези сметки и чрез кредитни линии е взимал заеми, превишаващи границата със стотици хиляди долари. — Най-интересното тепърва предстоеше и то трябваше да я накара да реагира спонтанно. — В продължение на шест месеца е изтеглял пари от тези сметки и ги е трансферирал в неизвестна посока, излагайки на риск както банката и вложителите ѝ, така и позицията си в Нюйоркската банкова комисия.

„Да не говорим за живота ми.“ Тя пламенно се зае да защитава съпруга си.

— Това е невъзможно — възкликна Кориандър, — парите нямат значение за него, той никога не би направил подобно нещо...

— Може би е имал разходи, за които вие не знаете — изрече Адам и внезапно изпита ненавист към работата си.

Тя нямаше намерение да остави това да мине просто така и предизвикателно попита:

— Какви?

Беше развълнуван от нейната уязвимост. Единственото, което го притесняваше, беше съпругът ѝ и това, което той вършеше.

— Има много възможности...

Тя го прекъсна:

— Дори да допуснем, че съпругът ми е водил двойствен живот... дори да е имал друга жена или любовница... не ви ли се струва, че петдесет милиона долара са малко екстравагантна сума?

Въпросът ѝ бе съвсем логичен, но той се беше сблъсквал с много по-невероятни неща, че вече трудно можеше да бъде изненадан. Каза

си, че следващите му думи трябва да прозвучат убедително. Едва сега забеляза, че тя все още е в черно. Явно не се беше преобличала.

— Най-напред трябва да разберем какво е станало със самолета.

— Ако твърдението ви се окаже вярно и съпругът ми е взел тези пари, значи, че със сигурност е по-ценен жив, отколкото мъртъв.

— Предполагам, че не е бил убит, а по-скоро сам е поставил бомба в самолета, преди да слезе, да речем, в Хюстън...

— Мъжът ми не е убиец.

— Сигурна ли сте?

Беше бясна.

— Разбира се, че съм.

Той безмилостно продължи:

— Кажете ми какво щяхте да получите след смъртта на мъжа си?

— Никога не сме говорили за това.

— Защо?

— Просто никога не сме го правили. Съпругът ми бе... — Пак тези граматически времена. — Той е само дванадесет години по-възрастен от мен и освен това винаги сме имали по-важни неща, за които да се тревожим. — Не можеше да сподели с него, че след всичко, което бяха преживели заедно, тя не беше в състояние да говори за смъртта, когато ставаше въпрос за Дани. Тя не можеше да говори за неговата смърт, а той отказваше да говори за живота на детето им. „Когато се установим в Ню Йорк, ще решим дали да имаме дете. Щом апартаментът бъде готов, когато потръгне работата в банката, когато работното време в болницата стане нормално, когато Рио де ла Плата замръзне, когато, когато, когато...“ — Има нещо, което трябва да знаете — започна с треперещ глас. — Колкото и да ми се иска мъжът ми да е жив, зная, че това е невъзможно.

Адам изчакваше. Чувстваше се едновременно разочарован и ядосан заради положението, в което бе изпаднала тази жена. Кориандър замълча, за да се поуспокои, и след това внезапно каза:

— Бременна съм и ние се обичахме. Дани трябва да е чудовище, за да направи такова нещо. — Не можа да продължи и не беше необходимо, тъй като той много добре я разбра. Помисли си за Ева и осъзна, че за втори път в живота си изпада в такъв емоционален шок, че започва да му се гади.

— Не зная какво да кажа. — Взе ръката ѝ, сякаш това беше най-естественото нещо, което можеше да направи. За негова изненада тя не я отдръпна. По-скоро изглеждаше, сякаш този кратък контакт я успокоява.

— Аз също — изрече тя и леко издърпа ръката си, за да избърше сълзите си.

— Сигурна ли сте, че той знаеше?

— Да, сигурна съм — тихо, но с достойнство отговори Кориандър.

Адам се замисли.

— Вижте, не зная какви са били отношенията помежду ви, но зная, че понякога хората изпадат в ситуации, които могат да ги накарат временно да загубят разсъдъка си и да вършат неща, каквито иначе никога не биха направили.

— Дани никога не би направил това, никога не би ме изоставил в такова състояние.

Адам тихо отвърна:

— Нуждая се от помощта ви, опитах се да ви обясня преди в моргата... — посочи към прозореца.

— Разбирам. Искате да ви помогна да заведете дело срещу съпруга ми.

Той се почувства ужасно.

— Вие сте по-заинтересувана от истината, отколкото всеки друг. Не искате ли да разберете дали съпругът ви е жив и ако е, да се срещнете с него и да намерите отговора на всички останали въпроси?

Това беше твърде много. Питаше я дали иска да разбере какво се е случило със съпруга ѝ. Дали ако е жив, ще му потърси сметка за това как е могъл да причини такова нещо на нея, на тях... Тя знаеше отговора.

— Да — категорично каза Кориандър.

Не беше достатъчно. След като беше стигнал толкова далеч, Сингър трябваше да знае още нещо.

— Дори това да означава затвор за него?

Дори ако това означаваше сърцето и животът ѝ да се съсипят.

— Да — повтори тя и се облегна назад.

— Сега мога ли да ви задам няколко въпроса? — попита внимателно той.

Младата жена кимна.

— Знаехте ли, че самолетът е кацнал в Хюстън да зареди?

— Да.

— Кой ви каза?

— Шурейт ми.

— Той откъде е научил?

— Мъжът ми му се обадил от Хюстън, поне така твърди.

— А на вас обади ли се от Хюстън?

— През целия уикенд бях в болницата.

— Търсил ли ви е там?

— Не.

— Имате ли телефонен секретар в апартамента?

— Да.

— Получихте ли съобщения през уикенда?

— Един или двама души бяха затворили, без да оставят съобщение, но ако е бил Дани, със сигурност е щял да остави съобщение.

„Сигурно, но само ако не е искал да го помислят за мъртъв.“

— Защо не заминахте с него за Акапулко?

— В празнични дни травматологичното отделение е като бойно поле. Никой не би се съгласил да ме замести.

Реши да рискува.

— Разбрах, че сте се запознали със съпруга си в Аржентина по време на управлението на хунтата.

Тя продължи...

— Бях негова студентка.

— Научих също, че съпругът ви е бил свързан с опозицията, която е искала да свали военния режим.

— Досещам се кой е вашият мистериозен свидетел?

— Когато води разследване, човек трябва да говори с всички.

Жената го погледна.

— Фернандо Стампа никога не се примири със загубата на сина си...

— Обвинявате ли го в нещо?

— Разбира се, че не. Той просто не можа да прости на Дани, че не намери сина му...

— Откъде знаете това?

— Защото всички, които оцеляха, живеят с чувство на вина, че са живи, а хората, които обичат, не са.

— А вие загубихте ли свой близък?

— Да, най-добрия си приятел. — Усмихна се тъжно. — Иронията е в това, че ако не бях загубила Хернандо, нямаше да се омъжа за Дани.

Започна да разказва.

С Хернандо се запознаха в същото кафене близо до университета, където няколко седмици по-късно щеше да срещне Дани. Един следобед тя се опитваше да чете есето на Боргъс за Дон Кихот, а Хернандо свиреше танго на своя бандонеон. По едно време седна на нейната маса и двамата започнаха разговор за Боргъс и тангото, който завърши с вечеря и разпалена дискусия за политическото положение в Аржентина.

Хернандо Сайкс беше редактор на университетския вестник, който излизаше всекидневно и отпечатваше имената, възрастта и всички известни подробности за арестуваните от тайната полиция. Младежът вярваше, че като съобщава имената на безследно изчезналите, ще ги превърне от статистика в реални хора и ще помогне на семействата и на приятелите им. С течение на времето майките и бабите от „Плаза де Майо“, освен имената на своите деца или внуци, започнаха да носят и техни снимки, които той отпечатваше във вестника.

От самото начало Кориандър и Хернандо изпитваха един към друг влечение, което беше по-скоро платоническо, и въпреки че се обичаха истински, не си правеха илюзии за това докъде можеха да стигнат отношенията им. В края на краищата се оказа, че връзката им не е била особено силна, защото няколко седмици след като се запознаха, Кориандър срещна Дани, а след още няколко започна любовна връзка с него.

Хернандо беше висок и красив. Майка му беше аржентинка, а баща му — ирландец. Имаше благородните аржентински черти на майка си — тъмна коса, фин нос, високи скули и красиво изваяни устни, и прямите кафяви очи и естествената руменина на баща си. Беше скромнен, но упорит, пък и създаваше впечатление, че е твърде

мъдър за възрастта си. Когато срещна Кориандър, вече беше член на монтенеросите, възпитаник на Дани и войнствено настроен марксист, убеден, че демокрация може да бъде постигната единствено чрез насилие. Дори носеше барета и брада, за да прилича на Че Гевара.

През един уикенд в края на лятото тримата отидоха с кола в Буенос Айрес. Дани имаше среща в една от тайните квартири на монтенеросите в работническия квартал „Ла Бока“ край канала Риахуело. Хернандо и Кориандър решиха да го изчакат в един клуб, наречен „Ла Вердулерия“ на „Авенида Кориентес“, където щяха да послушат музика и да танцуват танго. Бяха се уговорили, че ако Дани не дойде преди затварянето на клуба, ще се срещнат в тайната квартира в „Ла Бока“.

„Авенида Кориентес“ беше един от най-натоварените булеварди в Буенос Айрес, известен още като „булевардът, който никога не заспива“. Напомняше на Таймс Скуеър, Пигал или Пикадили. По продължение на целия булевард проблясваха неоновии реклами на ресторанти за бързо хранене и кръгли светещи поставки за афиши. Имаше кина и павилиончета с малки кафенета зад тях, в които се продаваше какво ли не: чуждестранни вестници, най-различни класически издания, включително и най-новите бестселъри, като, разбира се, всичко беше цензурирано.

Някога моряшка кръчма, „Ла Вердулерия“ беше обновена и превърната в претенциозно заведение. На входа стоеше джудже, което отвеждаше посетителите до масите им. Към три сутринта един певец откриваше шоуто със смразяваща кръвта имитация на Франк Синатра, след което оркестърът засвирваше самба и танго. Двамата пристигнаха там точно навреме за танците.

Тогова времената в Аржентина бяха опасни. Стихове от Пабло Неруда, посветени на въоръжената борба, или пасаж от Мао бяха достатъчни, за да попадне човек в затвора. Събиране на повече от двама души се считаше за конспирация и заплаха за националната сигурност и затова хората не смееха да се събират по къщите. Срещаха се на обществени места — ресторанти, конни надбягвания, футболни мачове, опери, кина, в автобусите — изобщо навсякъде, където нямаше да предизвикат подозрение. Към пет и половина Кориандър започна да се притеснява за Дани и помоли Хернандо да я отведе при него.

Тъкмо бяха излезли от „Ла Вердулерия“ и хванати за ръка пресичаха Кориентес, когато това се случи. Един сив форд „Фалкън“ изскърца със спирачки и спря до тях. От него изскочиха трима мъже и ги обградиха. Откъм тротоара се чува викове и стъпки на бягащи хора, които бяха видели как онези зверове от форда размахват юмруци и бухалки. Дори джуджето, щом чу шума от спирачките, се скри в „Ла Вердулерия“ и затвори вратата, а биячът заключи след него. Дни по-късно един от посетителите в заведението беше споменал на друг човек, който разказал на Дани, че през цялото време оркестърът е свирел, за да заглуши виковете на жената, която била на улицата.

Кориандър бързо разбра, че не тя, а Хернандо беше целта на хората от колата. Приятелят ѝ беше повален и се превиваше от болка, докато мъжете го обработваха. Единият го държеше за косата и го удряше в лицето, вторият му сваляше колана и обувките, а третият го риташе и при всеки удар на твърдата му обувка в ребрата на Хернандо се чуваше глух звук.

Тя беше хванала приятеля си за ризата и отчаяно се опитваше да го измъкне. През цялото време крещеше името му, сякаш така щеше да накара мъчителите му да го възприемат като личност, а не като поредната безименна жертва, и те ще се смилят над него. През първите десет секунди на борбата обувките ѝ изчезнаха някъде, а роклята ѝ беше разкъсана. През следващите тридесет я удариха по дясната буза и в устата, ритнаха я в корема и я отхвърлиха встрани сред група зяпачи, които панически се разпръснаха. Никой не искаше да има нещо общо с нея... Отново се добра до Хернандо и дращейки и умолявайки, привеждайки се, за да избегне юмруците и бухалките, успя да се вкопчи в него, докато го влачеха към колата. Беше безсмислено. Отново я отблъснаха. Разбра, че арестът не е случаен: те са знаели, че Хернандо ще бъде в Буенос Айрес за уикенда. Едва когато фордът потегли, оставяйки след себе си ужас и облекчение, Кориандър успя да се изправи. Хората наоколо сякаш отново се съживиха и се осмелиха да се раздвижат и да зашепнат помежду си. Уличното движение отново се възстанови. От един вход, в който по време на ареста се бяха скрили минавачи, излезе дори полицаят, регулиращ движението на кръстовището.

Кориандър отказа на всички, които ѝ предложиха да я откарат в дома ѝ или в някоя болница. Отвратена от внезапната им загриженост,

започна да търси обувките си, откри ги под една кола и седна на бордюра, за да се обуе. Не знаеше какво да прави. После, без да се замисли за разстоянието, се отправи пеш към квартала „Ла Бока“, водена повече от гняв, отколкото от разум. Трябваше да измине много километри, а слънцето вече се показваше над сградите. С разкъсани дрехи, разрошена коса, бита и контузена, тя вървеше, без да обръща внимание на хората от автомобилите, които любопитно я гледаха. След като измина десетина пресечки, тя се предаде и се качи на един автобус. Беше изтощена и изпитваше остра болка в гърдите. Автобусът пое по „Авенида Педро де Мендозо“ и премина по „Николас Авеланеда Бридж“. Когато достигна „Кале Некоча“, слезе и продължи пеша покрай канала Риахуело към тайната квартира на Дани. Премина покрай светещи реклами и барове пълни със скандалджии. Закачана от сутеньори, които искаха да я вкарат в мръсните си бардаци, продължи, прескачайки тонколони, поставени на тротоара, от които гърмеше рокмузика...

Когато Дани отвори вратата и я видя в това състояние, щеше да припадне. Прегърна я, после я вдигна на ръце и я внесе в къщата. Тя му обясни, че са арестували Хернандо и че сега единствената им надежда е да отидат в посолството и да помолят баща ѝ да им помогне. Дани знаеше, че животът на Кориандър е бил пощаден само заради добрите отношения между Палмър и хунтата. Обаче и двамата не знаеха, че къщата се подслушва и че генералите вече бяха информирали Палмър Уайът за случилото се с дъщеря му. Баща ѝ ги очакваше още преди да се качат в колата, за да отидат в посолството. Пътуваха в мълчание. Кориандър беше облегнала главата си на рамото на Дани и беше поставила ръка на бедрото му. Той спря пред портата на посолството и двама войници с електрически фенерчета се приближиха от двете страни на колата и ги осветиха. В този момент дотича Палмър.

Кориандър слезе, Дани я последва и се облегна на колата. След секунда посланикът беше до дъщеря си. Започна нежно да я милва и да целува ръцете ѝ. Беше твърде развълнуван, за да може да каже нещо. Когато най-сетне успя да проговори, започна да повтаря:

— Това не трябваше да се случва с теб, за бога, не трябваше.

Тя вече се беше освободила от прегръдката му и със сълзи, стичащи се по лицето ѝ, извика:

— Ти си знаел, ти си знаел...

По-късно Дани щеше да признае, че най-суровото изражение, което някога е виждал, е било това на Палмър в момента, в който той с носна кърпичка е попилвал кръвта от лицето на дъщеря си.

— Благодаря на бога, че си невредима — това беше всичко, което успя да каже посланикът.

— Те отведоха Хернандо — извика дъщеря му, — пребиха го и го качиха в една кола. Моля те, намери го, направи нещо...

Явно Палмър беше по-малко подготвен да изпълни молбата ѝ, отколкото да я види в такова състояние. Той погледна към Дани и каза:

— Как можа да позволиш това?

— Аз бих могъл да ви задам същия въпрос — отвърна му той.

— Престанете — извика Кориандър, — губите време!

Баща ѝ все още се колебаеше.

— Какво те кара да мислиш, че аз мога да направя нещо? Тук съм чужденец...

— Ако не можеше, сега и аз щях да съм там, където е Хернандо — изрече тя със стиснати зъби. — Моля те, намери го и го спаси!

Палмър се замисли и влезе в кабината на поста, за да се обади по телефона. Погледите на Дани и Кориандър се срещнаха. Само един телефонен разговор беше достатъчен... След няколко минути баща ѝ се върна.

— Той е в Пуесто Васко...

Тя изстена. Пуесто Васко, затворът в подземията на Морското инженерно училище.

— Всичко е свършено — проплака тя. — Той е мъртъв.

— Сигурно не е, само е бил обвинен... — опита се да я успокои Палмър.

Тя се обърна.

— Обвинен? Казваш го така, сякаш ще бъде законно съден и дори ще има право на телефонно обаждане... — Вкопчи се в ризата на баща си. — Не се отнасяй с мен като с дете...

Палмър, изглежда, се беше овладял.

— Прибери се у дома — помоли я той. — Обещай ми, че няма да се срещаш с този човек — посочи към Дани, — и аз ще се опитам да помогна. Само се прибери вкъщи.

— У дома! — извика тя. — Аз нямам дом.

Спориха още няколко минути. Баща ѝ я молеше да се върне, а Кориандър отказваше. Накрая той просто се предаде и тъжно изрече:

— Нищо не мога да направя за твоя приятел.

Докато се отдалечаваха с колата, в огледалото се виждаше Палмър Уайът. Той изглеждаше безпомощен и изоставен като човек, който току-що е загубил детето си. Кориандър продължи да повтаря, че баща ѝ е знаел за случилото се. Дани беше съгласен с нея. Проблемът беше, че те не знаеха какво и колко беше казано на Палмър. Като се върнаха в квартирата в „Ла Бока“, започнаха да се обаждат на всички, за които се сетиха, за да молят за помощ. Всеки път получаваха един и същи отговор. Хората сякаш оглушаваха и онемяваха и бързаха да затворят телефона, молейки да не бъдат замесвани в подобно нещо. През следващите няколко дни двамата останаха в „Ла Бока“, опитвайки се да спасят Хернандо. После се завърнаха в Кордоба, където продължиха опитите си. След време Хернандо стана един от огромния списък на безследно изчезналите и заедно с останалите се превърна в болезнен спомен.

Официалната причина за арестуването му беше, че чрез вестника на университета в Кордоба е извършвал подривна дейност. Срещу него беше проведен публичен процес, който имаше за цел да покаже на света, че в Аржентина има правосъдие и че присъдата се произнася в името на доброто на страната. Единственият подсъдим беше Хернандо. Изкараха го пред съдебните заседатели, признаха го за виновен, осъдиха го на смърт и го върнаха в затвора. Шест месеца по-късно Дани напусна Кордоба и отиде в Буенос Айрес. Там управлява „Кредито де ла Плата Банк“ до зимата, когато изчезна в неизвестна посока.

Години по-късно тя горчиво съжаляваше за онзи момент, в който отказа да се върне при баща си. Чувстваше се сякаш беше пожертвала Хернандо, за да не се раздели с Дани.

— Значи Хернандо е един от безследно изчезналите, което е само по-мек начин да се каже, че е мъртъв — отбеляза Адам. Може би сега щеше да му разкаже края на тази история, но ѝ се иска да ѝ придаде малко повече тайнственост.

Кориандър си спомни как Дани ѝ разказа, че само три дни преди хунтата да закрие банката, Хернандо бил изхвърлен без ръце и с омотан около тялото му бандонеон пред „Ла Вердулерия“. Поискал да извикат Дани и той веднага тръгнал към „Авенида Кориентес“. През тази нощ клубът бил претъпкан, а джуджето имало нова униформа.

— Хернандо не беше просто жертва на режима. Той беше моя жертва... — Дори да искаше, тя не можеше да обясни думите си. Някой извика името ѝ и младата жена се обърна. Току-що избръснат и със сресана назад коса, все още влажна от банята, Палмър Уайът целуна дъщеря си и се представи на Адам.

— Не е ли доста необичайно — каза той, докато седеше до Кориандър — да носиш призовка на мъртвец?

— Наистина е необичайно.

— Тогава защо го правите?

— Защото не вярва, че Дани е мъртъв — отговори Кориандър, гледайки към Адам.

— Имате ли основателни причини да мислите така?

— Достатъчно — отвърна той.

Палмър погледна към дъщеря си и нежно попита:

— Има ли нещо, с което мога да помогна?

Тя поклати глава.

— Мисля, че не.

Баща ѝ изглеждаше обезпокоен.

— Страхувам се, че има една лоша новина. Хорхе е кремирал останките.

— Знам. Мистър Сингър ми каза.

— Кой ви каза за кремацията? — попита Адам.

— Хорхе Видал — отговори Палмър.

Следователят кимна. Дойде келнерът и той го помоли за сметката. След като келнерът си отиде, Адам отново се обърна към Палмър Уайът.

— Хорхе Видал не спомена ли още нещо?

Той поклати глава.

— Отношенията помежду ни не му позволяват да ми се доверява...

— Да е споменавал нещо за черна кутия?

— Нищо. Надявам се, че не разчитате на информацията, която аз мога да ви дам...

Келнерът се върна със сметката.

— Не. Всъщност имам среща с един свещеник — отбеляза Адам, докато вадеше пари, за да плати.

— Какъв свещеник? — попита Кориандър.

Преди да отговори, той погледна към баща й.

— Изглежда, някой от местните жители е имал видение. — Нарочно направи пауза, преди да продължи: — Видял е Исус на пътя между Серо ел Буро и Чилпанчинго.

— Какво общо има това с катастрофата?

Адам стана.

— Винаги се интересувам от духовната страна на нещата.

Палмър също стана и му подаде ръка.

— Приятно ми бе да се запозная с вас. — Двамата мъже си стиснаха ръцете.

Кориандър неочаквано попита:

— Ще ми се обадите ли?

— Ще поддържам връзка с вас.

Погледите им се срещнаха. Тя отново го изненада.

— Местният човек, който е видял Исус, дали не е станал свидетел и на катастрофата?

— Честно казано, не знам какво е видял — отговори той, извади от джоба си визитна картичка и се обърна към Палмър. — Ще бъдете ли за известно време в Ню Йорк?

— Да, и по-късно във Вашингтон. — Посланикът също извади визитна картичка и написа нещо на гърба й. — Тук са всички телефони, на които можете да ме намерите в Буенос Айрес, Вашингтон и Ню Йорк.

Адам взе картичката и я пусна в джоба си.

— Пазете се — обърна се той към Кориандър и мислено се закле, че никога вече няма да се поддава на чувствата си. Със същия успех можеше да се закълне, че ще спре да диша, защото, откакто я видя в травматологичното отделение, изпитваше все по-големи проблеми с контролирането на чувствата си. — Ще ви се обадя в Ню Йорк. — Надяваше се, че думите му са прозвучали така, че да предадат чисто

професионално значение на уговорката. Отправи се към вратата и когато излезе от ресторанта, баща ѝ заяви:

— Не му вярвам.

— Не е необходимо — нежно каза Кориандър.

— По-точно не вярвам в това, което прави — уточни Палмър.

— Опитва се да намери Дани.

— Не харесвам мотивите му.

— Те нямат значение.

Взе ръката ѝ.

— Той е мъртъв, Кориандър.

Едно мускулче на лицето ѝ потрепна.

— Ще повярвам, когато се докаже, че е бил в онзи самолет.

Баща ѝ прошепна:

— За доброто на твоето дете, Кориандър, помисли за последствията. Не разбираш ли, че прокуратурата може безкрайно да издирва Дани и така ти няма да вземеш дори пени от компанията за чартърни полети, защото, докато има каквото и да е съмнение за смъртта му, ти дори не можеш да заведеш процес срещу тях.

Тя беше изненадана.

— Нямам намерение да съдя компанията. А ти откъде знаеш, че прокуратурата издирва Дани?

— Хорхе ми каза.

Ядоса се.

— Какво още ти каза той?

— Каза ми, че банката е пред фалит и че ще бъде по-добре да побързаш да заведеш дело. Банката всъщност не е само пред фалит. Ще бъде затворена в понеделник от Банковата комисия на щата Ню Йорк, което означава, че парите на съпруга ти ще бъдат блокирани. — Палмър изглеждаше загрижен. — Как смяташ да поддържаш апартамента си?

— Не смятам.

— Дани не би одобрил това, че помагаш на онзи мъж.

— Дани не е тук — отговори тя.

Вече беше мислила за това. Ни най-малко не я интересуваха одобренията или разрешенията на баща ѝ, а още по-малко тези на съпруга ѝ. Единственото важно нещо за нея беше да разбере дали животът ѝ с Дани не е бил само една лъжа, и това за нея беше

достатъчна причина да сътрудничи на всеки, който би могъл по някакъв начин да ѝ помогне в откриването на истината.

— Хорхе иска да ти предаде урната с пепелта на Дани.

— Кажу ми да не си прави труда.

— Такъв е протоколът, Кориандър — внимателно настоя Палмър.

— Тогава я вземи ти, това е по твоята част.

— Трябва да се примириш с реалността и да започнеш да мислиш с главата, а не със сърцето си.

Обърна се, за да прикрие сълзите си. Истината бе, че се беше примирила с реалността, защото, ако не беше така, сега щеше да бъде скърбящата вдовица на аржентинеца и щеше да вземе онази ужасна урна с пепелта на някой неизвестен нещастник. Дани я познаваше достатъчно добре, за да очаква от нея да реагира така. Тя имаше странното усещане, че изпитва същите чувства както преди, когато за пръв път го срещна и го загуби. Кой знае защо си представяше как стои сред жените на „Плаза де Майо“, чиито синове и съпрузи бяха безследно изчезнали...

ВТОРА ЧАСТ

„Докат’ стрелях, се чувствах, като че си изкарвам ’сичката лудост. Цялата махала е пълна с типове като мен — бащи и убийци: създай живот, отнеми живот...“

Антъни, на 17
години, пациент на
травматологията в
Бруклинската централна
болница

1992

„Първо ще унищожим подривните елементи, след това ще убием съучастниците им; след това симпатизантите им, след това... тези, които не са на ничия страна, и накрая ще убием страхливците.“

Генерал Иберико
Сен-Жан, губернатор на
Буенос Айрес

1975

ДЕСЕТА ГЛАВА

В Патагония беше ден за разплата. Четиридесет и шест милиона и четиристотин хиляди долара в едри банкноти пристигаха в двумоторна „Чесна“, която тъкмо се приземяваше на импровизирана писта край брега на Бийгъл Ченъл, близо до Ушуая. Чарлз Дарвин, прекосил Патагония и достигнал чак до най-южния град на света — Ушуая, за да изучава индианците и местната природа. След като прекарал осем години в тази далечна страна, той се завърнал в Англия, за да даде на света своята еволюционна теория, в която кой знае защо Господ не намерил място...

В далечината на шестстотин и десет метра над морското равнище се издигаха зъберите на Монте Оливия, оградени от пет заоблени хълма със снежни шапки, известни като Синко Ерманос. Под тях беше гъстата гора, която растеше по бреговете на Бийгъл Ченъл.

Парите бяха поставени в четиридесет и една кутии за обувки, като във всяка кутия имаше по един милион долара. Имаше кутии от целия свят, от „Гучи“ и „Уестън“, от „Флоршеим“ и „Бали“, от магазини за преоценени обувки от Франция и Америка и всички те бяха в два чувала, ушити от плат за парашути.

Самолетът беше пилотиран от един стар югославянин, който преди години се беше установил в малка югославска колония в Порвенир, градче от чилийската страна на Магелановия проток. Някога той мечтаеше да пилотира самолетите на „Аеролинас Аржентинас“, да спечели много пари, с които да се завърне като герой в родния си град в Хърватско. Явно заради неуспеха си след всяко кратко прелитане над протока той се напиваше в бара близо до една чилийска военноморска база. След това, сякаш спазвайки някакъв ритуал, отиваше с колата си до пристана на ферибота в Порвенир, за да види табелата, на която пишеше, че Югославия е на някакви си 18 662 километра от чилийската Тиера дел Фуего.

Близо до пистата на имението, където се приземи самолетът, имаше каменист плаж, на който, наобиколен от морски птици, стоеше един човек. Всеки път, когато нетърпеливо пристъпеше от крак на

крак, черупките на мидите и охлювчетата пропукваха под ботушите му. Двойка дъждосвирци с крясък се издигна и започна да кръжи над няколко мъртви пингвина, които приличаха на малки деца, облечени в официални погребални костюми. Човекът беше набит, с червендалесто лице. По главата му нямаше нито едно косъмче. Оръжието, което висеше на рамото му, беше белгийска карабина „FNL“, а пистолетът, втъкнат в колана му, беше „Алсон“.

Маккинли Суейз означаваше много за определени хора в Латинска Америка, въпреки че кариерата му на наемник започна от другата страна на света. Интересът му към войната и оръжието го доведе от една фабрика в Алтуна, Пенсилвания, където беше работник, в Куба през петдесетте, а през 1969 — във Виетнам, където работи като самолетен механик за Виетконг, обслужващ съветските транспортни самолети, които превозваха северновиетнамски войници от и към Ханой. В областта на амунициите той беше известен с това, че направи алтиметърна бомба от тротил тринитротолуен, известен още като ТНТ и най-често използван за взривяване на артилерийски снаряди. Суейз откри, че в големи количества този химикал може да разруши самолет. Това бе американски 707, излетял от Сайгон един уикенд, нает от щатска чартърна компания, в която беше почти половината от сто и първа въздушна дивизия. Суейз купи алтиметъра за бомбата от гарнизонната лавка в една американска военна база, скри го заедно с експлозива във войнишка торба и настрои бомбата така, че да се взриви, докато самолетът се издига над Китайско море. Може да се каже, че съвсем професионално си беше свършил работата, тъй като нямаше нито една цивилна жертва.

Въпреки плешивостта си, той не беше непривлекателен. Всъщност черните му блестящи очи изглеждаха почти чувствени на фона на идеално гладкото му лице. Те сякаш поглъщаха всичко, за да го предадат на ума, сърцето и паметта. Спомни си за младата кубинка, за която някога беше женен и която почина при раждане точно преди падането на Батиста. Дълго време след това Суейз не се докосна до жена. А може би онази кльоцава кубинка с няколко липсващи зъба и подути колена почина от напреднал стадий на гонорея? Трудно можеше да се каже. Независимо каква беше причината, той изчезна малко след нейната смърт и смъртта на мъжката ѝ рожба. Изчезна някъде между Куба и Ел Салвадор. Някои казваха, че е отишъл да

изпълнява нечие поръчение, други, че е полудял от мъка, а трети се кълняха, че е в Латинска Америка и подготвя командоси за някоя революция. В началото на седемдесетте се появи в Аржентина, където заедно с няколко войнствено настроени йезуити, няколко бивши десни католически проиеронисти и двама-трима интелектуалци от средната класа със склонност към насилие основа монтенеросите. По-точно би било да се каже, че възроди монтенеросите, тъй като сто години преди Перон, известни като гаучос и каудильос, те бяха разбили испанската армия във войната за освобождение на Аржентина.

* * *

През този мразовит шести юли, в средата на аржентинската зима, Суейз се намираше в Патагония. Стоеше на морския бряг, без да сваля поглед от вратата на самолета. Докато двигателите на чесната угасваха, на лицето му се четеше от свирепа агресивност до кротко примирение. Вятърът носеше пръски от морето, които замъглиха стъклата на машината. Спуснаха стълбичката на самолета и на нея се появи мъж с черно дипломатическо куфарче. Той се хвана за въженото перило и слезе на скования от студ пясък. Вдигна яката на тренчката си, скри ръката си в джоба, за да се предпази от силния вятър, и се отправи към самотния посрещач.

С искрена радост Суейз го прегърна.

— Странно е, че се срещаме тук, на края на земята, Дани Видал.

След като известно време се смя и го потупва по гърба, Суейз го освободи от прегръдката си и посегна към дипломатическото куфарче. Дани отдръпна ръката си и черните му очи проблеснаха.

— Мина много време, Мак — каза с мекия си акцент и усмивка заигра на устните му. — *Mucho tiempo* — добави, оглеждайки брега, за да се увери, че поне дотам, докъдето стигаше погледът му, не се виждат никакви непредвидени затруднения.

— Стампа бе в прокуратурата — съобщи Суейз.

— Не беше съвсем неочаквано — изрече спокойно Дани. — Откъде разбра?

— Един следовател от прокуратурата се появи в Чилпанчинго. Имал призовка за теб.

Това се стори почти смешно на Дани, но той със съвсем сериозен тон попита:

— Призовка за какво?

— За онези милион долара — отговори мъжът и се отправи към джипа, паркиран съвсем наблизко. — Освен това се е навъртал около жена ти — добави, поглеждайки встрани.

Неговата Кориандър беше твърде умна, твърде упорита и твърде доверчива. Никога не би повярвала, че е инсценирал собствената си смърт. Без да каже нещо, Дани тръгна след Суейз към джипа.

— Обикновено си толкова внимателен, Дани бой, но това беше голяма грешка. — Кимна към стария югославянин, който се приближаваше с два чувала в ръце.

— Ще поговорим за това в колата.

Пилотът постави чувалите в задната част на джипа и изчака да получи парите си. Суейз извади от джоба си плик, подаде му го и каза:

— Ще поддържахме връзка, Милуш.

Югославянинът кимна, прибра плика, избягвайки да поглежда мъжете, и тръгна към самолета. Суейз свали карабината от рамото си, постави я на задната седалка на джипа и отвори вратата на Дани.

— За какво, по дяволите, направи това, *hombre*, един милион долара... — попита той с бащинско покровителство в гласа.

— За Кориандър — отговори Видал, преди да се качи в колата.

Плешивият поклати глава, заобиколи джипа и се качи от другата страна. Постоя за малко, без да посегне към запалването.

— А тя как ще получи парите? — попита накрая. — За бога, *hombre*, не можеш да й изпращаш месечни вноски с обратен адрес на плика. — Отново поклати глава и го потупа. — Може би смяташ да й уредиш издръжка.

— Всичко е уредено — каза Дани и малко неуверено се загледа в развълнуваните води.

— Дани, знаеш, че те обичам като собствен син, знаеш също, че разбирам чувствата ти към тази жена, но в тази работа, освен ти и аз, са забъркани още доста хора. — Замълча за момент, преди да се пошегува: — Това някакъв прощален подарък ли е? Един милион долара не са ли проява на доста голяма щедрост дори и за теб?

— Какво значение има това? Не помниш ли, че съм мъртъв?

— Дани, чуи ме — сериозно изрече Суейз. — Това, че оставяш след себе си емоционална следа, ще накара някои хора да се усъмнят, че наистина си мъртъв. Достатъчно е само един амбициозен следовател да се заеме с този случай. Той ще наблюдава Кориандър независимо колко време ще му е нужно. Ще го прави дори в извънработно време и, повярвай ми, няма да му бъде нито трудно, нито неприятно. — Свали страничното стъкло, за да се изплюе, и отново го вдигна. — Има и много по-неприятни работи, hombre, от това да разпитваш някоя красива жена, когато ти се прииска. Повярвай ми, че следователят няма да изостави този случай дори и при най-малкото съмнение, че си жив, така че е по-добре дори да не помисляш да се свържеш с нея. Чуваш ли? Просто забрави за това, или всичко, за което работихме, ще се провали.

Всичко ще се провали... Толкова често са били пред провал, че Дани дори не можа да си спомни колко пъти трябваше да ги спасява... Последният път бе в края на седемдесетте, когато успя да събере достатъчно средства за следващите години. Тогава реши, че това, което им беше необходимо, е банка, в която да бъдат пазени всички печалби от грабежи и отвличания. Банките са скъпо нещо, но Дани измисли начин, който донесе не само средства, необходими за закупуването на банка, но имаше и политически отзвук в цяла Аржентина.

Директорът на водеща зърнена фирма с мелници по целия свят и централен офис в Буенос Айрес беше проследен, отклонен от пътя от „полицай“ със светеща палка и причакан малко по-нататък от двадесетина „телефонни техници“, които всъщност бяха членове на бойните взводове на колоната Ева Перон на монтенеросите. Само след няколко часа Суейз беше съчинил „военно комюнике“, в което съобщаваше, че директорът ще бъде съден за „престъпления срещу работниците“. Главното обвинение беше, че правителството складираше зърно, за да повиши цената му и да облагодетелства корпорацията. Това предизвика отстраняването на няколко високопоставени членове на хунтата. Дани оцени главата на директора на шестдесет милиона долара, което беше най-големият откуп, плащан в историята. След една седмица платиха сумата и отвличеният беше освободен. След това монтенеросите подеха агресивна кампания чрез големи плакати, разлепени из Буенос Айрес, и публикации в западни вестници и с няколко камиона раздадоха храна и дрехи в

работническите и бедняшките квартали. Така съобщиха на света, че парите на народа най-сетне са върнати на законните им собственици.

От шестдесетте милиона, платени за откупа, десет бяха използвани не само за да се нахранят хората и да се появят публикациите, но и за да се закупят оръжие и амуниции и да се възстановят тайните квартири и estancias на монтенеросите из цялата страна. Останалите петдесет милиона бяха използвани за закупуването на банката „Кредито де ла Плата“. Монтенеросите се завърнаха отново. Дани Видал започна нова кариера. Кориандър обаче беше друга история...

Хубавите времена свършиха през 1976, когато генерал Видела дойде на власт. Само няколко месеца след това хунтата затвори банката и арестува чиновниците. Дани успя да избяга в Хавана с по-голямата част от парите. Десет години, шест месеца, три седмици и четиринадесет дни по-късно парите бяха почти изчерпани за поддържането на една умираща революция. Съветският съюз беше банкрутирал. Комунизмът се оказа лоша инвестиция. Куба се държеше сама... Тогава Дани се появи в Ню Йорк, за да започне всичко отначало и да възкреси монтенеросите за още един рунд.

Докато още беше в Хавана, научи, че „Интер Федерейтид Банк“ в Ню Йорк се продава. Установи необходимите контакти с определени финансови кръгове, което му позволи да преговаря успешно за банката и в същото време състави план за събирането на още петдесет милиона долара. Всеки месец Фернандо Стампа трябваше да носи куфарче с шестстотин хиляди долара, взети от лихвите на вложителите в Хавана. Там го очакваше Суейз, който депозираше парите в Кубинската национална банка, откъдето те можеха да се използват за закупуване на оръжие, изхранване на войници и за поддържане на идеологията. За нещастие това продължи само шест месеца, защото „Интер Федерейтид“ изпадна в необратима финансова криза. В касите на монтенеросите имаше три милиона и шестстотин хиляди долара, което означаваше, че остават само още четиридесет и шест милиона и четиристотин хиляди, за да се съберат тези петдесет милиона...

Месеци преди онзи четвъртоюлски уикенд Дани беше разбрал, че Банковата комисия на щата Ню Йорк и областната прокуратура провеждат разследване, което в края на краищата щеше да го вкара в затвора. Седмици преди онзи последен празничен уикенд вече знаеше,

че банката не би издържала още една проверка. Независимо от резултатите самият той най-вероятно щеше да бъде арестуван и дори може би депортиран в Аржентина. Единственото спасение за него беше да изчезне. Когато взе това решение и си тръгна от банката онзи ден, Хернандо вече беше трансферирал всички милиони в Хюстън. Допълнителният милион Дани щеше да му предаде в Хюстън, за да го предаде на Хорхе, който на свой ред щеше да го предаде на Кориандър.

— Слушай, Дани, онзи милион беше грешка — отново повтори Суейз.

— Убийството на мексиканеца е най-голямата глупост!

Суейз превключи на втора, за да премине една дюна.

— Той беше видял експлозията и дойде в полицейския участък, докато двамата с Хорхе все още уреждахме нещата там. Твърдеше, че е видял как един самолет се е взривил в небето.

— Щом той го е видял, още колко други също са го видели? Какво щяхте да направите, може би да избиете всички в района?

— Щяхме да се справим с тях постепенно. С онзи просто нямахме избор. Брат ти и Хернандо тъкмо се бяха спазарили с капитана за цената, срещу която ще задържи доклада за катастрофата поне четири часа. Трябваше ми време, за да стигна до мястото и да намеря черната кутия. Освен това...

Дани кимна.

— Трябваше ви още едно тяло за моргата, нали?

— Отделни части щяха да свършат работа... — засмя се Суейз.

Дани си помисли за Кориандър, която идентифицираше части от трупове в моргата в Чилпанчинго...

— Къде е черната кутия? — попита, за да смени темата, а и за да се освободи от тези мисли.

— Това е съвсем друг проблем. По-голямата част от нея е у мен. Купих я от една старица, която живее близо до мястото на катастрофата, но все още не съм я събрал цялата.

— Чудесно! — подигравателно каза Видал.

— Не се тревожи, ще намерим останалите части. Онези селяни дори не знаят какво са взели, просто са отмъквали всичко, до което са се докопали. Хорхе работи по въпроса...

— Това е много успокояващо! — Извади от джоба си слънчеви очила и си ги сложи. — Черната кутия е била втората ви грешка, а

третата беше, че забравихте да ми оставите съобщение в Хюстън. Какво се случи?

— Брат ти се забърка с още нещо.

Дани бе отвратен.

— Без съмнение нещо непълнолетно. Ти трябваше да го наглеждаш.

— Бях зает с полицията.

— Можеше да се провалим...

— Какво направи, когато разбра, че Хорхе е забравил за теб? — попита Суейз, опитвайки се да смени темата.

— Набрах няколко телефонни номера, на които знаех, че никой няма да отговори. — Сви рамене. — След това казах на пилота, че имам спешна работа в Хюстън.

— Той предложи ли да те изчака?

— Престана да ми предлага, когато му казах, че в Акапулко го очаква брат ми с парите.

Суейз не откъсваше поглед от пътя.

— На кого позвъни?

Тогава имаше нужда да чуе гласа ѝ за последен път.

— Обадох се вкъщи и затворих, когато телефонният секретар се включи.

Маккинли се обезпокои.

— Добре, сега всичко почти свърши, остава само онзи следовател да реши, че има по-приятни неща от разправиите с мексиканската бюрокрация и че не се интересува от вдовицата ти.

— Тя може сама да се грижи за себе си.

— Не съм толкова сигурен.

Не искаше тя да бъде предмет на разговора им, затова каза:

— Хорхе не може да понася кръв.

Суейз разбра.

— Беше добре, че видя как убих онзи мексиканец. Толкова се разстрои, че изглеждаше като човек, който току-що е научил за смъртта на брат си при самолетна катастрофа. — Ускори след един завой. — Дотогава се забавляваше твърде много, харесваше му да бъде част от аферата. Убийството на мексиканеца го накара да забрави за онези мучачос. — Погледна към слънцето, което се показа иззад един облак. — Вече не съм сигурен, че това, което прави сега, му харесва.

— Какво искаш да кажеш?

— Напълно е зает с кремацията, с банката и с всички други проблеми.

— Какви други проблеми?

— Например твоята вдовица...

Например! Лъжец, крадец, убиец, и на всичкото отгоре човек, изоставил жена си, така че тя никога да не разбере защо. През по-голямата част от живота си Дани беше именно такъв. За това имаше много причини: някои политически, други финансови, трети, породени от чувството му за дълг, но най-вече заради собствения му избор. Преди всичко той беше човек, който изобщо не зачиташе общоприетите норми и морал, човек с изненадващо точен инстинкт за политика и пари. Имаше изключителен усет към опасността. Винаги знаеше какво да направи и къде да отиде, за да оцелее и да продължи дейността си. Ако не притежаваше изключителен чар и интелект, животът му щеше да бъде далеч по-труден.

Представяше си я съвсем ясно: неговата Кориандър отива към крематориума облечена в черно, с лице, закрито от черен воал, и поема урната, а кехлибарените ѝ очи са изпълнени със скръб, устните ѝ потреперват. Идеалната скърбяща аржентинска съпруга.

Суейз отново се обади:

— Тук за теб е по-безопасно, отколкото в Куба. Има твърде много агенти на ЦРУ и ФБР, които душат навсякъде из Хавана. Освен това, Дани бой, имаш нужда от малко почивка, за да престанеш да мислиш за разни неща. Ушуая е страна за мъже. Ще те накара напълно да забравиш жените. — Жените! Сякаш освен нея имаше някоя друга. Приятелят му се обърна и го потупа по рамото. — Когато нещата се успокоят и прекратят разследването в Ню Йорк, ще заминеш за Куба. Фидел те очаква с разтворени обятия...

— Променил ли се е?

— Никак. И може би точно това ще бъде причината за края му. Побелял е и е напълнял и вече не може да говори с часове, но няма да се предаде. Ще се държи, докато го изнесат от Двореца на народа. — Намести се по-удобно на седалката. — Поне я имаше в продължение на три години, *hombré*, докато ние се мъчехме в джунглата или по затворите. Повечето мъже никога не са имали и няма да имат такава жена.

Беше му мъчно за неговата Кориандър. Когато затвореше очи, си спомняше онова коледно тържество през 1978, след първата им среща в университета в Кордоба. За посланик Палмър Уайът закопчаната до горе яка и лъскавите обувки бяха запазена марка. Той беше добър стар републиканец, влюбен в отлежалото уиски и жените, точно какъвто беше нужен на хората в Буенос Айрес, човек, който да помага на хунтата да става все по-дясна и да прибъгва все по-често до изтезания и терор, с горчивина си помисли Дани. Суейз беше прав за едно нещо, не всеки можеше да се похвали, че е имал жена като Кориандър, и тази коледна вечер доказва, че чарът ѝ е неотразим...

Все още я виждаше как посреща гостите, облечена в тъмнорозова кадифена рокля, а в дългата ѝ коса бе вплетена същата на цвят панделка. Изглеждаше толкова крехка, толкова красива, едното ѝ рамо беше разголено, а ръката ѝ посягаше към издадената ѝ ключица точно над гърдите. Този жест, както Дани разбра по-късно, тя правеше винаги, когато беше неспокойна. Същата вечер охраната на посолството беше засилена заради заплашителните писма до Палмър, който бе застанал на страната на хунтата след клането във Вила Девото. Още петнадесет мъже с узита бяха наобиколили посланика и дъщеря му. Те все пак не се оказаха достатъчно, за да попречат на Дани и на още няколко многоуважавани бизнесмени, също монтенероси, да получат покани. Той получи своята чрез Кориандър, а другите бяха предвидени в обичайния списък на гостите. Беше едновременно красиво и страшно това, че хората, които можеха да проникнат навсякъде в аржентинското общество, планираха неговото унищожение.

Облегнал се на една мраморна колона, Дани не сваляше очи от Кориандър. Гледаше я как разговаря с всеки гост, как се здрависва, как отговаря на въпросите за университета и се сещаше за всеки син, племенник, братовчед, внук, приятел или приятелка, който по някакъв начин имаше нещо общо с Кордоба и сигурно щял да ѝ звънне... Изглеждаше толкова болезнено непринудена, сякаш мразеше всяка минута от тази вечер...

Суейз отново заговори и го извади от приятния унес, връщайки се отново на онзи милион.

— За тия пари, hombre, можеше да си вземеш всяка девственица или проститутка в Патагония и да я ползваш цял живот, не, двадесет

живота, amigo, даже сто. — Засмя се. — А за човек като теб, който навлиза във втората половина, никой не може да каже колко девственици, а може би проститутки, ако изобщо има някакво значение, ще бъдат нужни, quien sabe, hombre, quien sabe?

Дани затвори очи. Девственица или проститутка? Преди той имаше и двете в една и съща жена. Кориандър беше и двете, без дори да го осъзнава. Той я учеше да прави разлика между двете и да стига много по-далеч, отколкото изобщо си е представяла, без това да е достатъчно. Дани си припомни с подробности от онази Коледа през 1978.

Вечерта преди приема той засече времето, за което посланическият ескорт стигаше до посолството. Трябваше да са добре подготвени, в случай че решат да отвлекат дъщерята на посланика и да поискат откуп за нея. Дани поддържаше връзка чрез уоки-токи с двама от неговите другари, които му бяха казали кога точно бяха тръгнали колите, и изчакваше появата на ескорта, скрит в парка край посолството. В първата кола имаше картечница и четирима души от охраната, въоръжени с карабини М-16, във втората беше семейството на посланика, заедно с двама души от охраната с радиостанции и автоматични оръжия и един картечар, разположен в задната част на лимузината. В последната кола имаше още пет въоръжени до зъби мъже, чиито автомати се подаваха от прозорците. Ескортът се движеше точно с четиридесет мили в час. Вратите на посолството се отвориха от автоматично устройство с предварително настроен часовников механизъм. Това беше всичко, което трябваше да узнае — времето, за което ставаше това. Качи се в колата си и отиде на приема.

Преди всички гости да пристигнат, Кориандър се оттегли на едно позлатено канапе в ъгъла на балната зала. „Триумфът на Бакхус“ на Веласкес, заета от музея Прадо, заемаше по-голямата част от стената зад нея. Дани би предпочел да я хване за ръка, да я отведе далеч оттук и да се люби с нея, но вместо това щом срещна погледа ѝ, само леко кимна. Не се изненада, когато тя със срамежлива усмивка в отговор също му кимна.

— Не мислех, че ще дойдеш.

— Как можеш да не дойда?

— Помислих си, че си се отказал.

— Напротив, аз съм оптимист...

— Стори ми се точно обратното.

— Може би си ме променила.

Тя изглеждаше объркана.

— Срецна ли се с баща ми?

— Не. Ти ми обеща да танцуваш един танц с мен и да ме представиш на баща си.

Кориандър се огледа.

— Какво ще стане, ако изпълня само едно от обещанията си?

— Кое?

— Това, което означава повече за теб. — Обърна се и се отдалечи. Той я проследи с поглед как отива към съседната стая, водейки след себе си около половин дузина потенциални любовници и кавалери за танците, и дискретно я последва.

На френска лакирана маса, под полилей от розов кристал бяха подредени чинии от китайски порцелан, чаши за шампанско с позлатен ръб, розови бродирани салфетки, а в двата края на масата имаше сребърни купи с боле, бутилки шампанско, блюда с пушена съомга, пастет, хайвер, петифури, плодове, аржентинско говеждо и какво ли още не, и всичко това поднасяно от сервитьори и сервитьорки с черни униформи и бели колосани престилки. Беше достатъчно, за да се изхранват хората му месец или може би година, но при всички случаи, докато прогонят генерал Видела и превърнат американското посолство в тяхна собствена Каса Росада.

Наобиколена от гостите, Кориандър не сваляше очи от мястото, където беше Дани. За негово задоволство тя забеляза престорения интерес, с който гледеше една блондинка, по-възрастна, с елегантна рокля. Само ако неговата Кориандър знаеше, че въобще не се интересува от тази жена. Засвириха валс — „Mis Noches Sin Ti“. Блондинката се зарадва, че ще танцува, а Дани реши, че това е най-подходящият момент да осъществи намеренията си. Отнасяше се за Кориандър. Гоненицата, която се получи около масата, беше толкова комична, че той едва се сдържа да не се засмее. Блондинката го следваше, а цяла редица ухажори вървяха след Кориандър. Тя говореше и се смееше заедно с няколко свои млади приятели, но когато

го забеляза, приказните ѝ очи и възхитителните ѝ устни се оживиха. Сякаш мислеше, че ако спре да говори, той няма да я забележи.

— Танцувате ли валс? — попита, когато младото момиче за момент замълча.

За миг се замисли и отговори:

— Да.

Тогава неговата Кориандър беше толкова сериозна и толкова невинна. Предложи ѝ ръката си и я покани:

— Може ли да ви поканя за този танц?

Кехлибарените ѝ очи заблестяха, когато го попита:

— Срецнахте ли се вече с посланика?

Той разбра.

— Все още не.

Тя леко се усмихна.

— Вече съм обещава този танц — каза и се обърна към един тантурест мъж с очила с дебели черни рамки и пръстен печат на средния пръст.

След няколко секунди Дани се отправи към посланика. Той беше обграден от хора, които с интерес слушаха мнението му за инфлацията, девалвацията, демокрацията, комунизма и терористичната група, наречена Монтенерос.

Но Дани не успя да чуе края на нещо за демократичната, антикомунистическа и боголюбива хунта... Случи се нещо — единственото, за което си заслужаваше да се живее и да се диша... Внезапно се появи Кориандър и прекъсна филипиката на баща си, хвана го под ръка и погледна към Дани. Палмър можеше да бъде какъв ли не, но за единственото си дете беше готов на всичко.

— Срещали ли сме се? — попита той. — Аз съм Палмър Уайът.

— Това е моят професор по икономика, Дани Видал — представи го Кориандър.

Посланикът погледна към дъщеря си, подаде ръка на Дани и много любезно изрече:

— Искам да ви благодаря, че сте помогнали на Кориандър да излезе от неприятна ситуация.

— Ситуацията не беше толкова неприятна, колкото това, което я предизвика...

Палмър се поколеба за момент, преди да се засмее с онзи дипломатичен смях, който изразяваше всичко друго, но не и радост.

— Знаеш ли, скъпа, че този човек се опитва да ви учи на социална наука, която от десетилетия имитира фундаменталната математика?

Тя се засмя, без да сваля очи от Дани.

— Нужен е талант, за да се превърне абстрактното в реално...

— Или нереалното в политическа абстракция — отговори спокойно Палмър.

Последва кратък разговор за времето, за плановете за лятна почивка в Пунта дел Есте в Уругвай, за революционните отряди, за икономиката. Разговорът беше продължил точно толкова, колкото беше необходимо, за да се спази етикетът, когато Дани се извини и се отдалечи. Дори докато се отдалечаваше, той все още я чувстваше до себе си. Трудно му беше да си спомни някоя жена, която беше желал толкова силно. Имаше нужда от въздух, преди да си тръгне. Кориандър отново се появи, сякаш отникъде, на терасата, на която беше застанал. Без да каже дума, тя се приближи и опря гръб в перилата. Лицето ѝ беше някъде между него и луната. Попита тихо:

— Танцувате ли валс?

Дани се развесели. Започна да преценява рисковете на ситуацията, но после се отказа и я взе в обятията си. Те танцуваха валс под звуците на несъществуващ оркестър, въртяха се и се въртяха, докато ръката му не я притегли и той нежно я целуна по устните. После я притисна по-силно към себе си и устните им се сляха. Кориандър се целуваше без никакви задръжки. Така целуваха само проститутките. Или девствениците.

Суейз отново се беше върнал на темата пари.

— Хернандо има всичко в компютъра, включително местоназначението на сумите и това за чия кампания са използвани. Според нас най-малко четиринадесет от кандидатите имат шанс. Всички те са комунисти или социалисти и работят в осемнадесет града на Латинска Америка. След това можем да мислим за преместване в Маями...

— Успокой се, Мак, не ставай прекалено амбициозен. — Дани отвори едното си око и се усмихна. — Остави на Хернандо да прави политически анализи и се заеми с военната част. Събери амунициите и ми дай план на всички чуждестранни бази и посолства в Аржентина. Запомни, Мак, ти трябва да предизвикаш нещо зрелищно. Остави Хернандо да се грижи за дългосрочните планове, а аз ще се грижа за парите...

Суейз почти не го слушаше.

— Това е — продължи възбудено, — този път няма да се провалим, независимо от това кой идиот е в Каса Росада или в Белия дом...

— Нищо не е сигурно — предупреди Дани, — помни, че винаги и навсякъде може да се случи нещо непредвидено. В Аржентина изведнъж може да се премахне безработицата, а в Щатите да се приемат нови социални програми или да се изработи мирен план за Близкия изток. Най-важното е никога да не се подценява опозицията.

— Претърпахме твърде много загуби и дадохме твърде много жертви, за да се провалим и този път...

— Случилото се в миналото няма нищо общо с това, което става сега. — След толкова много провали Дани знаеше, че успехът зависи главно от солидната финансова база и от точната статистическа информация. Всичко останало беше лесно. Тук атака, там бомба, отвличане или убийство. Суейз можеше да планира и да провежда всички атентати, докато те вече престанат да правят впечатление. Хората ставаха все по-трудни за манипулиране и планове трябваше да бъдат все по-сложни и оригинални. Наистина медиите все още вдигаха много шум около терористични атаки и няколко дни след тях следяха състоянието на жертвите и дори понякога ги нареждаха сред триминутните репортажи, отразяващи най-важните събития за годината в света... Все още падане на правителство или неизбиране на кандидат заради извършен атентат бяха рядкост. Дани винаги беше вярвал, че е необходима финансова мрежа, която да поддържа кандидатите и да финансира кампаниите им и организирането на скандали, в които да са замесени опонентите им. Това беше амбициозен план, който изискваше пълно отдаване и жертване на всичко останало.

Виждаше своята Кориандър да се връща от крематориума, подкрепяна от баща си и притиснала до себе си урната с праха на съпруга си. Виждаше я как се връща в Ню Йорк, за да продължи да живее, приготвя апартамента за продан — картините, среброто, антиките, книгите и всичко останало, купено за изгряващата на Нюйоркската банкова сцена звезда и за красивата и чаровна негова съпруга, която не даваше пукната пара за всичко това.

Неговата Кориандър беше толкова непорочна, толкова едностранно приемаше много неща. Не се интересуваше от работата му, от парите му или от любимото му вино. На рождения ѝ ден той ѝ подари бутилка „Мутон Ротшилд“ от 1958. Дори да искаше, тя не би могла да обърне по-малко внимание на подаръка. Вино, правено преди месец, щеше да има същия ефект. Беше се засмяла с блеснали от радост очи. Голото ѝ тяло блестеше сред чаршафите, кожата и устата ѝ бяха още влажни от целувките му. За нея луксозните неща не означаваха нищо, защото беше израснала сред лукса на парите и властта. Той често я закачаше, казвайки ѝ, че няма вкус. Неговата гринга си знаеше само кока-колата, хамбургерите и бейзбола. Не беше прав. Кориандър знаеше много неща, които нямаха нищо общо с обикновения лукс. За нея кианти, бутилирано преди месец, би било напълно задоволително, ако можеше да го пие от неговата уста, и за да докаже тезата си, тя се изтъркаля върху него. Косата ѝ докосваше гърдите му. Целуваше очите, носа, устните му. Притискайки устни към всяко ребро, тя продължи надолу, докато устата ѝ го пое целия. Тогава той я спря, взе лицето ѝ в ръце и я притегли, така че устните ѝ почти се срещнаха с неговите. Когато го попита защо, гласът ѝ стана по-дълбок, изражението ѝ от страстно стана объркано, очите ѝ искаха обяснение. Тогава каквото и да отговореше, то щеше да бъде безсмислено, защото чистата ѝ любов го беше поразила. Започна внимателно да изучава всеки сантиметър от тялото и лицето ѝ. Когато видя очите ѝ, прочете в тях нещо познато — беше по-скоро укор, отколкото гняв, нещо, което разбираше много по-добре, отколкото тя можеше да си представи. Погледът ѝ казваше, че е зависима от него, че той я е предал в момент, в който и двамата са нарушили правилата и са били пленници на любовта. На двадесетгодишна възраст тя беше решила да се прости с девствеността си и това я превърна в ловец, но влюбването ѝ в мъжа, който ѝ я отне, я превърна в жертва. Все пак работата беше свършена и

това, което трябваше да стане, се случи. Тя се влюби в него, а в замяна той я научи на всичко, което трябваше да знае, за да стане идеална за някой друг.

Тялото, ако обичате, господа! Той можеше да усети настоящия й тон, преди да премине в истеричен вик, когато тя искаше, не, молеше да й бъде казано къде, по дяволите, беше тялото, ако не цялото, то поне един зъб, кост или отпечатък от пръст или каквото и да е, само да доказва, че съпругът й е загинал при тази катастрофа. Той различаваше дори повелителните нотки в гласа й, докато изговаряше тези молби, които щяха да предизвикат разследване. Единственото нещо, което го тревожеше, беше това как тя щеше да приеме съмненията на човека от областната прокуратура...

Дани отвори очи и се изправи. Суейз прие това като покана да продължи разговора.

— Единственото, което ме тревожи, е, че ислямските фундаменталисти ще си припишат всеки атентат, който извършим.

— Използвай ги — сънливо го прекъсна Дани.

— Какво искаш да кажеш?

— Направи сделка с тях. Какво значение има кой печели, ако това помага на каузата, използвай ги в самоубийствените мисии, плащай им. В края на краищата имаме общ враг.

— Ами посланието към света?

— То е без значение, Мак, всяка законна групировка или фракция от откачени така и така отрича или признава всичко. Знае ли някой със сигурност кой какво върши? Единственото послание, което може да направи впечатление, са разрушенията и труповете на телевизионните екрани.

— Но нали искаме всички да узнаят за монтенеросите...

— Славата не купува избори, Мак.

Дани отново замълча, обсебен от спомена за Кориандър. Чувстваше се сякаш от часове се люби с нея. Тя му липсваше болезнено.

Слънцето се показва още малко иззад облаците и лъчите му заблестяха по водата и пясъка. Той сънливо погледна през прозореца към снежните шапки на планината. Изгледът напомняше на антарктически вариант на Каринс или Брайтън заради езерата и глетчерите. Джипът криволичеше по пътя към това, което щеше да

бъде за известно време негов дом, към най-южната част на земята, в града, наречен Ушуая. Той жадуваше да я види отново, да ѝ обясни. Това, което в продължение на години беше абстракция, сега беше реалност. Всичко беше свършило. Единствените жени, които беше обичал в живота си, ги нямаше: Алисия беше мъртва, а той беше мъртъв за Кориандър.

Отново се унесе. В далечината се виждаха кошара със стотици овце и високият покрив на зле поддържаната къща на едно ранчо. Един мъж с шотландска поличка куцукаше, подпирайки се с бастун. Това беше страна на хора от Шотландия и Уелс, това бяха тези, които имаха достатъчно кураж да понесат патагонската зима.

Той си помисли за снимката им в портфейла му.

„Завинаги заедно“, беше написала тя на гърба ѝ. „Снимките не лъжат — винаги беше казвала Кориандър, — само хората лъжат.“
„Пази моите снимки, querida — помисли си Дани, — завинаги ги пази, mi amor, защото снимките не лъжат, само хората лъжат.“

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кориандър се върна от Чилпанчинго във вторник. Вечерта прекара заедно с баща си и го изпрати с последния самолет за Вашингтон. Когато се прибра вкъщи, се втурна в банята. Стоеше под струята с глава, подпряна на студените плочки, и по лицето ѝ се стичаха сълзи. После затвори крановете, уви се с хавлията, направи тюрбан за косата си. Изправи се пред огледалото. „Нужно е време, за да се приспособя — мислеше си тя, — нужно е време, за да забравя, и кураж, за да помня.“ Беше омъжена от три години, бременна от три месеца и вдовица от три дни.

Изпразни куфара, направи си чай и влезе в спалнята с натрупаната през отсъствието ѝ поща. Включи телевизора само за да прогони тишината. Заспа сред разпилените писма, телевизора работеше, дори не свали кърпата от главата си. Беше легнала в средата на леглото, сякаш спеше сама от години.

Събуди се на сутринта. Объркана и уплашена, през първите няколко секунди не беше съвсем сигурна къде се намира. После осъзна, че лежи на спалнята си. Бавно се изправи и се огледа. Чашата от чая беше на пода, писмата бяха разпилени по чаршафите, а на телевизионния екран вървеше сутрешното шоу. Тя се облегна на възглавниците и протегна ръка към празното място на леглото, което до преди три дни беше половината на Дани. Спомни си, че той няма да се върне и че единственото, което беше останало от съвместния им живот, беше бебето, което растеше в нея. За около три секунди обмисли цялото си минало, настояще и бъдеще. Двата мига, прекарани с Дани, които във времето бяха разделени от десет години, не излизаха от ума ѝ, но тази история винаги ѝ се беше струвала твърде дълга...

Последната им среща в университета в Кордоба беше точно преди той да замине за Буенос Айрес, за да управлява банката. Беше ѝ казал, че трябва да го забрави и да устрои живота си.

Онази сутрин Кориандър беше много красива. С разпуснатата коса, без грим, а очите ѝ грееха, което показваше, че е готова на всичко, за да

го спре. Цялата в черно, с пуловер, широки панталони, ботуши и кожено яке, тя го пресрещна на излизане от аудиторията и каза:

— Обичам те!

Той просто стоеше там и гледаше лицето ѝ, сякаш търсеше в него подходящия отговор.

— Моля те, Кориандър, не прави това...

Пристъпи към него. Беше достатъчно близо, за да докосне ръката му.

— Вземи ме със себе си...

Той се поколеба за миг, после бързо се отправи към изхода. Тя го последва и въпреки че го настигна, не посмя да хване ръката му.

Вървяха мълчаливо през дългата галерия по покрития с керамични плочки под, преминаха през бялата аркада и стигнаха до павирания площад пред малка църквичка с камбанария.

— Аз не мога да ти дам нищо...

— Не искам нищо, освен теб...

— От мен не е останало много.

— Колкото и да е останало, то ми стига... — Въпреки усилията, които полагаше, една сълза се търкулна по лицето ѝ.

Дани взе ръката ѝ.

— Не тук! — Поведе я към квартирата си.

Тогавя нямаше свещи, той не ѝ предложи и мате. Просто я покани да седне и каза:

— Вече съм подал молба за напускане.

Тя мълчеше. Искаше да го изслуша, а след това да му каже всичко, което я вълнува.

Дани я изчака да проговори, но Кориандър мълчеше.

— Става въпрос за нещо, започнало преди месеци... — Отново изчака, но тя отново нищо не каза. — Знаеш какво става, Кориандър, всеки ден безследно изчезват все повече хора, все повече тела биват изхвърлени на брега, а на света му е безразлично. Те убиват най-добрите, най-умните...

Когато замълча, тя взе ръцете му, притисна ги към устните си и прошепна:

— Нека бъда с теб, за да ти помагам...

За миг настъпи пълна тишина. Той бавно поклати глава.

— Не мога...

Кориандър не помръдна, в очите ѝ се четеше болка. Отчаяно се опитваше да не заплаче. Припомни си нещо, което Флора Лучия обичаше да повтаря. Според нея една жена трябва да бъде най-красива, когато изоставя или я изоставят, защото това, което завинаги остава у мъжете, е последният спомен...

— Ти ми помогна да разбера — започна тя, опитвайки се да запази самообладание. — В теб е единствената ми надежда да открия Хернандо и всички останали. Моля те, Дани, вземи ме със себе си. Каквото и да правиш, позволи ми да стана част от него...

— Ти заслужаваш нещо по-добро...

— Обичам те, няма значение какво ще преживея. Ти можеш да ми донесеш и най-лошото нещо на света, но аз ще те искам...

Погледна я тъжно и каза:

— Толкова си млада и толкова невинна...

Тя го прекъсна:

— Ти си целият ми живот.

— Аз вече съм вътре в това. Не разбираш ли, че то е целият ми живот. Принадлежа на нещо, което е над чувствата ми...

— Кажи ми, че не ме обичаш...

— Не мога!

Кориандър вече плачеше, без да се интересува как изглежда, каква ще я запомни. Единственото, което искаше, беше да не го загуби.

— Не прави това, Дани, моля те, вземи ме със себе си...

Той въздъхна и отдръпна ръцете си, стана и закрачи напред-назад.

— Ти не разбираш...

— Разбирам повече, отколкото предполагаш — отчаяно се бореше тя. — Не е необходимо да ме отхвърлиш, за да правиш онова друго нещо. Двете страни на живота ти отлично могат да се съчетаят. Любовта с мен няма да те направи импотентен за онова другото, което трябва да правиш...

Дани се спря и я погледна.

— Винаги ще те обичам, Кориандър...

Младата жена стана и се приближи до него.

— Това не е достатъчно...

— Това е всичко, което мога да направя.

Тя започна това, което последва, а не той.

— Люби ме — прошепна.

Мъжът се поколеба само миг, преди нежно да вземе лицето ѝ в ръце и да я целуне. Прегърна я страстно и я целуна по-настойчиво. Езикът му проникна в устата ѝ. Заедно с неговата нерешителност изчезна и уязвимостта ѝ. Двамата диво се целуваха. Внезапно усетиха соления вкус на кръвта. Тя отново взе инициативата. Заведе го до канапето и коленичи пред него. Започна да разкопчава панталоните и ризата му, а после смъкна дрехите си. Езикът ѝ премина по бедрата и корема му, устните ѝ достигнаха гърдите му, спирайки се на зърната. Искеше да се слее с него. С рязко движение на краката го тласна между бедрата си. Устните им се сляха. Докато се издигаха нагоре и нагоре, всичко останало загуби смисъл. През цялото време на този последен път в Кордоба неизвестна и за двамата скрита лента записваше звуците на мъката и страстта им за генералите в Каса Росада и за американския посланик в посолството...

След това лежаха прегърнати, докато в далечината се чу църковната камбана, която възвестяваше, че вече е обед. Загубила и последната си надежда, тя започна да се облича. Дани наблюдаваше всяко нейно движение. После стана, за да се облече, и каза, че ще я изпрати до университета. Кориандър си помисли, че може да му откаже, но не го направи. Те се отправиха прегърнати към сградата, преминаха през площада, където беше църквичката с камбанарията, влязоха в бялата аркада с ръждивочервения керамичен под и спряха пред аудиторията. Това не можеше да бъде истина, помисли си тя, той не можеше да се обърне и да си тръгне, оставяйки я там сама. Грешеше. Той я остави и си тръгна, без дори да се обърне. Последният им разговор се състоя по телефона, когато му съобщи, че заминава за Ню Йорк. Дани ѝ пожела всичко най-хубаво...

През десетте години, които бяха нужни на Кориандър, за да завърши стажа си и да постъпи на работа в Бруклинската болница, живя сама в Ъпър Уест Сайд, в една сграда близо до Сентръл Парк. Този квартал със своите дървета и боклукчийски кофи, подредени край прясно боядисаните метални порти, не беше типичен за Манхатън. Сградата бе собственост на една англичанка, около осемдесетгодишна, актриса. Апартаментът беше много удобен: имаше една голяма стая с висок таван, работеща камина и ниша точно толкова голяма, че да събере двойно легло и дъска за гладене, която Кориандър използваше

най-вече за сушилня. Кухнята беше съвсем задоволителна, като се имаше предвид, че тя се хранеше най-вече в кафенето на болницата. Банята беше старомодна, в нея имаше вана с метални лъвски крака и течачи кранове, заради които спеше със запушалки в ушите.

Миранда Малоун беше очарователна изкуфяла старица, която можеше да гледа на кафе и карти. Притежаваше сградата, но живееше в един апартамент в сутерена заедно с осем или девет котки. Стените на спалнята ѝ бяха покрити със стари афиши от представления и фотографии, отразяващи всеки период от артистичната ѝ кариера. В салона бяха разхвърлени най-различни видове грим, колекция от кожени яки, шивашки бюстове с рокли и най-различни перуки. На тавана висеше венециански полилей от цветно стъкло, покрит с дебел слой прах. Плъзгащото се легло в средата на стаята беше постоянно неоправено и покрито с измачкани копринени чаршафи. Миранда най-често лежеше в него и ораторстваше. Тя беше живяла бурен живот, през който беше имала един или двама съпрузи и безброй любовници. Беше инвестирала всичко в тази сграда и сега, когато ѝ бяха останали само спомени, тя обичаше да казва: „Няма нищо лошо да те хванат по бели гащи, сладурче, стига да имаш къде да ги простреш, когато тази част приключи...“.

Кориандър стана любимият ѝ наемател, не толкова, защото редовно си плащаше наема, колкото заради апарата ѝ за кръвно налягане. Двете се сприятелиха след втората или третата „професионална“ визита. Тогава младата жена разбра, че самотата също е болест. Те се сблизиха както само две жени могат да се сблизят.

Миранда я убеди да отиде на онова парти, което организираха Реми и Луис Ботеро в апартамента си в Ню Йорк. Въпреки че беше изтощена след поредната маратонска смяна в болницата, Кориандър успя да събере сили и да отиде до другия край на града. Беше мразовита зимна нощ, която ѝ предлагаше идеално извинение да не сложи нещо по-елегантно и ефирно и да отиде с черни широки панталони, ботуши и поло сред жени, облечени от най-добрите модни къщи. Русата ѝ коса беше разпусната и прихваната с две черни фиби, така че да оставя открито лицето ѝ. Беше си сложила червило. Лицето ѝ беше порозовяло, а очите ѝ бяха блестящи и насълзени от дългото безсъние.

В момента, в който Кориандър влезе в апартамента, Реми Ботеро връхлетя върху нея, опасно размахвайки дълго сребърно цигаре из претъпканото фоайе. Беше поразителна жена, която сякаш не старееше. Беше висока и слаба, с абаносово черна коса и големи черни очи. Беше твърде емоционална дори и в най-обикновен разговор. Реми имаше парите, а Луис беше интелектуалецът. Тя изработваше бижута, които се продаваха само в един-два бутика в света на цени, които само един-двама души в света можеха да си позволят. Луис пишеше сексуално откровена поезия, която издаваше сам и само един-двама можеха да ѝ се наслаждават.

— Страхувах се, че няма да дойдеш — възкликна домакинята, прегръщайки Кориандър, и взе чаша шампанско от таблата на един сервитьор. — Има един човек, с когото много искам да те запозная — заяви тя и я поведе през тълпата.

Кориандър не можеше да си обясни чувството, което накара стомахът ѝ да се свие. Беше някаква комбинация от страх и възбуда. Следваше домакинята през стаите, като от време на време спираше, за да поздрави някого или да приеме нечий поздрав. Някои от лицата ѝ бяха познати, други не, но със сигурност след малко нямаше да може да си спомни никое от тях. Дори от това да зависеше животът ѝ. Когато спряха пред белия роял в ъгъла, сърцето ѝ започна да бие лудо.

Той беше там. Просто стоеше с леко наклонена глава, за да може да чуе нещо, което някой казваше, а в красивата му ръка както винаги димеше цигара „Житан“. Почти не се беше променил. Може би косата му беше по-къса и леко прошарена и може би около очите му се появяваха малко повече бръчици, когато се усмихваше. Почувства се слаба, искаше ѝ се да беше облечена с нещо по-женствено, надяваше се, че усмивката ѝ няма да бъде твърде широка, че гласът ѝ няма да стане писклив и че няма да ѝ се случат стотиците неща, които щяха да покажат, че тя все още е под неговата власт.

— Кориандър — каза Реми, държейки ръката ѝ, — искам да се запознаеш с Дани Видал...

Младата жена не беше на повече от половин метър от устните му. Струваше ѝ се, че ще замръзне, докато той идваше към нея, за да я прегърне.

— Ужасно ми липсваше — прошепна ѝ и докосна с устни косата ѝ.

Реми беше изненадана.

— Само не ми казвайте, че вече се познавате. — Чу я да казва Кориандър, но гласът ѝ звучеше, сякаш идваше от друга планета. — Аз исках да бъда тази, която ви е представила един на друг — добави, преди някой от гостите да я заговори.

Двамата бяха сами сред петдесет или шестдесет други хора.

Тя трябваше да прикрие чувствата си, да овладее този поглед, изпълнен с възмущение, и да каже просто: „Радвам се да те видя отново след толкова много години“. Нещо, което той щеше да приеме като укор. Или трябваше да се преструва, че не може да се сети кой е, въпреки че лицето му ѝ изглежда познато. „Къде сме се срещали?“ — това Дани щеше да приеме като обида. А можеше да действа инстинктивно и след толкова години просто да попита: „По дяволите, какво прави, докато аз те обичах и те чаках, и все още те обичам!“. Това щеше да предизвика такава сцена, която след няколко дни щеше да се разчуе чак в Буенос Айрес. Но тя не успя да каже дума или да се престори, че паметта ѝ изневерява или че е обидена, защото той я взе в обятията си, целуна я и каза:

— През тези десет години нито миг не съм преставал да те обичам...

Тяхната история беше изложена, там на откритото, на събирането на цялото аржентинско общество в Ню Йорк Сити. Но Кориандър беше чудесна. Усмиваше се и излъчваше толкова чар, колкото никога не беше предполагала, че притежава.

— Какво правиш в Ню Йорк? — попита тя, опитвайки се да прикрие обзелите я чувства.

— Отново те откривам — отговори той, гледайки я в очите.

Каквото и да кажеше тя, сега щеше да бъде безсмислено. Годишите ни най-малко не бяха променили чувствата ѝ към него.

— Колко време смяташ да останеш тук? — попита тя, опитвайки се да изглежда равнодушна към думите му, устните му, очите му.

Това беше моментът, в който той показа съвсем ясно, че не смята повече да търпи нейното външно безразличие. Хвана я за ръката и я поведе през стаята, като кимваше и се усмихваше на безликите хора около тях.

— Водя те у дома — уведоми я той.

В този момент сякаш нещо се пречупи. Кориандър се спря и рязко попита:

— Къде точно се намира това място, къде, по дяволите, е вкъщи след десет години, шест месеца, три седмици и четиринадесет дни?

Дани я изучаваше. Лека усмивка заигра на устните му.

— Не си се променила — каза ѝ нежно, — дори носиш същите дрехи...

Тя се погледна и си спомни, че през онзи последен ден в Кордоба беше облечена в черно. Когато вдигна очи, те бяха пълни със сълзи.

— Това не е достатъчно.

— Нещо ще се промени ли, ако ти разкажа какво съм правил през тези години? Тогава ще ми простиш ли? — Десет години, шест месеца, три седмици и четиринадесет дни от живота ѝ, а той питаше дали едно извинение или разказ ще промени нещо. — Може ли да отидем някъде и да поговорим?

Ако не заради друго, то поне от любопитство тя се съгласи. Всъщност досега не беше успявала да му се противопостави. Те си тръгнаха от тържеството, без да се сбогуват с домакините. Отидоха в нейния апартамент, седнаха на пода и говориха до късно през нощта. „Добре дошла в царството на смирението“ — помисли си тя, докато наливаше бренди. На потрепващата светлина на свещите не откъсваше поглед от красивото му лице, докато той разказваше и се извиняваше.

— Дойдох в Ню Йорк, надявайки се, че ще те открия...

— Можеше да ме намериш много по-рано.

— Животът ми беше невъзможен, преди да дойда тук.

— Дължиш ми обяснение...

— Има много причини, мила, не зная откъде да започна...

— От началото, от деня, в който замина...

— Аз трябваше да събера пари за опозицията, да водя преговори за закупуване на оръжие и боеприпаси. След това банката се провали...

— В началото може би, но цели десет години! За бога, Дани!

— Животът ми беше посветен на трагедиите на други хора — каза той, сякаш това обясняваше всичко.

— Има ли някоя друга? — попита тя, сдържайки дъха си.

— Никога не е имало друга.

— Защо не ме попиташ и ти?

— Не ми е необходимо...

— Как можеш да бъдеш толкова арогантен?

— Не съм арогантен, просто знам, че когато обичаш, както ти го правиш, не може да има друг. Непрекъснато мислех за теб... — По някакъв начин за броени минути беше успял да стопи леда между тях. Това всъщност нямаше особено значение, тъй като ѝ беше безразлично дали го беше чакала години, или векове.

— Можеше да направиш нещо, да ми съобщиш, че си жив или че искаш да те чакам.

Той започна да ѝ обяснява. Лицето му сякаш беше изкривено от болка, а извивката на устните му беше такава, каквато тя никога не я беше виждала.

— Когато всички бяха арестувани, а аз се измъкнах, мислех за това, но после вече бе невъзможно. Ти не можеше да дойдеш там, където бях аз.

— Къде беше ти?

— В Хавана.

— Значи слуховете се оказват истина?

— Имаше толкова слухове, че някои от тях се превърнаха в митове...

— Чухме, че си изпирал парите на монтенеросите чрез банката в Буенос Айрес, че след затварянето ѝ от хунтата си избягал заедно с парите в Куба, където си подпомагал революцията...

— Там беше единственото място, откъдето можехме да продължим да поддържаме всичко. Иначе не би имало надежда за никого. Не ни достигаха хора, но не се предадохме.

Всичко това беше твърде мащабно, за да може тя да го възприеме направо, но разбираше, че благородната цел на това, което беше правил, беше добро извинение за него. Не я беше изоставил нито заради друга жена, нито заради пари или някаква авантюра, а за да се опита да спре ужаса, който донякъде тя самата беше преживяла. Кориандър все още настояваше през сълзи:

— Какво щеше да стане, ако ти бях казала, че вече не те обичам? Или че съм твърде ядосана и обидена, за да мога отново да изпитвам чувства към теб? Някога обмислял ли си тази възможност?

— Омъжи се за мен — неочаквано предложи Дани.

Завинаги. Най-сетне. Искаше ѝ се да се смее с глас, въпреки че не беше сигурна дали щеше да го направи от радост, или от гняв.

— Не мога отново да преживея това... — В гласа ѝ имаше предупредителна нотка.

— Кълна се, че никога няма да ти се наложи, само ми дай още един шанс...

— Какво възнамеряваш да правиш сега?

— Ще поема управлението на „Интер Федерейтид Банк“.

Очите ѝ се разшириха.

— Отново?

Той се засмя.

— Не, мила, станах капиталист.

— Как така можеш да преминаваш от една крайност в друга?

— Тогава нещата бяха по-различни. Когато заминах, вярвах, че аз съм този, който трябва да промени всичко, и ако се бях чувствал по друг начин, ти никога не би се влюбила в мен. — Замълча. — Предполагам, че успях, тъй като вече няма срещу какво да се боря...

Обяснението му беше много успокояващо, тъй като съдържащо обещание, което щеше да важи за остатъка от живота им. За нея беше безсмислено да се съпротивлява, тъй като той я целуваше, а ръцете му бяха обхванали лицето ѝ. Тя изстена, а той потрепери от възбуда. Започна да съблича нея и себе си. Свали ризата, вратовръзката, обувките и чорапите си и легна до нея на пода. Очите им се срещнаха. „Позволи му — помисли си тя, — позволи му да го направи. Вече няма опасност да те изостави. Това не можеше да се случи за втори път и да има същия ефект...“

После говориха за работата ѝ в болницата и за плановете му относно „Интер Федерейтид Банк“. Говориха за нейния баща и за неговия брат, преди тя да го попита за Хернандо.

— Той жив ли е?

Дани отговори неясно.

— Знаеш, че най-много от всичко обичаше да свири на онзи бандонеон.

— Казваш беше. Значи си сигурен, че е мъртъв...

— Видях го само веднъж...

— Къде? Какво се случи?

— Бяха отрязали ръцете му...

Тя изстена.

— Все пак къде е той?

Дани взе ръцете ѝ.

— Беше толкова отчаян, *querida*, че се самоуби...

Тихо заплака, а той я държеше. Сълзите ѝ не бяха само за Хернандо. Бяха за всички, които страдаха през онези години. Когато се успокои, поговориха още малко за приятели от Буенос Айрес и от Ню Йорк, за това колко много я обичаше той и колко много го обичаше тя. Накрая се съгласиха да опитат отново и да останат заедно за цял живот.

Миранда Малоун не бе очарована от Дани Видал.

— Ти не си най-важното нещо, заради което той е тук, скъпа — каза тя на Кориандър.

— Друга жена?

— Не, това е твърде просто.

— След месец ще се женим — заяви ѝ тя, сякаш това обясняваше всичко.

— Колко жалко, че някои жени се омъжват за първата си любов и по-късно страдат заради това — отбеляза Миранда. — Възбудата, чувството за собственост, страстта умират, задушени от унижението.

Това прозвуча твърде странно на жена, която щеше да се омъжва за първата си любов.

Около седмица преди сватбата Дани я заведе да види новия им апартамент на Пето авеню. Хванати за ръце, те преминаха през десетте големи стаи, които имаха изглед към музея на изкуствата Метрополитън. Стори ѝ се обезпокояващо. Сякаш апартаментът беше част от някакъв голям план. Усети го в начина, по който Дани обясняваше какво беше проектирал декораторът, по който я представи на бояджиите и на майстора, поставящ мраморна облицовка на камината, и на дърводелеца, изработващ дъбовите тавани и ламперии. Там бяха и онези подвързани с кожа книги, които той беше поръчал за библиотеката, и антиките, закупени на един търг в Гринидж Вилидж. Кориандър имаше чувството, че всичко беше направено така, че да създава старинна атмосфера. Всяка вещ от деветнадесети век или всяко първо издание, което влизаше в живота им, трябваше да създава история. Ако не беше толкова заета с работата си, или ако беше от

жените, които обичат да се занимават с жилището си, сигурно щеше да бъде много по-впечатлена.

През онзи следобед Дани беше облечен с кремаво поло, сиви панталони и моряшки блейзър. От джоба на ризата му се показваха слънчеви очила. Кориандър беше със сив костюм, прилепнало яке и замръзнала усмивка. Той почувства, че нещо не е наред, дойде при нея, докато тя стоеше до един прозорец, и я притисна към себе си, потърквайки брадичката си в лицето ѝ и прошепна:

— Защо си толкова тъжна, *querrida*?

— Не съм тъжна. Просто ми дойде твърде много.

— Виж — посочи той, — това е паркът, в който ще играят децата.

— Чии деца?

— Нашите. Ще бъдеш щастлива тук, обещавам ти, *amor mio*.

— Това ми напомня за посолството.

— Това тук е наше, *querrida*.

Искаше ѝ се да каже, че всъщност нищо в този апартамент не е тяхно. За пръв път виждаше това, което щеше да бъде техен дом. Дани беше направил всичко сам, сякаш не за себе си, а за непознатия, в който той по някакъв начин се беше превърнал.

— Знаеш ли, скъпи? Бих се чувствала съвсем щастлива при Миранда, стига да сме заедно.

Той се засмя. Никога не го беше виждала да се смее така.

— Как може собственикът на водеща нюйоркска банка да живее в онази сграда. — Целуна я по носа. — Освен ако Миранда не иска да я продаде...

Кориандър не отговори, той целуна очите ѝ, а след това устните ѝ. Младата жена неволно потрепери.

— Какво има?

— Страхувам се — отговори просто тя.

Отново я прегърна.

— От какво, *querrida*? Ще живеем прекрасно...

— Това не съм аз, това дори не си ти...

— За моя бизнес е важно да имам това. Нужно ми е, за да привличам клиенти за банката.

Коя беше тя, че да му дава съвети как да върши това, на което беше посветил живота си? Самата тя щеше да се засегне жестоко, ако

той се опиташе да я накара да смени специалността си или работното си време... Все още го искаше независимо от всичко.

— Къде отиде твоят идеализъм?

— Всичко е тук — посочи сърцето си, — но времената се промениха, мила, животът ми вече не е посветен на група идеалисти, които говорят за революцията в университетското кафене или преподават абстрактни икономически теории. Вече ти обещах, querida, повече никаква политика, само бизнес.

— Да — тихо каза тя, — обеща ми...

— Това е началото на един чудесен живот — също тихо изрече той, хвана я през кръста и я отведе далеч от прозореца. Устните му отново докоснаха лицето ѝ. Спря под масивния кристален полилей, който висеше от богато украсения таван на всекидневната. Притисна я по-силно до себе си. Отново страстно я целуна. Този път огънят се запали веднага. Болката на желанието дойде. Тя почувства онзи познат натиск някъде между бедрата си.

— Това е твоят ден — прошепна ѝ, — кажи ми какво искаш?

Страхуваше се. Не му каза, че най-голямото ѝ желание е този натрапник, който и да беше той, да си отиде.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше рано сутринта. Жената, която седеше в чакалнята на отделението за спешни случаи, беше облечена с рокля без ръкави. Ръцете ѝ бяха бели и отпуснати, лицето ѝ беше обляно в пот. По врата ѝ имаше следи от изгаряне, които продължаваха и под роклята. Беше от онези религиозни жени, чийто пет деца на възраст между три и пет години се нуждаеха от ваксиниране. Старецът, който седеше там, изглеждаше отчайващо самотен. Беззъбата му уста непрестанно дъвчеше нещо, докато той любопитно оглеждаше всичко наоколо и от време на време сваляше шапката си, за да попие потта по темето си. Двама души очакваха свой приятел, който беше паднал от високия стол в един бар и си беше пукнал главата. Те дремеха, а протегнатите им крака пречеха на санитарите. Две проститутки стояха в ъгъла. Едната имаше страхотно тяло и носеше яркочервени обувки с токчета. Другата се полюшваше до нея в такт с музиката, която уокменът бълваше в ушите ѝ.

Близо до летящите врати, отделящи отделението за спешни случаи от травматологията, един мъж се беше облегал на стената. Носеше костюм в убит жълт цвят и поразкопчана светлосиня риза, а вратовръзката му беше натъпкана в джобчето на ризата. Косата му беше пригладена и още влажна след сутрешния душ. Току-що избръснат, ухаещ на лимон, изглеждаше съвсем не на място в тази обстановка.

Това беше първият работен ден на Кориандър след завръщането ѝ от Чилпанчинго. Под колосаната си престилка носеше бяла тениска и джинси. Косата ѝ беше прибрана, а лицето ѝ не беше гримирано. Остави колата си на паркинга, премина по дългия коридор, който свързваше болницата с лабораториите и хранилището за кръв, и тръгна през подземните коридори. Сега забързано преминаваше през отделението за спешни случаи и приближаваше онези летящи врати, зад които беше травматологията. Когато видя мъжа, тя се закова на място.

— Какво правите тук? — попита и си спомни съобщението, което ѝ беше оставил чрез телефонния секретар вечерта, когато се

върна от Чилпанчинго. — Съжалявам, трябваше да ви се обадя — извини се тя, — онази вечер се прибрахме късно и...

Адам вдигна рамене.

— Сигурно не сте имали какво да ми кажете.

— Това не е извинение. Очевидно сте имали да ми съобщите нещо...

— Нищо, което не би могло да почака до сутринта — усмихна се той. — Мога ли да ви поканя на закуска?

По някакъв начин този мъж я караше да се чувства сигурна. Може би заради момчешки красивите черти и неподправената му приветливост.

Погледна часовника си. Беше осем и половина и можеше да му отдели петнадесет минути...

— Имате ли нещо против да отидем в гръцката закусвалня отсреща?

Когато бяха на средата на улицата, той я попита:

— През целия ден ли сте дежурна?

— Да, както и през цялата нощ, и през целия утрешен ден. Тридесет и шест часа.

— След тридесет и шест часа пак ли сте толкова красива, колкото сте сега?

Тя може би щеше да приеме това като обида, ако светофарът не беше светнал червено и ако не се беше чуло скърцане на гуми. Адам я хвана за ръката и те изтичаха до безопасния тротоар.

— Вие сте толкова добър, че е невъзможно човек да ви се разсърди.

Стисна по-силно ръката ѝ.

— Значи все още мислите, че добрите хора не са съвсем изчезнали.

Мълчаливо извървяха пътя до малкото кафене, собственикът на което поздрави Кориандър по име, а една сервитьорка извика:

— Тук отзад има маса за двама, докторе...

Младата жена се обърна към Адам и попита:

— Тази маса харесва ли ви?

Той кимна и я последва.

Изчакаха сервитьорката да им сипе кафе и започнаха разговора, за който бяха дошли.

Кориандър се чувстваше неудобно, но в момента не можеше да определи точно поради коя от милионите възможни причини, затова си каза: „Стегни се малко“.

— И така, за какво ме потърсихте?

— Общо взето, за да разбера как сте...

Тя постави обратно чашата си.

— Вчера следобед тръгнахме от Мексико... — Не можа да произнесе името на града, който щеше да помни цял живот.

— Баща ви върна ли се заедно с вас?

— Да, но снощи замина за Вашингтон.

— Умно сте постъпили, като сте се върнали на работа.

— Нямах избор. Дори да ми се искаше да се крия под завивките, пак трябваше да дойда, защото персоналът не е достатъчен.

Той реши, че вече е време да направи това, за което беше дошъл. Извади от джоба си две фотографии и ѝ подаде едната. На снимката имаше мъж, който стоеше пред порутена колиба и се усмихваше. Черната му коса беше дълга, невчесана и падаше по челото му. Тежка златна верижка с много висулки проблясваше на силно окосмените му гърди.

— Познавате ли този човек?

Преди да отговори, Кориандър внимателно се вгледа в снимката.

— Не, кой е той?

Вместо отговор Адам ѝ подаде втората фотография.

— А какво ще кажете за тази?

Беше направена от предишната поза, но на нея се виждаше само увеличеният торс на човека. Като я разгледа, тя пребледня.

— Какво е това? — прошепна, опитвайки се да подреди мислите си.

Адам започна да обяснява:

— Тъй като бяхте толкова сигурна, че онзи торс не е на съпруга ви, аз си помислих, че си струва да проверя дали останките не са от друго тяло. — Внимателно я погледна, за да се увери, че може да понесе това. Сякаш четейки мислите му, жената каза:

— Няма нищо, продължете...

Той продължи:

— Когато говорих с Лакинбил, разбрах, че вашият шурей страшно много е бързал да кремира онзи торс. Освен това

собственикът на самолета се закле, че торсът не е на някой от пилотите му. Каза, че имал вила с басейн в Кънектикът, където двамата пилоти идвали да плуват през уикендите. Както и да е, помислих си, че някой е намерил отнякъде друго тяло, което да постави в третата вана. Направи пауза. — Добре ли сте? — Тя кимна. — След като се срещнах с вас в хотела, отидох в моргата и говорих с онзи жалък гробар, който ми каза, че заради топлината не бил в състояние да приема много трупове. — Адам поклати глава. — Човек би помислил, че онези хора са се договорили да не умират през лятото... Той ми каза, че за последен път моргата е била толкова заета през 1813, когато на някого хрумнала чудесната идея да се отдели от Мексико и всички бунтовници били избити... И така, той ми се оплака, че едва се справял с толкова много работа, и аз го попитах защо се чувства толкова натоварен, след като, доколкото знаех, беше зает само със загиналите в самолетната катастрофа. Тогава ми каза, че някакъв шофьор от съседния град изхвърчал с камиона си от пътя... и камионът се взривил в една клисура. Нищо не било останало, или поне така твърдеше човекът. — Преди да продължи, Адам погледна Кориандър. — Беше доста изнервен и притеснен, така че аз му купих една бира и когато се успокои малко, той ми съобщи, че папата може би щял да посети Серо ел Буро, така се казва следващото градче, по време на обиколката му из Латинска Америка...

Тя намери сили да проговори:

— Защо?

— Точно това го попитах и аз. Ще повярвате ли, че няколко дни преди да загине, човекът от снимката е казал, че е видял Исус почти на същото място на пътя, където е катастрофирал.

— И вие отидохте при местния свещеник, за да го попитате за видението.

Адам кимна.

— Отец Рамон. Той ме заведе в дома на загиналия и ме представи на жена му, която ми даде снимката. Увеличих тази част от фотографията, на която се виждаше торсът, защото бях поразен от приликата между него и онзи торс от моргата. Какво мислите за това?

Тя още веднъж погледна снимката, преди да го попита дали смъртта на човека просто е съвпаднала със самолетната катастрофа, или някой умишлено го е убил, за да осигури още едно тяло.

— Това само ни връща към първоначалния проблем. Ако шурейт ви не беше избързал толкова с кремацията, аз никога не бих се заинтересувал от някого, който е изхвърчал от пътя с камион, защото щях да съм твърде зает с пренасянето на останките в лаборатория за анализ и идентифициране. Докато правех това, сигурно щях да искам да разбера дали има рана от куршум или нещо друго, което би помогнало да се установи причината за смъртта. След това сигурно щях да разбера, че торсът не е на човек от самолета...

Тя си помисли за времето, което беше прекарала, опитвайки се да потисне мъката и гнева си за това, че Дани я беше оставил в такова положение.

— А сега какво? — Беше пребледняла и изглеждаше сякаш всеки миг ще припадне.

— За нещастие не е останало никакво вещественно доказателство. Ето защо ще трябва да проуча подробно данните за полета на самолета, да се поровя из документацията на банката и да говоря с колкото може повече хора, които са видели самолета или съпруга ви преди катастрофата или знаят какво е ставало в банката през последните седмици...

Кориандър държеше снимката.

— Невероятно е, че този човек, когото никога не съм срещала и няма да срещна, е причината да се питам дали целият ми живот не е бил само една лъжа.

— А всъщност бил ли е?

— Вече не съм сигурна — призна тя.

— Съпругът ви сподели ли с вас, че има проблеми?

— По-скоро не. — Погледна го в очите. — Освен последния ден...

— Какво ви каза, преди да замине?

— Само неясни намеци, сякаш искаше сама да разбера как стоят нещата.

— Мога ли да ви задам един личен въпрос?

— Какво бихте искали да знаете?

— Какво ви накара след толкова години да подновите връзката си с него?

Погледът ѝ показваше, че беше разбрала.

— Вие знаете всичко, нали?

Тогава ѝ каза, че работата му го задължава да знае всичко и че трябва много добре да познава най-близките хора на Дани, за да може да открие истината. Увери я, че никога няма да я изостави и че ще бъде с нея, докато намери отговор на всички нейни въпроси. Каза ѝ, че може да му вярва. Това, което премълча, беше, че вече беше влюбен в нея...

— Дани беше идеалист. Това харесвах у него. Той искрено искаше да помогне на хората. Беше най-щедрият, най-добрият човек, когото съм познавала. Умен, с ясни цели, смел... — Тя замълча. Изражението на лицето ѝ беше странно. — Сигурно е време да спра да се заблуждавам.

— Какво искате да кажете?

— Истината е, че между нас имаше невероятно физическо привличане...

Той се молеше гласът му да не потрепери.

— А всичко останало...

— То е всичко друго, но не и вярно. Предполагам, че обикновено жените не реагират, както реагирах аз. Когато го срещнах за пръв път, бях дете. Привличането, което изпитах тогава, беше заради всичко това, което преди малко споменах.

— Оказва се, че ви е напуснал два пъти — обади се той по-скоро като заключение, отколкото като въпрос.

— Навярно е предпочитал момичето пред жената.

Може би защото нямаше какво да губи, Адам каза направо:

— Точно това имах предвид, когато ви казах да ми се обадите, ако имате нужда да поговорите с някого, дори ако това, което искате да споделите, не е свързано със случая. — Извади визитна картичка, написа на нея още един телефонен номер и я подаде на Кориандър. — Искам да ви дам домашния си телефон, както и телефона в кабинета ми, в случай, че имате нужда от мен.

Тя не беше подготвена за това...

— Не зная дали мога да го направя, искам да кажа, да говоря на други хора за проблемите си.

— Ще се опитате ли?

— Да...

— Бихте ли вечеряли с мен, когато ви е удобно?

Тя го погледна.

— Няма да питам дали сте женен.

— Добре...

— Женен ли сте?

— Бях, жена ми ме изостави заради един агент от ФБР.

— Съжалявам — каза тя.

— Да, и аз съжалявах...

— Ще ми разкажете ли за това, докато вечеряме заедно?

— Споменът избледнява много бързо — усмихна се той. — Така че е по-добре да не се бавим с вечерята.

В отговор Кориандър се усмихна и погледна часовника си.

— Трябва да отивам на работа. — Изправи се. — Благодаря за кафето.

Той също стана и тихо изрече:

— Обаждайте ми се, Кориандър Уайът Видал.

— Ще се опитам да се науча как да правя това. — Обърна се, преди Адам да успее да каже още нещо, и забързано излезе от кафенето.

* * *

Кориандър имаше странен сън. Две сиви птички наскривиха междуселски път. Едната лежеше премазана, а другата побутваше мъртвото ѝ тяло с човката си, за да го премести от пътя. „Погледни — каза Кориандър на Дани в съня. — Тя иска да го предпази. Дори в смъртта малката птичка се грижи за своя другар.“ „Защо тя, а не той — попита Дани. — Защо си толкова сигурна, че мъртвата птичка е мъжка?“ Тя не можа да отговори. Нито в съня, нито след това. Просто знаеше.

Беше седем и петнадесет сутринта, почти дванадесет часа след разговора с Адам. Тя току-що се събуждаше след кратка дрямка, през която я бе навестил още един обезпокояващ сън. Когато вече си мислеше, че никога няма да може да заспи, достигаше крайната точка на изтощението и преди да дойдат сълзите, идваше сънят. Видения, в които бяха само тя и той. Последните четиридесет и пет минути не бяха изключение. Но колкото и зле да се чувстваше, беше уверена, че е по-добре да бъде на работа, отколкото сама вкъщи.

Когато се върна в болницата, повечето от колегите ѝ бяха доста изненадани. По-голямата част от тях само загрижено я гледаха. Някои отидоха при нея, за да ѝ кажат нещо успокоително за Бог, за силата, която ще ѝ трябва да превъзмogne мъката си, и за това, че винаги може да разчита на тях... Беше по-добре, отколкото да получава съболезнователни бележки, които ѝ обясняват как би трябвало да се чувства и колко тъжна, колко непоправима е загубата ѝ и колко непоносима скръбта ѝ. Повече от всичко на света ѝ се искаше да престанат да ѝ казват, че разбират болката ѝ или да ѝ обясняват как ѝ се е отразила смъртта на съпруга ѝ.

Лоти се опитваше да ѝ покаже, че разбира мъката ѝ и че дълбоко ѝ съчувства. Просто я подкрепяше, въпреки че повече се грижеше Кориандър да бъде наясно, че мъжете на онова мъжкарско братство, наречено „хирургия“, само чакат тя да сбърка и да се провали заради лична драма и да им даде повод да не допускат жени в този бастион на мъжката медицина. Според това, което написа в доклада си за последните двадесет и четири часа, се оказа, че усилията на Лоти не са били напразни и че Кориандър беше направила грешка и почти се беше провалила. Инцидентът се случи само преди няколко часа...

В Бруклин, недалеч от болницата, една млада жена се събудила и заварила в апартамента си крадец. Първата ѝ грешка била, че се изправила в леглото и започнала да крещи, а втората — че била поставила телефона от дясната страна на леглото. Когато се опитала да се обади на полицията, посегнала към телефона с лявата ръка, но крадецът я сграбчил и забил ножа в гърдите ѝ. Благодарение на съседите, които чули виковете и се обадили на 911, жената беше докарана в травматологията двадесет минути след инцидента. Кориандър и екипът я очакваха. Състоянието на жертвата бе критично: пулсът не се долавяше, кръвното налягане беше отчайващо ниско. Жената беше съвсем близо до смъртта. Около сърцето беше пълно с кръв, която пречеше на кръвообращението. Скоростта, с която работеха хората около носилката на младата жена, беше впечатляваща. Веднага ѝ направиха изкуствено дишане и масаж на сърцето. Десет минути след постъпването ѝ в хирургичното отделение пулсът спря. Кориандър, която не се беше отделяла от нея, започна да прави масаж на сърцето. При първата контракция таванът беше опръскан с насъбралата се кръв. Успя да спре кървенето, като затисна дупката на

лявата камера, а хирургът стажант притисна един кръвоносен съд. Това, което последва, накара стажантът да изрече: „Губим я“. Точно в този миг влезе Лоти. Тя току-що беше наместила счупена бедрена кост на едно дете, за което се предполагаше, че е жертва на родителско малтретиране.

Тъкмо когато се готвеше да зашие раната, Кориандър разбра, че няма подходяща игла — стандартната беше твърде малка, а голямата — твърде дебела. Избра голямата, за да избегне по-нататъшно разкъсване на мускула. През това време стажантът беше тръгнал към хранилището за кръв, което беше на около шестстотин метра от отделението по травматология. Тъй като нямаха време да определят кръвната група на ранената, наложи се да вземат от нулевата (може да се прелива на хора от всички кръвни групи). Сякаш по ирония на съдбата чиновникът от хранилището отказа да отпусне каквато и да е кръв, преди лекарят да попълни необходимите документи. В случай като този те бяха повече от обикновено. След двадесет минути стажантът, почти изпаднал в истерия, се върна в операционната. Точно в този момент пациентката получи вентрикуларна фибриляция. Операцията най-сетне продължи. След няколко преливания на кръв и два-три шока животът за малко се върна у момичето, но то скоро отново получи вентрикуларна фибриляция. Направиха му още няколко преливания на кръв, но стана ясно, че няма да могат да го спасят. Това беше очевидно за всички, но не и за Кориандър. Тя нареди:

— Да ѝ прелеем всичката кръв, с която разполагаме...

— Остави я да си отиде, Кори — внимателно се обади Лоти.

— Направихте много добра операция, Уайът — добави кардиохирургът.

— Чудесен опит, докторе — намеси се и стажантът.

В този момент Кориандър се обърна и каза през зъби:

— Това да не ви е тенискорт?

Приятелката ѝ се приближи до нея и постави ръка на рамото ѝ.

— Няма смисъл, Кори, пациентката си отиде.

Тя обаче не се интересуваше от ничие мнение и отказваше да погледне истината в очите.

— Искам на тази пациентка да бъде прелята кръв — нареди, — и то сега. Хайде, останали са още седем или осем банки, така че размърдайте се!

Всички се размърдаха, но единствените, които направиха нещо, бяха уплашените новаци като сестрата и нещастният стажант, които поставиха системите за кръвопреливане. Кориандър беше до тях и правеше масаж на сърцето. Опитваше се отново да върне живота, а той гаснеше. Сърцето тъкмо започваше да бие и спираше. Изтощена и с пот на челото, тя се бореше, докато не изпадна в пълно отчаяние. Лоти стоеше безпомощно и я слушаше как дава безсмислени нареждания, които екипът изпълняваше по-скоро от страх, отколкото, защото трябваше да бъдат изпълнени.

— Няма пулс — съобщи една сестра.

— Загубихме я — потвърди стажантът.

Лоти пристъпи напред и внимателно постави ръка на рамото на приятелката си.

— Кори, моля те, стига толкова...

Но тя не се интересуваше от нищо, освен от умиращото момиче.

— Донесете апарата за изкуствено дишане — нареди, отблъсквайки Лоти, — и я свържете към него, хайде, по-бързо, размърдайте се! — Когато никой не помръдна, тя изкрещя: — ТУК ВСИЧКИ ЛИ СА ГЛУХИ? — Огледа се наоколо. — Докарайте машината, веднага!

— Кориандър, спри — извика Лоти, — безсмислено е, пациентката е мъртва.

Кориандър побесня.

— Това не е твоята операционна, така че мнението ти не важи.

Лоти отстъпи. В това време някой питаше къде е апаратът, а друг започна да изрежда причини, поради които всичко това беше безсмислено. Но тя вече беше в коридора и сама буташе машината.

— Свържете я — нареди, останала без дъх. — Хайде, бързо, свържете я!

След две-три секунди апаратът беше включен, а след още тридесет момичето беше свързано. Кориандър взе един стол и седна, за да наблюдава цифрите, които се изписваха по екрана на респиратора, да следи пулса и кръвното налягане и да слуша съскация звук, с който помпата дишаше вместо момичето. Приятелката ѝ отново се опита да я вразуми.

— Кори, не можеш да я спасиш, нека я оставим да си отиде спокойно.

— Изчезвай — прошепна ѝ, без да сваля поглед от пациентката, — просто ни остави на мира!

Беше безсмислено. Около час по-късно момичето почина. Както се разбра по-късно, беше двадесет и две годишна студентка по медицина, която не искаше от живота нищо друго, освен да работи в травматологията на Бруклинската централна болница.

Кориандър все още седеше до нея, дори след като изключиха апарата. Никой не можеше да я отдели от момичето.

— Трябва да изнесат тялото, Кори — отново се опита да я убеди Лоти, — нека отидем долу, моля те!

Със сълзи на очи Кориандър стана и нежно покри главата на младата жена с един чаршаф. Все още бдеше над тялото и не допускаше друг да се приближи до него. Лоти беше отчаяна.

— Кори, операционната е нужна за следващия пациент — умоляваше тя.

Кориандър кимна на санитарите, които чакаха да откарат мъртвото тяло в моргата. С невиждащи очи тръгна към малката стая на долния етаж. Когато затвори вратата зад гърба си, се хвърли на кушетката и изкрещя така, че сърцето ѝ щеше да се пръсне. За пръв път, откакто научи за смъртта на Дани, се чувстваше толкова нещастна.

Когато свърши с всички необходими доклади, някой почука.

— Влез — извика тя.

Вратата се отвори. Уморена, притеснена и разрошена, влезе Лоти и загрижено я попита:

— Добре ли си?

Кориандър се завъртя на стола си и отвърна:

— Съжалявам, наистина съжалявам.

Лоти поклати глава.

— Не съм дошла да искам извинение.

— Седни — каза, посочвайки на Лоти един стол.

— Трябва да приемеш истината, да си вземеш почивка и да се отдадеш на скръбта си, Кори...

— За какво да скърбя? Заради сватбата си, заради съпруга си или и заради двете...

— Преди малко се бори за изгубена кауза.

— Щях да направя всичко, за да спася момичето; това няма нищо общо с Дани.

— Този път прекали, Кори.
— Или не направих достатъчно.
— Това е друга тема...
— Тогава не свързвай това, което се случи преди малко, с Дани.
— Аз не свързвам нищо, ти просто позволи да те ръководят чувствата ти.

— Здрава млада жена се събужда в леглото си, за да бъде убита.
— Никога не е лесно да се загуби пациент.
— Това преди малко не беше просто загуба на пациент, а загуба на един млад живот...

— Така е и при простреляните, и при децата със счупена бедрена кост, и изобщо с всеки един пациент, който мине през тези врати.

— Не мога да правя повече философски оценки — уморено отвърна Кориандър.

— Тогава поне се опитай да приемеш нещата и не се опитвай да промениш това, което не може да бъде променено.

Очите ѝ се насълзиха.

— Някога знаех кога трябва да се откажа. Лоти, не помниш ли, когато разбирах, че е безполезно... Сега вече не мога да направя разлика... — Махна с ръка пред лицето си, сякаш искаше да прогони мъката.

— Той е мъртъв, Кори, ти трябва да приемеш това и да се отдадеш на скръбта си.

— Хората оплакват тела, затова в цивилизования свят са измислени гробищата. А аз нямам нищо друго, освен съмнения...

— Може би ти самата си ги създаваш.

— Не, Лоти, няма нищо друго, освен една урна, пълна с пепел, която дори не принадлежи на Дани...

Лоти взе ръката ѝ.

— Какво мога да направя, за да ти помогна. Мразя хора, които говорят така, но наистина искам да ти помогна.

Кориандър не каза нищо. Седеше, втренчила се в една голяма пукнатина на стената, и плачеше. След малко попита:

— Какво става навън?

— Прилича на менажерия.

— Снощи беше ужасно, нали?

— Ела да видиш новите ми четири пострадали и ще се увериш, че тази сутрин е още по-лошо.

— Къде бях аз, когато са ги докарали.

— В операционната...

— Тежко ли са ранени?

— Три линейки, и всичките при нас. Сигурно са мислели, че провеждаме курс по поставяне на гипс и шини — отговори Лоти, разтърквайки очите си.

Кориандър тъкмо щеше да каже нещо, когато телефонът извъня. Тя вдигна слушалката и направи знак на Лоти, че не е за нея. Беше Хорхе, който без излишни увъртания ѝ каза, че цяла нощ се опитвал да се свърже с нея. Трябвало да говорят, преди отново да замине за Мексико по работа. Мексико? Работа? Събитията в банката го били задържали в Ню Йорк. Оказало се, че Дани ѝ бил оставил известна сума, в случай че нещо се случи с него. „Пари“, повтори тя думата, знаейки, че Лоти я чува. Всичко било уредено без завещание, тъй като Дани се бил погрижил за задълженията си по друг начин. „Задължения, откога и аз станах задължение?“ — помисли си Кориандър. Той ѝ бил оставил един милион долара в брой, което означавало, че сумата нямало да бъде обложена с данъци, това не било никак изненадващо, тъй като Дани никога не бил харесвал правителствения контрол и бюрокрацията, което, разбира се, обяснявало бързата кремация. Арогантността... Всъщност „изненадващо“ едва ли беше най-подходящото определение за въздействието, което новината имаше върху нея. Тя беше шокирана най-вече, защото съпругът ѝ никога не беше обсъждал с нея каквито и да са суми или завещания...

— Един милион долара — изрече тя. Искаше да му зададе поне част от въпросите, които я измъчваха: откъде бяха дошли тези пари, къде и колко дълго ги беше държал Дани, какво се очакваше да направи тя с тях и как стана така, че сега бяха у Хорхе... Всичко това беше направо невероятно. Шурейт ѝ обеща преди заминаването си или след завръщането си от Мексико да се свърже с нея. Когато затвори телефона, Кориандър се обърна към Лоти:

— Беше шурейт ми...

Приятелката ѝ беше зашеметена от новината и единственото, което успя да изрече, беше:

— Един милион долара...

Кориандър беше пребледняла.

— Излиза, че Дани ги е оставил в брой. Можеш ли да повярваш?

— А ти?

— Защо ще ме лъже Хорхе? Не зная, може ли да има някаква причина?

— Не.

— Ако това е истина, можеш да запазиш апартамента.

— Ако е истина, ще мога да си позволя да се изнеса от там, без да взимам пари на заем, за да платя на хамалите. Нямах представа колко неплатени сметки изникнаха, откакто...

— Невероятно — промълви Лоти, която все още не можеше да се съвземе от новината, — един милион долара...

Кориандър я погледна.

— Не разбирам защо Дани е направил това...

— Още не мога да го осъзная.

— Аз също.

— А сега какво ще правиш?

Младата жена поклати глава.

— Още не знам какво да мисля, а още по-малко знам какво да правя... — Погледна часовника си. Беше три следобед. — Кога свършва дежурството ти?

— В шест.

— Върви, не ме чакай. Трябва спешно да се обадя по телефона.

Хванала дръжката на вратата, Лоти повтори:

— Един милион долара...

Когато тя излезе и затвори вратата, Кориандър позвъни на Адам. След като премина през един телефонен оператор и една секретарка, тя чу гласа му. Разтревожен, той я попита:

— Какво се е случило?

— Какво ви кара да мислите... — започна.

— Това, че се разделихме твърде скоро, за да ми се обаждате, без да е станало нещо ново.

— Случи се нещо много странно... — започна тя, после попита:
— Мога ли да дойда в кабинета ви или да се срещнем някъде?

— Разбира се, по всяко време.

— Сигурно тази вечер ще съм заета до късно, така че по-добре да се видим утре.

— Бих искал да разбера за какво става дума.

— Помните ли, че в Мексико ме попитахте какво очаквам да получа след смъртта на съпруга си?

— Да, и вие ми отговорихте, че никога не сте обсъждали този въпрос.

— Така беше, но се оказа, че не съм била права.

— Искате да кажете, че сте обсъждали въпроса?

— Не, това, което искам да кажа, е, че съпругът ми го е решил, без да го обсъжда с мен.

Адам разбра всичко.

— Колко?

— Един милион. В брой.

„Бинго!“

— Как разбрахте? — попита я, прикривайки възбудата си.

— Това е нещо, за което не бих искала да говорим по телефона.

— Ще вечеряте ли с мен тази вечер?

— С удоволствие.

— Ще ви взема от болницата.

— Наистина ли бихте се върнали отново тук?

— Само ми кажете кога свършва дежурството ви.

— Около девет.

— Колата ви там ли е?

— Да.

— Тогава няма да взема моята. Можем да отидем до центъра.

— Добре — каза тя и прибави: — Благодаря, Адам.

Разговорът свърши. Кориандър го обмисляше, докато поставяше слушалките на врата си и пъхаше няколко химикалки в джобчето на престилката си. Излезе от стаичката, готова за следващия рунд.

Вечеря. Закуска. Всичко зависеше от нея. Все пак той беше следовател от областната прокуратура, а тя — съпругата на обекта на неговото разследване. А може би вдовицата!

Адам се замисли. Той се опитваше да докаже, че мъжът ѝ е жив, което допълнително усложняваше от чисто човешка гледна точка една и без това сложна ситуация. Всичко беше толкова объркано! Той си представи как би било...

Вместо в девет, от болницата тръгнаха в девет и половина. В десет и половина преминаха по Бруклинския мост, който ги изведе близо до Чайнатаун. Най-вероятно щяха да отидат там, за да вечерят в едно от онези китайски ресторанчета. Един милион долара в брой. Цифрата непрекъснато се въртеше в главата му. Нямахме никакво съмнение, че тези пари бяха пряко свързани с петте чека на Фернандо Стампа. Всичко в този случай беше толкова ясно, че почти не се нуждаеше от доказателства.

Това, което Адам не каза на Кориандър, беше, че предишния ден баща ѝ му се обади и поиска да се срещнат. Бившият посланик го беше помолил да не ѝ казва за срещата им. Тя не знаела, че той ще мине през Ню Йорк на път за Буенос Айрес. Очевидно човекът знаеше нещо, което би я направило още по-нещастна. Адам се съгласи, тъй като и без това беше решил да разпита Палмър, преди той да напусне страната. Докато го очакваше, се опитваше да не мисли за Кориандър.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Палмър Уайът влезе в кабинета на Адам. Изглеждаше отпочинал и беше загорял. Носеше светли панталони, светлосиня риза и моряшко ленено яке.

— Радвам се, че успяхте да ми отделите време — каза той, здрависвайки се със следователя.

— Аз също се радвам, че можем да поговорим, преди да се върнете в Буенос Айрес — отговори младият мъж и го покани да седне на канапето. — Кафе?

— Само малко вода, моля. — Палмър огледа неподредения кабинет, седна и без излишни предисловия каза: — Надявам се, че ще удържите думата си, мистър Сингър, и няма да кажете за нашата среща на дъщеря ми.

Адам постави на масичката две чаши и две бутилки „Перие“ от хладилника и седна срещу него.

— Бих предпочел да оставите на мен да преценя това...

— Тя преживя достатъчно...

— Тя е по-силна, отколкото си мислите.

— Мисля, че познавам дъщеря си по-добре от вас, мистър Сингър. Тя има достатъчно проблеми с настоящето и не е необходимо да я връщаме към миналото...

— Ще бъде ли приемливо за вас, ако ви обещаю да не правя каквото й да е, без преди това да го обсъдя с вас.

Посланикът кимна и започна:

— Обичам дъщеря си и в момента съм в много трудно положение. Всъщност по отношение на дъщеря ми и съпруга й това не ми е за пръв път.

— Защо не започнете отначало?

Палмър се облегна.

— Една от причините, поради които се опитвах да поддържам добри отношения с хунтата, докато бях посланик, беше, че исках да защитя Кориандър. Оказва се, че винаги се провалям, когато искам да направя нещо за нея, но по онова време в Аржентина беше страшно...

— Едно от нещата, които ме учудват, е как сте успели да останете посланик при толкова много различни администрации.

— Ако в политиката има нещо необходимо, то аз се опитвах да бъда такъв. Буквално наводнявах Вашингтон с доклади, според които моето заменяне би влошило отношенията между Америка и хунтата. Аз поне можех да поддържам някакъв диалог, разбирате ли?

— Това означава, че дъщеря ви не е единствената причина, поради която сте искали да запазите поста си...

— Положението беше много странно.

— В какъв смисъл?

— Докато аз бях посланик, Кориандър щеше да бъде в безопасност, що се отнася до хунтата, а колкото и да не одобрявах Дани, той я пазеше от монтенеросите, които във всеки момент можеха да я отвлекат.

— Някога тревожили ли сте се, че Видал може да замеси дъщеря ви в нещо?

— Бих се тревожил дори тя да нямаше връзка с него. Повечето млади хора през онези години бяха готови да направят всичко възможно за свалянето на хунтата. Що се отнася до мен, аз смятах, че заплахата от страна на монтенеросите беше по-голяма, защото те непрекъснато имаха нужда от пари и винаги биха се възползвали от възможността да направят нещо, което да вдигне много шум и да им донесе много пари...

— Какво според вас я привличаше у Дани?

Този въпрос сякаш малко затрудни баща й.

— Дани беше по-възрастен и доста привлекателен. Вероятно знаете, че той беше неин преподавател и нещо като герой в движението. В сравнение с него нейните връстници бяха просто деца. Той беше от хората, които не само говореха, че онези чудовища трябва да бъдат премахнати, а наистина правеха нещо по този въпрос.

— От това, което чувам, разбирам, че одобрявате дейността му.

Палмър леко се усмихна.

— Нищо в дипломатията не е само черно или само бяло... Това, което не одобрявах, бяха методите му.

— Насилието?

Той кимна.

— Живеех в ужас от това, че някой може да реши да го убие, докато тя е с него, и да убие и нея.

— Сега от какво се страхувате?

— Не дойдох тук, защото се страхувам. Тук съм, защото имам информация за Дани Видал, която може да ви е от полза. Мистър Сингър, той е убиец, разбирате ли?

— Връщаме се към взривяването на самолета...

— Това, за което ви говоря, е друга история. Става дума за убийство, извършено тогава в Аржентина.

— Като се има предвид това, с което се е занимавал тогава, никак не е чудно да е извършвал и убийства.

— Това, за което говоря, е по-особено убийство. — Той направи кратка пауза и продължи: — Дани Видал уби почетния консул на Съединените щати в Кордоба, който беше мой учител. Той беше на този пост от хиляда деветстотин петдесет и пета, годината, в която аз завърших висшето си образование. — Уайът взе плика, който беше поставил до себе си, когато седна на канапето, и го подаде на Адам. Беше документ, издаден от Върховния съд и носеше официалния печат на Съединените американски щати. Следователят започна да чете. Документът изискваше екстрадирането на няколко души от Буенос Айрес, които бяха членове на монтенеросите. Обвиненията срещу тях бяха свързани с отвличането и убийството на Матю Джонсън, почетния консул на Съединените щати в Кордоба. Адам погледна Уайът, преди да обърне страницата, за да прочете подробностите.

На дванадесети ноември хиляда деветстотин седемдесет и седма въпросните лица бяха нахълтали в кабинета на Джонсън и го бяха взели за заложник, след което бяха написали антиамерикански лозунги по стените на помещението със спрей. Качили се заедно с жертвата си в пежо 303, което ги очаквало пред сградата. По-късно през същия ден едно „военно комюнике“ на монтенеросите обвинило Джонсън, че е „прекият представител на американските интереси в нашата провинция“.

Той бил осъден на смърт чрез разстрел, но според едно уточнение, което монтенеросите правеха, присъдата му щяла да бъде „смекчена“, ако до деветнадесет часа на тринадесети ноември хунтата не докажела, че пет от безследно изчезналите членове на монтенеросите са живи. Адам набързо прочете следващите страници

на документа и погледна Палмър, преди да се спре на последната. Беше копие на писмо, написано на ръка, до американския посланик в Буенос Айрес.

„Уважаеми Палмър,

Знам, че имате достатъчно влияние, за да накарате аржентинското правителство да изпълни исканията на монтенеросите. Ако изчезналите петима членове на групата не са мъртви, моля, използвайте цялото си влияние, за да помогнете за тяхното появяване на уреченото време и място.“

Адам свърши с четенето.

— Вие направихте ли това, което се искаше от вас?

— Ръцете ми бяха вързани — тихо отговори Уайът. — Нищо не можех да направя. Ако бях отговорил на писмото, щях да представя хунтата като инструмент на Съединените щати. Сигурно разбирате в какво положение бях тогава? Ако направех нещо против хунтата, дъщеря ми щеше да пострада.

— Дани Видал не е споменат в този документ...

— Не е, защото правителството знаеше, че има по-добър начин да залови останалите участници в убийството. Преди полицията да беше разбрала каквото и да е, Дани беше избягал в Куба. Всъщност точно той беше човекът, който застреля Матю Джонсън в главата.

— Откъде знаете това?

— След това Дани разказа за случая.

— На кого?

— На някой си Маккинли Суейз.

Адам беше объркан, но продължи:

— Добре, има две неща, които не разбирам. Първо, кой е Маккинли Суейз и второ, как стана така, че чухте разговора?

Уайът въздъхна.

— Хунтата беше поставила микрофон в една от тайните квартири на монтенеросите в квартала „Ла Бока“, както и в кабинета на Дани в университета в Кордоба. Причината, поради която чух разговора, беше, че имах връзки в хунтата, които ми осигуряваха копия

на всяка лента, която по някакъв начин засягаше Кориандър. — На лицето му за миг се изписа мъка. — Беше ужасно, защото лентата, на която той говореше за убийството на Матю Джонсън, съдържаше неща, които никога не трябваше да чувам...

— Какво искате да кажете?

Посланикът отново въздъхна.

— Очевидно дъщеря ми беше влюбена в него и те си имаха свой живот. За мен бе особено тежко, че знаех за това и че го чувах. През нощта, в която Дани говореше за убийството на Матю Джонсън, той беше в квартирата в „Ла Бока“. През същата нощ тя излязла с един приятел от някакъв клуб в Буенос Айрес и той бил арестуван от тайната полиция. Кориандър се върнала в квартирата в „Ла Бока“, за да вземе Дани и да дойдат заедно в посолството. Искаха да измъкна момчето.

— Хернандо...

— Значи ви е казвала?

— Все още мисли, че има вина...

— Аз нищо не можех да направя...

— Кориандър знаеше ли за убийството на Матю Джонсън?

— Вестниците писаха за всичко и тя, разбира се, знаеше, че Джонсън ми беше близък приятел.

— Имаше ли представа за това, че Видал е от хората, които са го убили?

— Доколкото знам, не или поне от разговора им нищо не показва, че е знаела.

— Лентата у вас ли е? — внимателно попита Адам.

Палмър извади една касета от джоба си. Поддържа я за момент, преди да му я подаде.

— Всичко е тук.

Поговориха си за периода, през който Аржентина е била управлявана от хунтата. Адам вече знаеше доста за него, но искаше да чуе разказа на посланика. Когато Уайът свърши, той каза:

— Нека да се върнем към онзи Суейз.

— Той беше един от лидерите на монтенеросите, който бяха и все още са много близки с Кастро. Суейз беше човекът, който привлече Дани и който уреди той да управлява „Кредито де ла Плата“ в Буенос Айрес. Суейз беше заедно с него и в Куба след затварянето на банката.

— Мислите ли, че все още е свързан с Дани и че има нещо общо с изчезналите пари от „Интер Федерейтид“?

— Разбирам, че всичко, което казвам сега, е само мое предположение, но точно това мисля.

— Какъв би бил мотивът му, след като вече в Аржентина няма хунта, а комунизмът се превръща в отживелица.

— Не забравяйте, че Суейз изпитва особена привързаност към Фидел и че в Куба комунизмът не е отживелица. Но кой може да бъде сигурен, че всичко това има нещо общо с политиката? Петдесет милиона долара са достатъчни, за да накарат хората да забравят всичко за идеализъм или революция. — Палмър отпи малко вода. — Има още нещо, за което непрекъснато си мисля...

— Какво?

— Той е експерт по взривяване на самолети.

— Това, посланик Уайът, е може би най-важното от всичко, за което си говорихме днес. — Адам се усмихна. — Разкажете ми още нещо за този Суейз.

Палмър му подаде няколко доклада на ФБР и на Министерството на правосъдието, както и снимки на човека, правени в различни години, и му разказа накратко за дейността на Суейз във Виетнам и за опита му с алтиметърни бомби. Сега следователят имаше поне нещо определено, освен догадките. Разгледа снимките. Имаше нещо познато в плешивия човек с блестящите черни очи. След няколко минути се сети, че Суейз отговаря на описанието, направено от Лакинбил на човека, който бил купил части от черната кутия на самолета от някаква стара селянка, живееща близо до мястото на катастрофата. Реши засега да не споменава нищо за това и попита:

— Запознат ли сте с доклада за катастрофата, който представи мексиканското правителство?

— Има смисъл колкото едно предизборно обещание. Някой е бил подкупен.

— Нямате никаква представа кой, нали?

— Ако аз разследвах този случай, първото място, което бих проверил, е летището на Акапулко...

Разбира се, в момента то се разследваше. Сега всичко ставаше по-лесно, тъй като вече снимките бяха налице.

— Ако това, което казвате, е вярно, следва, че зет ви има пряка вина за смъртта на двамата пилоти на самолета.

— И за смъртта на човека от третата вана — проникателно каза Палмър.

— Вече си помислих за това.

— Някой е накарал камионът да излети от пътя.

— Или е помогнал да бъде избутан в клисурата — допълни Адам.

— Все си мисля, че и Дани е замесен в това...

Имаше нещо, което тревожеше Адам.

— Знаете ли, че дъщеря ви очаква дете от него?

— Разбира се, че знам — тихо отвърна той.

— Това не променя ли нещата?

— Има нещо много успокояващо във вашата религия, мистър Сингър — започна Палмър, като внимателно подбираше думите си. — Детето автоматично приема религията на майката, защото никога няма съмнение коя е тя...

Следователят искаше да го попита откъде знае, че е евреин, но реши, че в момента има по-важни неща.

— Искате да кажете, че Видал не е бащата?

— Съвсем не. Това, което искам да кажа, е, че детето принадлежи на дъщеря ми. То е нейно и е мой внук или внучка, и всичко останало е без значение.

Двамата мъже поговориха още известно време за Суейз и за неговата дейност с монтенеросите, за Кориандър и за сляпото й увлечение по Дани, докато посланикът не каза, че имал още една среща. Двамата си обещаха да поддържат връзка и се отправиха към вратата. Когато Палмър беше на прага, сякаш му се прииска да се върне към нещо.

— Каквото и да стане — тихо изрече той, — искам да знаете, че това дете е дар, то е едно ново начало за всички нас...

Когато остана сам, Адам седна зад бюрото си и се опита да се концентрира върху всички документи и снимки, които Уайът му беше донесъл. Не можа да се съсредоточи, защото мислеше за Кориандър и за неясното положение на Дани. Най-силно го бяха впечатлили последните думи на Палмър, които го накараха да разбере, че бащата

на Кориандър много държи той да бъде този, който ще предложи новото начало на нея и на детето ѝ.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Подвижният павилион беше паркиран близо до отделението за спешни случаи. Пред него се бяха струпали хора, чакащи да си купят какво ли не, като се започне с малки батерийки и се свърши с „геройски“ сандвичи. Таксито стигна чак до рампата и спря пред табелата, на която пишеше:

„БРУКЛИНСКА БОЛНИЦА — ОТДЕЛЕНИЕ ЗА СПЕШНИ СЛУЧАИ“.

Докато Адам търсеше дребни пари из джобовете си, шофьорът започна да приказва:

— Трябва да сте луд да идвате тук нощем, освен ако не умираете. Тогава това е единственото място, което си струва да се посети. В тефтерчето си съм написал, че ако ме застрелят, искам да бъда докаран тук, в травматологията на Бруклинската болница и да ме възкресят, 'щот' тука бачкат най-големите герои...

Адам леко му се усмихна, докато броеше това, което се оказа щедър бакшиш.

— Ти доктор ли си? — попита таксиметровият шофьор.

Той поклати глава.

— Не си ченге — продължи човекът, — познавам по бакшиша.

Адам не отговори, съвсем не беше в настроение за такива разговори. Слезе от таксито и се отправи към входа. Премина през няколко автоматични врати и се озова в отделението за спешни случаи, в което миришеше на дезинфектант. Часовникът на стената показваше, че вече минава девет часът. Беше претъпкано с хора. Премина през няколко дълги коридора. Линолеумът беше излъскан до блясък, а стените също светеха от чистота. През няколко метра имаше въоръжена охрана — полицаите седяха на места, които напомняха църковни амвони. Изненада се, че охраняващите не му обърнаха

никакво внимание: нито му поискаха документ за самоличност, нито го провериха за оръжие.

По увеличаването на броя на униформените полицаи сред хората разбра, че приближава травматологията. Приятели, роднини или може би просто любопитни стояха, облежнати на стените, пушеха, пиеха кафе и шепнеха помежду си. На две летящи врати — беше написано на английски и на испански, че през тях може да влиза само медицински персонал.

През остъклената част на вратите се виждаше, че вътре е пълен хаос. Носилки с ранени, чакаха да бъдат вкарани в манипулационните, лекари притичваха наляво-надясно, униформени и цивилни полицаи се суетяха, санитарии се опитваха да успокоят пациентите, които бяха в съзнание дотолкова, че можеха да плачат и крещят от болка. Няколко сестри се опитваха да говорят по телефона, като викаха, за да бъдат чути сред тази врява. Адам не беше съвсем сигурен, че трябва да влезе и да помоли някого да каже на Кориандър, че е дошъл. Взе решение, когато видя, една лекарка, която му се стори позната, да излиза през вратите.

— Извинете ме — каза той. — Търся доктор Уайът.

Жената спря.

— Вие сте от областната прокуратура. Не ме помните, нали?

Той се замисли.

— Помня ви, говорихме с вас, когато бях тук за пръв път... — „Само преди три седмици — помисли си той, — а сякаш беше преди цяла вечност.“

Тя му подаде ръка и се представи:

— Аз съм Лоти Брунър. — Пристъпи пред него и задържа вратата отворена. — Кориандър ми каза, че ще дойдете. Тя малко ще закъснее, защото тази нощ имахме два тежки случая. Един шофьор получил епилептичен припадък и прегазил трима пешеходци.

— О! — каза Адам. Беше твърде объркан от хаоса, който цареше в отделението, и му беше трудно да измисли нещо по-интелигентно.

— Не спирайте, просто ме следвайте — посъветва го жената, която вървеше съвсем близо до носилките на пострадалите. Той я следваше, като се оглеждаше. Успя да зърне Кориандър, която работеше в една от манипулационните. Беше с очила, а косата ѝ беше вързана на конска опашка.

— Мога ли да ви предлага чаша кафе? — попита Лоти, въвеждайки го в една дълга и тясна стаичка.

До стената имаше кафеарка и пластмасови чашки, в другия край на помещението се намираще хладилник, над които бяха окачени менюта от няколко китайски ресторанта, един ресторант за бързо хранене и една мексиканска закувалня.

— Да, благодаря — отговори той, — черно.

— Не се притеснявайте, а си кажете, ако ви дойде твърде много — каза тя, след като напълни две чаши с кафе, посочвайки към коридора. — Представям си как се чувства човек, който вижда това за пръв път.

— Засега съм добре, но всичко ми се струва твърде невероятно. — Беше повече от невероятно, беше направо свръхестествено: редицата от носилки, опръсканите с кръв подове и чаршафи, набързо омотаните в линейките бинтове. Маркучи, втъкнати във вените, дървените шини, които поддържаха вратове, гумени подплънки, поставени между краката, за да не се разместят костите, преди да бъде направена рентгенова снимка.

— Искате ли бисквити? — предложи Лоти.

— Не, засега ще се задоволя само с кафе.

Жената седна и го подкани да седне.

— Трудно ми е да си представя как виждате вие всичко тук, тъй като с времето се свиква към тази гледка и тя вече не прави впечатление.

— Винаги ли е толкова натоварено?

— Не, но винаги, когато си мислим, че сме хванали донякъде ритъма, става нещо, което да ни убеди в обратното. — Лоти си взе една бисквита.

— Изглежда, тук работят доста жени.

Тя се усмихна.

— Може би защото това е неблагодарна работа. Ние трябва да подготвим пострадалите за хирурзите, които да завършат операциите. Всички приятели и роднини благодарят на тях, а за нас забравят...

— Защо го правите?

— Аз лично, защото така не ми остава време да мисля за нещо друго.

— А Кориандър?

— Ще трябва да попитате нея...
— От колко време я познавате?
— Срегнахме се преди осем години, когато бяхме за първи ден тук. И двете бяхме стажантки.

„По дяволите, какво още можеше да я попита?“

— Доколко познавахте съпруга ѝ?

— Срещата съм го само няколко пъти.

— Бракът им беше ли щастлив? — Опита се да зададе въпроса с безразличие.

Лоти се приведе напред.

— Какво искате да ви кажа? Че той беше типичен латиноамерикански мъжкар, който я тормозеше, или че беше най-любящият мъж на света и че те бяха най-щастливата двойка?

Той беше изненадан от неприкритото ѝ вълнение.

— Добре, кое от двете бихте предпочели?

— Преди малко повече от три години, когато ми се обади, за да ми каже, че ще се омъжва, тя плачеше. Тогава се чудех за какво са тези сълзи...

— Попитахте ли я?

— Каза, че било от щастие.

— Повярвахте ли ѝ?

— Не.

— Казахте ли ѝ го?

— Разбира се, че не.

— Защо?

— Нямах да ме послуша. Имаше си свои причини да се омъжи за него.

— Предполагам, че няма да ми кажете какви бяха те. — Беше лудост отново да се подлага на това.

Жената го погледна изпитателно.

— Винаги съм имала чувството, че тя знаеше, че бракът ѝ няма да продължи дълго.

— Защо се е обвързала с нещо, което е знаела, че няма да бъде успешно?

— Вие сигурно се шегувате... Повечето хора правят важните неща в живота, без да са сигурни какво ще излезе от тях, а бракът

вероятно е едно от най-несигурните, защото той не е нещо непознато, а непредвидимо.

— Струва ми се, че в случая става дума за нещо недовършено.

— Значи знаете цялата история.

Адам кимна.

— Бих искал да я чуя от вашата гледна точка.

Тя започна:

— Много просто, напуснал я. След десет години пристигна в Ню Йорк и неочаквано ѝ предложи да се оженят. — Тя вдигна рамене. — Отмъщението е в кръвта на всяка жена.

— Беше ли влюбен в нея?

— Как мога да отговоря на този въпрос?

— Беше ли щастлив с нея?

— По-скоро ми изглеждаше изнервен...

— Мислите ли, че е мъртъв?

— Нека кажем така. Надявам се да е мъртъв. Не ме разбирайте неправилно, не желая смъртта му. Досега никой не е умрял или е бил излекуван от пожелания. Но ако не е мъртъв и вие успеете да го откриете, не зная как тя ще понесе това.

— Защо ми давате такива открити отговори?

— Защото ми задавате открити въпроси.

— Това не е причината.

— Искам да я предпазя — тихо каза тя. — Надявам се, че в съдебната зала ще съумееете да се владеете...

— Какво искате да кажете?

— Чувствата са изписани на лицето ви.

— Може би просто съм загрижен.

— Това, което виждам, е повече от загриженост, и не си правете труда да отричате, когато се отнася за другите, аз съм експерт.

Той разбра, че бяха в задънена улица — секретността не позволяваше отговори, а тактичността не позволяваше повече въпроси.

Лоти стана и изхвърли чашите за кафе в кошчето за боклук.

— Искате ли да дойдете с мен и да видите как тук играем ролята на Бог?

— Това да не би да означава, че ще гледам как Кориандър работи?

Тя се засмя и каза:

— Последвайте ме.

Кориандър беше напрегната до крайност, докато преминаваше от легло на легло, даваше нареждания на екипа и преглеждаше пациентите. В даден момент беше невероятно спокойна, в следващия изпаднаше в същински бяс. Беше приключила с прегледа на пешеходците, сгазени от шофьора епилептик, и се беше заела с един младеж с див поглед в очите. Лоти и Адам се приближиха дотолкова, че да могат да чуят разговора между нея и пациента, без тя да ги забележи.

Младежът изпитваше толкова „нетърпима“ болка, че се строполи на пода и започна да се гърчи. Двама от санитарите го вдигнаха и го поставиха на масата. След още няколко безуспешни опита да го прегледа Кориандър каза:

— Посочете ми къде ви боли най-силно.

Той посочи... цялото си тяло.

— Врата ми, докторе, в гърлото ми, гори ме, сякаш ме режат с ножове в гърдите, прострелват рамото ми и изстискват мозъка от черепа ми. Не издържам повече, умирам, докторе, левият ми крак стана безчувствен, искам нещо, което да успокои болката...

— Отворете си устата — нареди тя и прегледа гърлото му. — Не виждам нищо.

— Тук долу е, докторе, сякаш гълтам стъкло и сякаш се давя с кръв, чувствам вкуса ѝ.

— Трябва да ви прегледат на скенер и да ви направят рентгенова снимка. Отказвате да ви вземат кръв...

— Боли ме, докторе...

— Още не мога да разбера как се е случило това.

— Бях на работа, докторе...

— Казва, че е хапнал бисквита, в която имало стъкло — обясни сестрата.

— По време на работа?

— Работя във фабриката за бисквити „Кептън Чипо“. В една от бисквитите имаше стъкло.

Този бе проявил повече изобретателност от повечето като него. Не точно определена болка, а травма, която щеше да му донесе

обезщетение за трудова злополука. Тя имаше предчувствие.

— Според вас как можем да облекчим болката ви?

Човекът нервно се огледа.

— Морфин.

Можеше да се обзаложи, че ще ѝ отговори така.

— Дайте му два тиленола III и рецепта за още шест.

Реакцията на пациента беше съвсем предвидима. Тя преброи до пет, преди той да почне:

— Каква докторка си ти, по дяволите? Тиленол няма въобще да успокои болката ми, дай ми нещо по-силно, гадна кучко!

Гледаше го невъзмутимо.

— Днес раздавам тиленол III. Ако не искаш, не го взимай.

— Да ти го начукам! — изрева той. — Каква е тая шибана болница? Ще ви съдя. Ти к'ва шибана докторка си? Ник'ва докторка не си бе, ти си шарлатанка... — продължи в същия дух, докато дойде охраната. Кориандър нареди засега да не му обездвижват крайниците.

— Не ме интересува дали ще приемете това лекарство. Ако искате нещо по-силно, ще трябва първо да ви се направи пълно изследване на кръвта.

— Айде бе — изскимтя човекът, очевидно вразумен от вида на двамата здравеняци, които, изглежда, горяха от желание да го усмирят, — ти си добра жена.

— Това е точно така, а добрите жени не раздават наркотици — каза и го остави.

— Да ти го начукам, доктор Шарлатанке — извика пациентът.

Кориандър тъкмо щеше да отиде при следващия болен, когато забеляза Адам и Лоти.

— От колко време сте тук?

— Достатъчно, за да се откажем да ядем от бисквитите на „Кептън Чипо“ — отговори той, забелязвайки, че младата жена изглежда дори по-привлекателна със сенки под очите, видимо изтощена и с очила.

Приятелката ѝ вдигна рамене.

— Предупредих го, че тук е напрегнато.

— Страхувам се, че ще се забавя още около половин час — извини се Кориандър. — Имате ли нещо против?

— Не, ако ми позволите да ви погледам как работите.

Тя се обърна към Лоти:

— Ти как мислиш?

— Ако припадне, това е мястото, където веднага ще му бъде оказана помощ.

Кориандър се усмихна.

— Имате ли намерение да припадате?

Той се огледа.

— Не, поне докато не се освободи легло.

Тя леко се усмихна и погледна приятелката си.

— Надявам се, че ще тръгнеш към вкъщи, преди нещо тук да те е задържало.

— Исках само да ти предам посетителя — отвърна Лоти и протегна ръка към Адам. — Грижете се за нея — добави, посочвайки Кориандър, която беше вече в другия край на отделението.

Те се погледнаха един друг с разбиране.

— Още веднъж благодаря — каза ѝ той и се отправи към Кориандър.

Когато стигна до нея, тя леко му кимна и се зае с диаграмата, която беше окачена на рамката на леглото пред нея. Беше започнала разговор с един от най-неприятните стажанти, който ѝ описваше травмите на пациента, и с един полицаи, който си водеше записки. Ставаше дума за изнасилване. Този стажант беше доста арогантен и имаше склонност да говори на пациентите на неразбираем за тях медицински жаргон, а на жените с твърде явни сексуални намеци.

— Жертвата се е навъртала около входа на Проспект Парк — обясни той.

Кориандър се приближи до леглото на пациентката.

— Когато я докараха, беше ли в съзнание?

— Достатъчно, за да се наложи да я усмиряваме.

— Буйстваше ли?

— Всичко е описано в диаграмата, пациентката „не оказва съдействие“.

Полицаят се намеси:

— Чуйте, докторе, такива като нея ги имаме по три-четири на вечер, знаете какво е.

— А вие знаете, че всяка от тях е различна. Трябва да се запозная с всичко. — Отново се обърна към стажанта. — Какво означава „не

оказва съдействие“?

Той отговори:

— От белезите по ръката и нараняванията под езика можем да заключим, че е наркоманка, а те обикновено „не оказват съдействие“.

Тя попита:

— Това свързано ли е с изнасилването?

— Може би това, което е по-важно за изнасилването, е, че тя има гонорея.

— Не разбирам връзката, докторе — остро изрече Кориандър.

— По мое мнение гонореята намалява вероятността за изнасилване.

— Значи вие мислите, че преди да я нападнат, изнасилвачите проверяват жертвата дали има венерическо заболяване, и тъй като тестовете в този случай са били положителни, жената не е била изнасилена?

Ченгето се изсмя, а стажантът се изчерви.

— Гонорея — проститутка, проститутка — наркотици. От статистиката всички ние знаем как стои въпросът с изнасилването при тези случаи. Тези хора имат по-различно разбиране за това какво е изнасилване...

Кориандър почти се изсмя.

— И как го наричаме ние? Може би изнасилване между гаджета?
— Стажантът тъкмо искаше да каже нещо, когато тя се обърна към полицая. — Кой определи това като изнасилване?

— Намерихме я в безсъзнание при входа на парка — обясни той,
— беше разсъблечена от кръста надолу и в такова състояние, в каквото е сега.

Кориандър се наведе над леглото.

— Някой със сигурност ѝ е направил нещо против волята.

Стажантът се съвзе.

— Едното от обясненията за състоянието ѝ е, че е взела свръхдоза, а друго е треската, предизвикана от гонореята.

— А какво ще кажете за контузиите, за порезните рани и за фрактурите?

— Не съм бил там, доктор Уайът. Както да е, откакто е доведена тук, не е ставало дума за изнасилване.

— От кога на пациентите в безпомощно състояние се дава срок, в който те трябва да докладват за сексуално изстъпление извършено спрямо тях?

— Тя имаше достатъчно сили, за да откаже тестове на кръвта и урината.

— Решавайте, докторе.

— Аз вече съм решил, тя искаше да изригне обвинение в употреба на наркотици.

— Получихте ли вече резултат от лабораторията?

— Не.

— Тогава откъде знаете, че пациентката има гонорея, а не някакво друго възпаление?

Стажантът се изчерви.

— Поставих диагноза, основана на прегледа, който направих.

— Огледахте ли влагалището?

— Да.

— Тогава сигурно сте забелязали дали има някакво веществено доказателство за изнасилване.

— Трудно е да се направи разлика между наличието на сперма и последствията от инфекцията.

— Забравете за спермата и за инфекцията. Това е жив човек, докторе, а не случай от „Анатомия“ на Грей. — Той се опита да каже нещо, но тя го прекъсна: — Има ли или няма потвърждение за изнасилване? — Взе диаграмата. Забеляза, че Адам се е приближил.

Стажантът реши, че моментът е особено подходящ за още едно от неговите мнения.

— Цялата тази работа с изнасилванията започва да излиза от контрол. Всяка проститутка, която се довлече тук, се кълне, че е била изнасилена...

Кориандър не му обърна внимание и започна да чете на глас:

— Нараняване на лявата лабия, следи от насилствено проникване, контузии и ожулвания по вътрешната страна на двете бедра и по корема. На лявата гръд има следи от изгаряне с цигара.

Вдигна глава и този път улови погледа на Адам. Продължи да чете:

— Пациентката има подуване на лявата скула и на дясното слепоочие, които могат да обяснят разширените зеници. Била ли е

прегледана на скенер, за да се установи дали няма вътрешни кръвоизливи? — Стажантът поклати глава. Кориандър свали очилата си и посочи към леглото. — В заключение, докторе, и от чисто диагностична гледна точка не се интересувам нито от наркотиците, нито от венерическите болести що се отнася до тази жена или до обществото като цяло.

Младият лекар успя да възвърне гласа си.

— По мое мнение, докторе, вие превръщате това в политически проблем.

Тя беше изтощена и ѝ беше дошло до гуша. Само как ѝ беше дошло до гуша!

— Когато една жена казва, че е била изнасилена, докторе, ние ѝ вярваме, докато не се докаже противното, независимо от това дали е наркоманка, проститутка, или съпруга или приятелка на някой от нашите лекари. — Погледна полицаия. — Когато е в състояние да говори, можете да я разпитате. Искам веднага да бъде прегледана на скенер, след което да бъде качена горе за лечение. — Кимна на двамата мъже и се отдалечи.

Адам постоя няколко секунди, преди да си тръгне, последван от полицаия. Стажантът настигна Кориандър точно когато тя спря пред бюрото, за да се разпише. Беше вбесен.

— Това, което току-що направихте, не беше консултация, нито преценка, а чиста кастрация.

Изглеждаше изненадана.

— На кого?

— На мен.

— Това е невъзможно, докторе — спокойно отговори тя, — не се занимавам с микрохирургия.

Докато отиваха към паркинга, Адам си мислеше за случилото се. Когато тя му подаде ключовете и го помоли да шофира, той си каза, че не трябваше да идва в болницата. Трябваше да се срещнат другаде: в кабинета му, на улицата, в кафене. Навсякъде, но не там, където я видя в съвсем различна светлина и разбра, че е обсебен напълно от нея.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Адам хвана Кориандър за ръката, докато вървяха в подземния гараж на болницата.

— Мога ли да ви задам един личен въпрос?

Тя кимна.

— Как издържате на такова напрежение?

— Предполагам, че съм свикнала.

— Никога ли не се страхувате?

— През цялото време се страхувам.

— Как превъзможвате това?

— Успяла съм да систематизирам страха си и да му направя йерархия.

— Какво искате да кажете?

— Като дете се страхувах, че никога няма да намеря приятели, защото непрекъснато се местехме. Майка ми почина и ние се установихме на едно място. — Направи пауза. — Когато дойдох в Ню Йорк, се страхувах, че няма да бъда включена в стажантската програма, а щом станах практикуващ хирург, започнах да се страхувам да не направя фатална грешка. — Отново замълча. — Обичах Дани през всички тези години и се страхувах, че никога няма да го забравя. Един ден той се върна и ние се оженихме. — Погледна Адам. — А сега това...

— Страхувахте ли се, че той отново ще ви напусне?

— Не мислех за това. Когато си обещаете с някого, че ще започнете отначало, не мислиш за лошото, което може да се случи...

— Той беше единственият мъж в живота ви.

Нещо у него я караше да му се довери.

— Единственият...

— Дори през десетте години на раздялата ви не е имало друг?

— Толкова странно ли ви се струва.

— Не толкова странно, но със сигурност необикновено.

Тя не отговори. Подаде му ключовете и попита:

— Бихте ли шофирали?

Последва я, за да ѝ отвори вратата на колата. Излязоха от паркинга на болницата и навлязоха в поредицата от тесни улички, които кой знае защо се наричаха „Ню Йорк“, „Флетбуш“ и „Ностранд авеню“. Задминаваха хонди и шевролети, шофирани от работници, които отиваха или се връщаха от работа, бяха задминавани от бели нисани със затъмнени прозорци, които със свирене на гумите се провираха между колите.

— Тези са средните търговци на наркотици — обади се Кориандър. — Тяхната продължителност на живота е с около десет години по-дълга от тази на най-големите наркотрафиканти. Осемдесет процента от всички търговци на наркотици идват в моето отделение поне веднъж в живота си с огнестрелни рани и половината от тях отиват в моргата...

— Не се ли страхувате да шофирате нощем сама тук?

— Тук си има система. Научаваш се да се справяш с всякакви задминавания и засечки.

Имало и други правила за оцеляване по тези улици, където всеки светофар е потенциален смъртоносен капан, продължи да обяснява тя.

Той я прекъсна:

— Оставяш достатъчно дистанция между теб и предния, за да можеш да се измъкнеш, нали?

Младата жена се усмихна.

— Няма нищо по-лошо от това да бъдеш приклещен между две коли в два часа сутринта, без да имаш някаква представа как да се измъкнеш.

— Съпругът ви не се ли безпокоеше от това, че се прибирате по това време на нощта?

— Всеки ми задава този въпрос.

— Какъв е отговорът?

— Никога не сме говорили за моята работа.

— Ето това звучи странно.

— Трудно е да се установят някакви правила за връзките между хората, защото те винаги са толкова различни.

— Той обичаше ли ви толкова, колкото го обичахте вие?

Тя се почувства, сякаш току-що я бяха залели с кофа ледена вода.

— Защо не поговорим за нещо друго, което може би в края на краищата ще ни доведе до отговора на този въпрос...

— Съжалявам — извини се Адам и се почувства глупаво. — Кой ви кръсти Кориандър?

Докато му отговаряше, гледаше право пред себе си.

— Този въпрос също ми го задават много хора.

— И какъв е отговорът?

— Майка ми беше аржентинка и искаше нещо по-екзотично, не някакво обикновено английско име, каквото баща ми би ми дал, ако зависеше от него. Тя често ми казваше колко обичала да мисли в цветовете. Очевидно аз съм ѝ напомняла за червено. — Засмя се. — Или е виждала нещо червено винаги когато ме е гледала. — Погледна през прозореца. — Някога вкусвали ли сте кориандър?

Поклеба се, но ѝ отговори откровено:

— Вероятно да, но без да знам, че го правя.

Отправяйки се към входа на магистралата при Форт Хамилтън Паркуей, те преминаха по улиците „Линден“ и „Катон“, чиито първи обитатели са били немски евреи, които може би са искали имената да им напомнят за старата родина.

— Разкажете ми за брака си — неочаквано каза тя.

— Не бихте ли предпочели да чуете за развода ми? Мога да ви уверя, че е по-интересно.

— Защо не започнем по ред?

— Добре. Вече знаете за Ева и за агента...

— Ева? Сигурно се шегувате!

Поклати глава.

— Не се шегувам, но това е друга история.

— Може би бих предпочела да чуя нея.

Той се усмихна.

— Може би.

— И така, какво стана с Ева... — Кориандър поклати глава. — Не мога да повярвам.

— Всичко започна, когато една сутрин, шест месеца преди Ева да се запознае с онзи тип... — Адам изглеждаше притеснен. — Тя се събуди и ми заяви, че имала нужда да се среща и с други хора.

— Трябваше да ѝ кажете, че няма други.

Той се засмя.

— Ако се бях сетил, сигурно щях да го направя.

Разказа ѝ за това как е бил прострелян и как се е запознал с жена си в болницата, за гнева, който изпитал, когато го напуснала. Сега обаче мисли, че тогава се е ядосал по-скоро от гордост, а не от тежка загуба. Най-много от всичко съжалявал, че не можел да се събужда сутрин и да вижда детето си.

— Момче или момиченце?

— Дъщеричка.

— При бившата ви съпруга ли живее?

— Да, и при новия ѝ съпруг, но виждам Пени колкото може често. А вие, защо сте чакали толкова дълго?

Дори да се беше притеснила от въпроса, не го показа.

— Господ дава, Господ взима, не мислите ли?

Пожела да докосне ръката ѝ. Тази свършена ръка, която тя беше положила помежду им на седалката.

— Хубаво е, че сте толкова близка с баща си. — Адам налучкваше.

— Не бяхме се виждали три години.

— Защо?

— Той не одобряваше брака ми.

— Но веднага застана до вас...

— Кръвта вода не става — тихо отговори тя.

Пред тях се появиха дългите кейове на замърсеното пристанище, което разделяше Ню Йорк от Ню Джърси.

— Аз съм съвсем откровен с вас, а това невинаги е най-доброто...

— За мен или за вас?

Искаше му се да ѝ каже за посещенията на баща ѝ, но беше дал дума.

— При този случай трябва да се справям с доста конфликти.

— Всички живеем в някакъв конфликт.

— Моите се намесват в работата ми...

— А моите в живота ми...

— Искате ли да ми разкажете първо за вашите конфликти?

— Хъм, защото имам чувството, че ако разрешим вашите, моите ще изчезнат.

Той я погледна и след малко се засмя и кимна в знак на съгласие.

— Има толкова въпроси, които искам да ви задам за съпруга ви, а се въздържам. Ако вие бяхте някоя друга, досега щях да съм изстрелял всичко, което ми дойде наум.

— Какво искате да знаете? Дали сме били близки, щастливи — онези неща, за които разпитвате всички, откакто стана катастрофата?

— Например...

— Може би сме били твърде заети с работата си, за да споделяме, или просто за Дани това е удобно извинение.

— Кориандър, има много причини, поради които искам да зная всичко.

— Защо не отидем да вечеряме — ще имаме време да поговорим. — Тя се усмихна. — Така ще направим три от три.

— Какво искате да кажете?

— Всеки път, когато отидем заедно на ресторант, аз губя апетит.

— Това е заради атмосферата. Да опитаме ли още веднъж?

— Съгласна съм, но нека да отидем някъде наблизко до апартамента ми, за да оставим колата в гаража, докато все още имам такъв.

— Няма да ходим в „Чайнатаун“? — учуди се той. — Тогава в „Жечуан“ или „Кантониз“?

— Като се има предвид какъв избор имам, бих предпочела да ям новогодишни гирлянди.

— Сериозно ли говорите?

Тя му каза, че нямала нищо против китайските ресторантчета: те били уютни и тихи, без флуоресцентни светлини и с подове, постлани с линолеум, и в тях сервирали хубава храна и не използвали съмнително пресни яйца.

— Като в „Естетика“.

— Има едно местенце близо до дома ми.

— Когато наближим, само ме насочете към гаража.

Те се отправиха на запад и след това поеха по Единадесето авеню. Когато наближиха Двадесет и трета улица, покрай тях се заредиха доста любопитно изглеждащи жени. Някои бяха млади, красиви и само по бельо, а други застарели и изхабени от годините, прекарани по тези ъгли.

— Средната продължителност на живота им е около четиридесет години, значи тези, които изглеждат по-стари, са на около тридесет.

— Откъде знаете толкова много?

— Преди да започна работа в Бруклинската болница, някои от тези жени бяха мои пациентки. Тогава два дни в седмицата работех в болницата „Рузвелт“. Беше ужасно!

— Не можете да спасите този свят, Кориандър.

— Да — тъжно изрече тя, — не мога да се справя дори със собствения си живот.

Отидоха в китайския ресторант близо до апартамента ѝ. Обстановката беше непретенциозна, но уютна. За разлика от повечето заведения в Ню Йорк тук климатичната инсталация не работеше така, че когато влязат, посетителите да се разтреперят от студ, а на излизане да се изпотят от горещината, характерна за това време на годината. Беше точно това, което и двамата искаха: „Кантониз“, „Жечуан“ и „Естетика“ събрани на едно място; приглушена светлина, копринени покривки и ястия, приготвени със съвсем-съвсем пресни яйца.

Предложиха им една маса в ъгъла с пейки около нея, което ги изправи пред проблема: дали да седнат един до друг или лице в лице. Със сядането си Кориандър постави нещата си от двете си страни и по този начин реши въпроса. Той седна срещу нея. Поръчаха чай и предястия, които бързо им бяха сервирани. Така най-сетне останаха сами.

— Обичам го — каза тя без никакво предисловие. Прозвуча като предизвикателство, сякаш казваше: „Помогни ми да превъзмогна болката, докажи, че той е жив, докажи, че той е мъртъв, измъкни ме от това чистилище, но никога не забравяй призрака, който стои помежду ни; ела, махай се, останни, върви си, люби ме, да не си посмял да се опиташ“. Тя предаваше сигнали по-бързо от потъващ кораб в открито море. Какво можеше да каже той?

— Какво мога да кажа?

— Думите няма да ме накарат да спра да го обичам.

— Какво да направя?

— Можете да ми кажете какво означава онзи милион долара. — Очите ѝ бяха уплашени, кехлибарени на цвят, с форма на бадем и изпълнени с болка.

— Това е част от целия този конфликт — каза той, прокарвайки пръст по ръба на чашата си. — Мога да ви излъжа или да ви кажа истината. Кое бихте предпочели?

— Истината.

— Ето от това се страхувах... — Погледна я с голяма нежност и се опита да говори колкото можеше по-внимателно. — Спомняте ли си, в Мексико ви казах, че имам свидетел, който е готов да даде показания срещу съпруга ви? — Когато тя кимна, той мълчаливо извади от вътрешния си джоб някакви документи и ѝ ги подаде. Кориандър трябваше да прочете подчертаното с жълто. Това беше частта от клетвените показания на Фернандо Стампа. В тях той разказваше за петте банкови чека на стойност един милион, които беше подписал, а Дани Видал ги беше осребрил, без те да имат покритие. Оказваше се, че точно преди заминаването си съпругът ѝ е получил тези пари в брой. Тя изглеждаше така, сякаш някой ѝ е ударил плесница. Започна да препрочита документите. След като прочете още веднъж и трите страници до последния ред, постави листовете на масата и го погледна.

— Мъжът ми е жив — изрече доста спокойно. — Денят, в който е напуснал банката, е знаел, че вече никога няма да се върне там. — Беше прекалено спокойно. — Планирал е всичко — продължи Кориандър и бавно наведе глава. Устните ѝ се разтвориха. — Той е жив!

— Не е сигурно — отвърна Адам, въпреки че несъмнено беше по-добре да не ѝ дава празни надежди.

Тя поклати глава.

— Как можете да кажете такова нещо, след като вие самият не вярвате в него. Никога не сте вярвали, дори преди това. — Посочи клетвените показания. — Още от самото начало мислехте, че е жив.

— Промених си мнението, защото не бих искал да страдате повече. За мен това е по-важно, отколкото да приключи случая.

— Смъртта не е вяра, Адам, тя е състояние.

Каза ѝ:

— Вие означавате много за мен.

Когато му отговори, в гласа ѝ имаше нежност:

— Аз съм зависима от вас повече отколкото от всеки друг, но това не променя фактите.

— Може би в този случай има няколко различни по важност факти.

— Защо той би направил подобно нещо? — Младата жена запита за най-важния мотив.

— Рискувал е много, за да се сдобие с този милион долара. Очевидно е мислел, че парите означават много за вас.

— В такъв случай не знае кое има значение за мен. — Тя го погледна. — Как е възможно двама толкова близки хора да не могат да намерят ключ един към друг?

— Могат, в случай, че двамата не изпитват еднакво силна близост — каза тихо и взе ръката ѝ. После попита: — Хорхе каза ли ви кога смята да ви предаде парите?

Тя отдръпна ръката си.

— Щял да се обади.

— Кога?

— Заминавал за Мексико и щял да се обади, преди да замине или след като се върне.

— Не бих искал да го разпитвам, преди да ви е предал парите.

— Това означава, че ще се видим още веднъж или че поне ще си поговорим...

Той кимна в знак на съгласие. Това беше лудост. Държеше се така, сякаш можеше да живее далеч от нея. Попита я:

— Някога срещали ли сте се с човек на име Маккинли Суейз?

— Не, не мисля.

— Съпругът ви споменавал ли е това име?

— Доколкото си спомням, не.

Адам извади от джоба си снимка на Суейз.

— Познавате ли този човек?

Кориандър се вгледа в нея за момент.

— Не — заяви тя. — Никога по-рано не съм го виждала. Кой е той?

— Един от заподозрените по този случай. Някога съпругът ви давал ли ви е повод да мислите, че използва парите на „Интер Федерейтид“ за политически цели?

Въпросът, който я ужасяваше, най-последно беше зададен. Имаше толкова много неща, които беше почувствала, но нямаше начин да узнае дали са истина. Спомни си за началото в Кордоба, когато Дани я изостави, за да замине за Буенос Айрес. Тогава разбра причините, поради които той успя да напусне страната и да избегне съдбата на

останалите, безследно изчезнали в подземията на военноморското училище. Когато отново го срещна в Ню Йорк, вярваше, че всичко вече се е променило и че е приключил с това, заради което я бе изоставил в Аржентина. Колко знаеше тя? Вместо отговор тя му зададе въпрос:

— Напълно ли сте откровен с мен? — За няколко секунди те се гледаха в очите, без да проговорят.

— Не — най-сетне отвърна Адам. — Не напълно. А вие?

— Не.

— Значи сме квит.

— Искам да изляза навън, на въздух — неочаквано каза тя и събра нещата си от пейката.

Адам не изчака сервитьора, а остави четиридесет долара на масата. Събра набързо листовите с клетвените показания, настигна я и я хвана за ръката. Излязоха от ресторанта. Той все още държеше ръката ѝ. Вървяха, без да си говорят. От внезапното осъзнаване на това, че имаше толкова неща, които не знаеше, и че единственият човек, на когото вярваше в тази бъркотия, не ѝ казваше всичко, тя сякаш бе оглушала и онемяла. Най-много я плашеше това, че едновременно знаеше всичко и нищо... В един момент беше обляна в пот, в следващия трепереше от студ. Бореше се със сълзите си и съдържаше радостния си смях заради това, че Дани е жив, но веднага си спомняше, че той я беше изоставил, без да ѝ каже дума... Облегна се на рамото на Адам и се опита да се откъсне от този кошмар. Това бяха най-дългите три пресечки в живота ѝ. „Продължавай да вървиш, момиче! Ако сега успееш, значи можеш да се справиш с всичко.“ Накрая стигнаха до сградата, в която живееше, и се спряха. Портиерът им отвори вратата и тактично се оттегли. Тя се обърна към Адам, който се готвеше да ѝ каже нещо.

— Искате ли да ви изпратя до горе?

Кориандър кимна. Отново я хвана за ръката. Качиха се на асансьора до четиринадесетия етаж. Вратата се отвори и те се озоваха в коридора, където бе апартаментът ѝ. Забеляза, че стените бяха с копринени тапети, подът — от мрамор, висеше бронзов полилей и имаше голямо огледало. Пусна ръката ѝ. Тя извади ключа от чантата си и отвори вратата, като му направи път да влезе пръв.

В този миг се хвърли в ръцете му и заплака. Той не каза нищо. Само я подкрепяше и тя му беше благодарна за това. Не промърмори

типичните в такива случаи утешителни думи, които някой друг би казал по-скоро от притеснение. Когато се поуспокои, тя леко се отдръпна, но не се освободи от прегръдката му. Целият ѝ живот с Дани преминаваше пред очите ѝ. Искаше ѝ се да каже на Адам всичко с едно изречение: как срещна този красив аржентинец, който беше чаровен, образован и културен, и как всичко от началото до край беше една страстна прегръдка. Вместо това се отдръпна от него и отиде във всекидневната. Той я последва и седна на един стол срещу нея. Кориандър беше много изненадана, когато ѝ каза:

— Обичам те.

Беше обърквана и ужасена.

— Това не беше предвидено...

— Може би просто още една реалност, с която трябва да се справим...

Кориандър нервно стисна ръцете си.

— Изглежда не съм в състояние да определя чувствата си...

Очите му се присвиха от леката му усмивка.

— За какво точно говорим?

Това, че не беше съвсем загубила чувството си за хумор, донякъде я обнадежди и тя се усмихна.

— За чувствата ми към теб — изрече младата жена толкова тихо, че Адам трябваше да се напрегне, за да я чуе.

— Защо трябва да определяш каквото и да било?

— Защото нищо не е както трябва.

— А досега кое беше както трябва? Да се влюбиш в Дани Видал и да преминеш през този ад?

— Това беше различно, аз съм омъжена за него.

— Ако е мъртъв, ти си вдовица, а ако е жив, последното, което трябва да бъдеш, е да си негова съпруга.

— Независимо каква е истината, ти трябва да бягаш далеч от мен и от цялата тази каша.

— Сигурна ли си, че искаш точно това? — Когато не му отговори, той добави: — Утре заминавам за Хюстън.

— Кога ще се върнеш?

На лицето ѝ бяха изписани загриженост, внимание и малко тъга.

— Утре вечер, ако не се случи нещо непредвидено, но в такъв случай ще ти се обадя...

Беше обзета от противоречиви чувства.

— Нека дойда с теб.

Ако не му беше толкова скъпа, това желание би го изкушило.

— По-добре е да отида сам.

— Кога ще разбереш нещо определено?

— Може би скоро — каза и мислено добави: „Може би никога“.

Нищо не си беше на мястото. Тя имаше нужда да се успокои и да изчака да преминат объркването и отчаянието ѝ. Стана и го изпрати до вратата.

— Намери съпруга ми — тихо каза Кориандър. Искаше се смелост за тази молба, а по-голяма смелост — тя да е израз на истинско желание.

Адам знаеше това.

— Опитвам се.

Когато вратата на асансьора се затвори, тя остана в антрето, чувствайки се самотна и ненужна. Беше се върнала там, където беше, преди да намери Дани или преди той да намери нея, тъй като истината за съвместния им живот ставаше все по-неясна, както и мотивите и чувствата в него. „Заповядайте, вземете си — помисли си тя, тръгвайки бавно към спалнята, — но се боя, че едва ли е останало нещо.“

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сингър пристигна на международното летище в Хюстън през един горещ следобед. В коженото си куфарче носеше снимките на Дани, Хорхе Видал и Фернандо Стампа, за да ги покаже на човека от летището за частни самолети. Освен това носеше и разпечатка на разговорите, проведени от телефонния автомат във фоайето на „Хюстън Хоби Върпорт“ — частното летище, където бяха кацнали да заредят самолета. Според тази разпечатка, дадена му от телефонната компания „Саутуестърн Бел“, през нощта на трети юли от този автомат няколко пъти е позвънявано на домашния телефон на Дани Видал. Имаше няколко възможни причини за тези позвънявания. Може би Видал наистина е слязъл от самолета, когато са кацнали, и се е разходил до терминала, за да се обади на жена си. В този случай мотивите му бяха съвсем ясни и той беше мъртъв. А може би някой друг е звънял в дома му и дори тайно се е качил на самолета, който е бил обречен да катастрофира край Акапулко. Но ако се съди по онзи милион долара, най-логично беше Видал да е слязъл от самолета, за да се обади на жена си, преди да изчезне в нощта. Кориандър беше казала, че телефонният ѝ секретар е записал няколко позвънявания без съобщения. Единственото сигурно нещо беше, че Хюстън беше последното място на територията на Съединените щати, където самолетът е бил забелязан, преди да навлезе в мексиканското въздушно пространство. Казано по друг начин, от момента на излитането — в небето на Тексас на пилотите и на пътника са им оставали четиридесет и пет минути живот.

Когато Адам се обади в „Хоби“, за да си определи среща с Кит Френч, човекът, който е бил дежурен на трети юли, много се изненада от това, че той се е сдобил с оригиналния мексикански доклад за инцидента. Според съдържанието на този доклад и на изчисленията, които бил направил за времето и траекторията на полета, човекът беше стигнал до извода, че възниквали твърде много несъответствия и въпроси без отговор, за да се приеме мексиканската версия. Колкото по-подробно изучавал някои данни, толкова повече не харесвал

твърденията на мексиканците и всъщност направо ги отхвърлял. Това можеше да обясни защо „Еф Ей Ей“ във Вашингтон и Президентският авиационен департамент в Мексико единодушно бяха определили като официална причина за катастрофата пилотска грешка и след това бяха запечатали всички документи по случая. Ето защо това, което се опитваше да открие Адам, беше прераснало във федерално разследване.

Досега беше докладвано, че Видал е бил забелязан на няколко места в Щатите. Агенти на ФБР със снимки на аржентинския banker в ръка душеха навсякъде из страната, за да открият някаква следа и да намерят свидетели. Все още нямаше никакви резултати. Понякога историите, които разказваха свидетелите, бяха доста забавни.

Един клиент на банката с доста развито въображение твърдеше, че е забелязал Видал в бял кадилак при Форт Лаудърдейл Интернешънъл Еърпорт и дори го извикал по име. В отговор Дани се обърнал и му махнал за поздрав. Друг се кълнеше, че го видял с изкуствена брада и тъмни очила да яде палачинки в компанията на две блондинки в едно денонощно крайпътно заведение в Ню Орлианс около пет часа сутринта. Най-интересна беше историята на трети свидетел, който заяви, че забелязал Дани Видал в чакалнята на известен пластичен хирург в Бевърли Хилс с омотано в бинтове лице. Това твърдение беше подробно проучено и се оказа, че въпросният пациент бил някакъв второстепенен телевизионен актьор, който веднъж дублирал Раул Хулия.

Докато вървеше към гишето за наемане на автомобили, Адам се опита да се постави на мястото на Дани Видал. Не му беше особено трудно, тъй като от месеци се опитваше да разбере начина му на мислене. Питаше се дали и той беше минал покрай този дълъг терминал на трети юли и дали беше забелязал някои от безбройните табели.

Летището представляваше дълга редица от щандове за бързи закуски и неонов светлини, над които висяха реклами, предлагащи всичко. Молитвата на Дайъл-А имаше най-забележителната реклама — само трябваше да наберете 1-900-999 — Бог. Ако случайно имахте проблем с приятелката си, отговорът, който търсите, се криеше зад 1-900-999 — Любов, а депресията се лекуваше най-лесно с 1-900-999 —

Помощ, което в никакъв случай не трябваше да се обърка с 1-900-999 — Болка.

По гладкия под преминаваха електрокари, дами с боядисани в синьо коси и подути глезени държаха в ръцете си кученца, а до тях седяха червендалести мъже, стиснали торби с безмитна текила. Стените бяха облепени с рекламни плакати, които обясняваха колко по-добре би било всъщност да се заmine за Хуарес, където човек можел да се ожени или да се разведе, в зависимост от предпочитанията. Имаше снимки на млади индианки с дълги коси и къси полички, които представляваха допълнителен аргумент за посетителите да отидат в чисто новия конгресен център, а други плакати на сладострастни блондинки с оскъдни бикини напомняха, че басейните на хотелите и здравните центрове съвсем не са за пренебрегване.

Адам си купи вестник. Непрекъснато мислеше за Кориандър. Представяше си как би реагирала на всичко това, което беше толкова типично за Америка и толкова нетипично за Ню Йорк.

Хюстън Хоби Еърпорт представляваше едноетажна сграда с табели, на които пишеше: „Чартърни полети“, „Самолети под наем“, „Хангари“ и „Уроци“.

Младият мъж паркира наетата кола на празното място пред сградата и се разходи по пистата, представяйки си самолета на мястото, където сега стоеше един въртолет. Тръгна към терминала, броейки крачките си, и влезе вътре. В чакалнята имаше рецепция с микрофон и телефон до него. До стената бяха разположени канапе и фотьойли, а пред тях беше поставена ниска масичка с най-различни списания, като се започне с „Плейбой“ и се завърши с „Нешънъл Джиографик“. Адам премина през следващата врата и се озова в приемната, която беше чиста и подредена и миришеше като купето на съвсем ново нийоркско такси.

Когато Сингър влезе, един мъж на средна възраст, облечен с джинси и червено яке, с каубойски ботуши, веднага се изправи. Беше висок и строен. Лицето му беше белязано от шарка, а косата му беше чисто бяла. Държеше някакви документи и тубус с чертежи. Той се приближи до следователя и каза:

— Аз съм Кит Френч, а вие сигурно сте от областната прокуратура.

Адам се представи и двамата седнаха на столовете в ъгъла, пред които имаше ниска маса.

— Тук винаги ли е толкова тихо?

— Настанаха лоши времена. Почти никой не може да си позволи да наеме самолет, най-вече заради високите цени на горивото, които са такива заради ония шибани камилари...

Следователят пренебрегна тази забележка и се опита веднага да подеме разговора, заради който беше дошъл в Хюстън, но човекът заговори за приятеля си Рой, един от пилотите, загинали при катастрофата.

Адам го изслуша със съчувствие, после постави куфарчето си на масата и извади от него снимките на Дани Видал, Хорхе Видал и Фернандо Стампа.

— Познавате ли някого от тези хора?

Френч без колебание посочи снимката на Дани Видал.

— Това е той, човекът, който слезе от самолета.

— А другите?

Мъжът погледна снимките още веднъж и поклати глава:

— Никога не съм ги виждал.

— Разбрах, че сте говорили с него. Кой от вас започна разговора?

Френч посочи към няколко стола и една маса в другия край на стаята.

— Аз седях там и пиех кафе с приятеля си Рой, когато онзи тип ме попита дали някой му е оставял съобщение по телефона. Спомена, че очаквал обаждане, свързано с работата му.

— Имаше ли?

— Не, нямаше нищо за него.

— Споменали сте на Лакинбил, че сте чули човекът да се обажда по телефона.

— Той се обаждаше от телефонната кабина, но не може да се каже, че съм чул нещо, защото всеки път затваряше вратата. Виждах го как се обажда, а когато отвореше вратата, го чувах как набира и след това затваря. Тогава тук беше съвсем тихо и доста горещо, климатикът беше изключен — когато нямаме много работа, обикновено го спираме, за да пестим ток.

— Колко време беше обслужван самолетът?

— Приблизително четиридесет и пет минути.

— Какво стана след това?

— Когато забелязах, че цистерната си тръгва, пилотът беше в тоалетната, а ние с Рой си допивахме кафето. Тогава мъжът излезе от телефонната кабина и каза, че имал неприятности с бизнеса си в Хюстън.

Френч бе смутен.

— Аз се опитах да го убедя да остане, защото бизнесът не върви, и се надявах да получа такса за хангара. Дори му предложих добра цена.

— Кога ви отказа?

— Всъщност не го направи. Дойде другият тип, предполагам, че беше негов приятел, двамата излязоха навън и говориха около петнадесет минути. Имах чувството, че онзи се появи, за да подсили впечатлението, че е възникнал някакъв проблем, защото срещата им, изглежда, беше уговорена предварително...

Адам си записа нещо.

— Можете ли да го опишете?

— Той нямаше ръце, само две железни куки... Висок, по-скоро строен, чернокос, около тридесетгодишен...

— Какво се случи след това?

— Виждате ли този микрофон на рецепцията? — Френч посочи към чакалнята. — Бях го включил докрай, за да мога да чуя по високоговорителите, ако телефонът звъни, когато съм навън. Обадиха се за някакъв друг малък самолет, който имал нужда от спешно кацане. Имали нужда от камиона ми и от моя човек, който да ги насочва. Тогава бях зает с това...

— Къде бяха останалите?

— Рой и пилотът бяха при самолета, а пътникът си говореше с онзи тип на пистата, някъде на половината път между самолета и терминала.

— Колко време говорихте по телефона?

— Около пет минути, но имаш проблем с намирането на документи за приземяване, така че се позабавих около двадесетина минути.

— Какъв беше самолетът, който искаше да кацне, помните ли?

Човекът малко се замисли.

— Двумоторна „Чесна“.

— Пазите ли още документите за нейното приземяване?

— Те са в една папка в голямото летище.

— Бихте ли разпознали пилота?

— Никога не съм го виждал, говорих с него само по радиото.

— Нещо направи ли ви впечатление, докато си говорехте?

— Само това, че говореше много лош английски...

Сърцето на Адам подскочи.

— Испанец?

— Не, не беше испанец, звучеше по-скоро като славянин или нещо подобно. Имаше силен акцент, но определено не беше испанец.

— Някой слезе ли от другия самолет?

— Не.

— И вие не видяхте някой да се качва на него?

— Не видях много... — Човекът изглеждаше объркан.

— Какво стана, когато отново излязохте навън?

— Самолетът на Рой вече се беше отправил към пистата и чакаше разрешение за излитане.

Адам се чувстваше изтощен, сякаш беше преминал стъпка по стъпка през онези четиридесет и пет минути на презареждането с окови на краката.

— Тогава видяхте ли онзи пътник някъде наоколо, по пистата или на паркинга?

Френч поклати глава.

— Не, никъде. Но ако трябва да бъда честен, ще си призная, че въобще не съм се оглеждал за него, тъй като мислех, че се е качил на самолета, защото предположих, че иначе би поискал хангара, за да остане тук.

Адам събра разпилените снимки.

— Споменахте, че имате части от доклада за катастрофата... Как се сдобихте с тях?

— Няма значение как съм се сдобил с тях. Важното е, че всичко изглежда напълно безсмислено.

Следователят кимна.

— Какво искате да кажете?

— Определянето на причината за катастрофата е твърде просто, особено като се има предвид, че телата са кремирани, смъртните актове са подписани и всички доказателства са изчезнали по много

удобен за някого начин. Точно както ви казах по телефона, смятам, че няма нищо вярно в този доклад.

Адам се наведе, за да види по-добре това, което приличаше на карта.

— Защо не ми обясните всичко, само че бавно?

Френч кимна и започна:

— Нека ви покажа какво съм направил. Взех една авиационна карта и на нея нарисовах линия, която описва релефа на местността, като започва от сто петдесет и пет мили преди Акапулко и стига до него. След това скицирах кривата на пристигащите самолети — ето тази линия от точки, която прилича на стъпала, наречена още *porte arrival code* или код за пристигане от север, която не е нищо повече от траекторията на самолетите, летящи на автопилот.

— Какво ви кара да мислите, че са летели на автопилот?

— Нощем всички включват на автопилот — отговори Френч и се върна към картата. — Това означава, че пилотите, придържащи се към този код, изпълняват командите на компютъра, тоест следват тези стъпала. — Посочи с пръст редицата точки. — Така се избягва всяка опасност от сблъсък с планините около Акапулко. — Той постави ръка върху един плик. — Тази част от доклада за катастрофата ми помогна да докажа тезата си, затова и направих схемата.

— Възможно ли е да направя копия на това?

— Ще ви дам всичко. Вече съм направил копия.

— Това е чудесно...

Френч се почеса по брадичката.

— Мислех първо да обясня как работи радиото в пилотската кабина... Освен ако не знаете?

— Приемете, че не зная абсолютно нищо и ще ми направите по-голяма услуга, отколкото заслужавам — усмихна се Адам.

— Ще ви опиша накратко как работи. Има едно нещо, казва се линия на видимост — при всички радиопредавания, което означава, че ако не виждате нещо, не може да говорите с него. Така, точно тук на двадесет и девет мили от Акапулко — продължи той, посочвайки на картата, — има едно място, наречено *torro intersection*. Тук на самолетите е забранено да летят под четири хиляди метра...

— Кой им е забранил? — прекъсна го Адам.

— Службата по безопасност на въздушните полети. — Френч обърна картата, така че тя застана с дясната си част към Сингър. — Частта от доклада, която имам — потупа плика, — казва, че пилотите са се свързали по радиото Мексико Сити на височина четири хиляди и триста и на тридесет мили от Акапулко, което означава, че самолетът е бил в зоната на тези *torro regulations*. Дотук добре...

Следователят присви очи, за да може да се концентрира.

— Откъде започва противоречието?

— Точно тук, на четири хиляди и триста метра.

— Мислех си, че това е в обсега на радиото.

— По принцип е, но този, който е измислил тази малка постановка, е забравил да вземе предвид планините. Те спират сигналите на кулата...

— Ако не виждаш нещо, не можеш да говориш с него — повтори правилото Адам. — Какво стана с пилотската грешка?

— Мексиканците искат да убедят всички, че е имало пилотска грешка, но тук тя е направо невероятна. Според доклада за катастрофата целият полет е бил под всякаква линия на радиовидимост, освен в момента на последния установен контакт със самолета, който би трябвало да бъде на 75 мили от Акапулко и на височина десет хиляди и шестстотин метра.

— Тогава самолетът е бил засечен за последен път?

Френч поклати глава.

— Това е толкова невероятно; мисля, че въобще не се е случвало.

— Защо?

Мъжът се облегна и започна да обяснява:

— Има една точка над Мексико Сити, наречена зона, контролирана от терминала, в която въздушният трафик е много натоварен. Всеки самолет в тази зона е задължен да се обажда на контролната кула през няколко минути. В тази точка самолетът е бил под непрекъснатия контрол на Мексико Сити. — Отново се наведе над картата. — Забележете, през няколко минути самолетът докладва положението си на кулата в Мексико Сити, докато не премине тази точка, което означава, че е бил на около 120 мили от Акапулко. Изразено във времето, прави около двадесет и пет минути.

Адам бавно кимна. Всичко започваше да си идва на мястото.

— Продължете...

— Мексиканците се опитват да ни убедят, че след като е докладвал правилно местоположението си през цялото време, докато е бил под контрола на Мексико Сити, пилотът изведнъж е направил огромна грешка. Вместо да каже, че е на 75 мили от Акапулко, той казва, че е на 35, което прави около осем минути разлика или около петдесет процента грешка спрямо последната потвърдена позиция в зоната, контролирана от терминала. — Френч поклати глава. — Ако този пилот идваше, след като е прелетял над океана и първата контролна точка за него беше Мексико Сити, бих приел, че е възможно да направи такава голяма грешка. Но след като до този момент е съобщавал местоположението си през няколко минути...

— Сбъркал е с 45 мили — отбеляза следователят, без да откъсва поглед от мъжа.

— Това е невъзможно. Ако е имало повреда на навигационните му уреди, това е щяло да бъде забелязано много преди Мексико Сити, което означава, че някой е фалшифицирал данните.

— Колко хора са необходими, за да се направи това в случай като този?

— Зависи. Някой, който има достатъчно власт да изиска информация. Повечето хора, които работят в контролните кули, трябва да се справят с толкова много самолети, че едва ли биха запомнили някой малък частен самолет...

— Дори ако катастрофира?

— Да, особено ако данните за него бъдат изтрети... Ако някой изтрие данните, те не биха могли да си спомнят.

Адам обмисли нещата за момент и отново се обърна към картата.

— Нека се върнем към тази катастрофа... Така и не ми се изясни точното място на сблъсъка или това, което мексиканците посочват като място на сблъсъка. Все пак местността е планинска и вие не отричате това.

— На каква височина е станал сблъсъкът?

— На две хиляди и триста метра.

— Или на 45 мили от Акапулко — уточни Френч.

— Точно така. Възможно ли е самолетът да се е блъснал в онези планини?

Мъжът отново се наведе над картата.

— Погледнете тук. Да предположим, че съм съгласен с всички твърдения на мексиканците за това, че са установили контакт със самолета, когато е бил на 35 мили. Приемаме, че по изключение онези планини не са пречили на линията на видимост, и допускаме, че пилотът е намерил някоя падина, която аз съм пропуснал и е навлязъл в нея, за да установи връзка...

— Тогава какво?

— По дяволите, как може един самолет да установи контакт на тридесет и пет мили от целта си, а след това да катастрофира на 45 мили от нея, без пилотът първо да се обади, а след това да обърне самолета назад и да го блъсне в планината? — Поклати глава. — Не е възможно, този самолет вече се е спускал.

Това бе логично.

— Какво според вас е най-вероятното обяснение?

— Експлозия.

— Бомба?

— Най-вероятно, тъй като горивото на самолета е привършвало.

— Но защо точно там? — настоя Адам. — Защо някой би чакал самия край на полета, за да взриви самолета?

— Имате отговора. Много по-лесно е следите да бъдат прикрити в Мексико, отколкото в Щатите. — Френч помълча, след това възкликна: — Каква ирония?

— Какво искате да кажете?

Той леко се усмихна.

— Ами вие току-що я посочихте. Мексиканците посочват като причина за катастрофата грешка на пилота, а този, който е поставил бомбата, е разчитал на точността на пилота.

— Какво искате да кажете?

— Този, който е поставил бомбата, е разчитал, че пилотът ще достигне тази височина точно над този район. Това означава, че бомбата е гръмнала на височина три хиляди метра, точно там, където е трябвало.

— Което на свой ред означава, че ако самолетът е трябвало да извърши аварийно кацане някъде в Мексико Сити, бомбата е щяла да гръмне тогава — отбеляза Адам.

— Точно така, тъй като Мексико Сити е на две хиляди и сто метра надморска височина...

— Какъв тип бомби се взривяват на тази височина? — попита Сингър, въпреки че знаеше отговора.

— Нещо, което се задейства с алтиметър и часовник.

— Кой би бил най-ефективният експлозив в този случай? — попита, опитвайки се да овладее гласа си.

— Най-вероятно ТНТ.

— Което обяснява защо всички онези дървета бяха незасегнати — изрече почти на себе си. Погледна мъжа. — Точно както каза Лакинбил, ако самолетът се е ударил в онзи връх, дърветата щяха да се изпочупят като кибритени клечки.

— Всичко говори за експлозия по време на полет — тъжно каза Френч.

Двамата мъже замълчаха за момент, като всеки от тях обмисляше това, за което си бяха говорили досега. Френч каза:

— Трябва да вървя. След десет минути ще кацне един самолет. — Той стана и подаде ръка. Адам също стана и стисна ръката му. Мъжът нави картата и я прибра в тубуса. — Ето — каза той, — това е за вас, заедно с частите от доклада. Аз имам копия...

— Много ви благодаря. Ще ви се обадя, за да ви кажа, ако има нещо ново. Ако чуете още нещо, моля, обадете ми се.

— Мога ли да ви посъветвам да направите нещо, което съм сигурен, че и без друго знаете, че трябва да направите.

— Какво е то?

— Единственият начин, по който можете да докажете, че не е имало пилотска грешка, е да намерите черната кутия.

— Опитваме се, мистър Френч. В наш интерес е да докажем, че тезата за пилотската грешка не е вярна, защото тук не става въпрос само за тази самолетна катастрофа...

— По дяволите! — Френч поклати глава. Хвана Адам за рамото и каза: — Правете каквото можете и ми се обаждайте.

— Благодаря — отговори Адам, — и вие се обаждайте.

Потресен от чутото, постоя минута-две, преди да отиде до телефонната кабина. Влезе вътре и седна. Затвори вратата, след това я отвори, мислеше, преценяваше...

Знаеше номера наизуст. Вдигна слушалката и завъртя шайбата, изчаквайки електронният глас на оператора, за да може да въведе

номера на кредитната си карта. Чу как телефонът от другата страна звъни: един, два, три пъти... След това чу гласа ѝ.

— Ало.

— Защо не беше в болницата?

— За това ли ми се обаждаш?

— Не — каза той. — Обадох се... — За какво друго ѝ се обади, освен да чуе гласа ѝ? Това желание явно беше заразно в тази телефонна кабина...

— В Хюстън ли си? — попита Кориандър, за да наруши мълчанието.

— Тъкмо тръгнах към вкъщи. — Вкъщи. Той седеше, опрял слушалката между брадичката и рамото си.

— Гласът ти звучи ужасно — разтревожено каза тя. — Какво има?

Съвсем ясно си представяше лицето ѝ: бръчицата между веждите, главата леко наклонена. Затвори очи. Слушалката все още беше между брадичката и рамото му.

— Може би съм уморен — каза Адам. — Вече не зная какво означава да съм уморен, тъй като не мога да го сравня с нищо.

— Това ме кара да се чувствам виновна.

Стана, удряйки коляното си в поставката на автомата.

— Би трябвало аз да се чувствам виновен, нали съм евреин.

— Кашоните, в които ще опаковам вещите си, пристигнаха днес...

— Сега пък аз се чувствам виновен. Ако изчакаш един ден, ще ти помогна.

— Благодаря, но това е мое задължение. Подреждам... — Не каза живота си.

Той въздъхна. Тя страшно му липсваше. Почти не я познаваше, ако времето имаше някакво значение, но можеше да си спомни всяка частица от тялото ѝ.

— Има нещо интересно, което искам да ти покажа — изрече и накратко ѝ разказа за картата и за теорията на Френч. Имаше нужда да я види, дори само за да поговорят за случая... — Утре на работа ли си?

— Само половин ден, дванадесет часа.

— Не мислиш ли, че трябва да си дадеш малко почивка?

— Работата ми помага да не загубя разсъдъка си.

— А здравословно ли е за теб?

— Аз съм бременна, Адам, не съм болна.

Младият мъж изпита остра болка. И за двамата всичко можеше да бъде различно. Той би обичал майката на своето дете малко повече, отколкото майката на детето на някой друг.

— Какво ще кажеш да ти се обадя, когато пристигна, и да се отбия при теб, ако не е прекалено късно.

— Мога да почакам, Адам — каза тя. Тази нотка на загриженост отново се прокрадна в гласа ѝ. — Защо не се прибереш у вас да се напиш и утре да се видим.

На него не му убягна близостта, която се беше създала помежду им.

— Нека да видим как ще се чувствам, когато пристигна. — Отпусна глава назад. Изведнъж си спомни какво искаше да я попита. — Между другото, познаваш ли човек или пък Дани да ти е споменавал за някого, който има куки вместо ръце... — Чу я как въздъхна от изненада. — Какво има?

— Адам, връщай се у дома — шепнеша ѝ, — моля те...

Той се изправи и повтори:

— Какво има?

— Прибирай се у дома, чакам те...

Постоя няколко секунди в кабината със слушалка в ръка, след като тя беше затворила. За какво, по дяволите, ставаше въпрос?... Всеки ден ставаше нещо, което го караше да приеме със съжаление, че нейната привлекателност неизбежно го въвлича все по-навътре и по-навътре. Това, което правеше нещата още по-трудни за него, беше, че никой и нищо не беше успяло да я пречупи и в очите ѝ все още блестеше онзи решителен пламък. Все още...

ТРЕТА ЧАСТ

„Избраха Патагония заради нейната отдалеченост и ужасния ѝ климат; не искаха да забогатяват.“

Брус Катуин, „В
Патагония“

„В живота си човек може да преживее само една голяма страст.“

Хуан Перон, когато
го помолили да сравни
Евита и Изабел

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Метални куки вместо ръце! Кориандър не можеше да мисли за нищо друго, докато подреждаше книгите в кашони или ги изхвърляше в коша за боклук. Беше съвсем объркана: в един миг отказваше да повярва, че Хернандо е жив, следващия бе сигурна, сякаш го бе видяла с очите си. Разбираше, че да се срещнат в периода между освобождаването му и неговото „самоубийство“ или между освобождаването му и неговото изчезване, не зависело нито от нея, нито от него. Разбираше, че нищо не е зависело и от това, дали е щяла да жертва щастието си, за да спаси живота му. Чувстваше се объркана, защото съпругът ѝ вече не беше безследно изчезнал и считан за мъртъв, а мъртъв, считан за безследно изчезнал.

Докато отиваше към фоайето, тя се спря пред огледалото. По лицето и по носа ѝ имаше прах, косата ѝ беше разпусната и поразрошена. Дори не си направи труда да избърше лицето си или да се срещне, преди да отвори вратата. Посрещна Адам с думите:

— Знам кой е бил човекът в Хюстън, онзи с металните куки... — Той се опита да я успокои, но тя беше твърде възбудена. — За мен вече няма съмнение, че Дани е жив...

Притисна ръцете ѝ в своите.

— Как разбра това?

— Човекът с металните протези, онзи от летището, в Аржентина ни беше много близък приятел. — Освободи ръцете си. — Не разбираш ли, това е Хернандо...

Той не можа да си спомни...

— Приятелят, с когото бях в нощта, когато го арестуваха.

— Но нали Дани ти беше казал, че той е мъртъв, че се е самоубил...

Във всичко това имаше нещо комично.

— За съпруга ми мъртъв означава нещо по-различно.

Това беше неоспоримо.

— Но ти ми каза...

— Не, Адам — започна да говори бързо. — Излъгах... излъгах, като не ти разказах всичко.

— Успокой се, Кориандър, и се опитай да ми обясниш бавно.

— Когато преди години се срещнахме с Дани в Ню Йорк, поисках да узная какво се е случило с Хернандо...

— Тогава ти е казал за ръцете му?

Тя кимна.

— Както и че наскоро след това той се е самоубил...

— А тялото?

— Не попитах. — Не беше на себе си. — Тогава бяхме различни, бяхме свикнали да не очакваме тяло...

— И сега той се появява в Хюстън.

Кориандър пристъпи към него и Адам я прегърна. Главата ѝ се отпусна на рамото му.

— Толкова съм уморена.

— Знам. Всички сме уморени.

Тя го погледна.

— Дали да не седнем?

— Ако намерим къде в тази бъркотия.

Поведе го бавно по коридорите, по-скоро да събере мислите си, отколкото да му покаже как е живяла. Стъпваха по мраморните подове, на които бяха разхвърлени ориенталски килими, по стените бяха окачени скици на Пинареси и Ензор, минаха през малкия салон с антиките, някои от които вече бяха опаковани и готови да бъдат върнати там, откъдето бяха дошли. Продължиха под готическата арка и влязоха в по-голям салон, в който картините бяха вече свалени от стените и поставени на пода. Спряха пред огромните прозорци.

— Съжаляваш ли, че си живяла в този апартамент?

— Има толкова много неща, за които съжалявам, но това не е едно от тях.

— Кога се изнасяш?

— Следващата неделя.

— Толкова скоро?

— Не мога да си позволя да живея тук още месец. А дори да можех, не искам да остана. Тази неделя съм малко по-свободна.

— Къде ще отидеш?

— Там, откъдето дойдох.

— В Буенос Айрес?

Беше обмисляла и тази възможност...

— Не, връщам се в стария си апартамент в Уест Сайд, където живях, преди Дани да ме намери.

— Мислиш ли, че това е добра идея?

— Вече не съм сигурна. Толкова съм объркана.

— Справяш се отлично.

Известно време и двамата мълчаха. На юг се издигаха небостъргачите. На покрива на един от тях имаше часовник, който ту показваше времето, ту температурата. На запад бяха Сентръл Парк и кошмарният силует на музея на изкуствата Метрополитън. Долу беше игрището, на което „ще играят нашите деца, *querrida*“.

— Виждаш ли онова игрище?

Той се приближи.

— Да, защо?

— Някога всичките ми надежди бяха в него. Стоях тук и си представях, че децата ми играят там. Бях почнала да си правя график, за да не пропускам нито ден с тях... — Загледа се навън. — Можехме да имаме всичко: любов, семейство, сигурност...

— Знаеш ли какво мисля аз?

Кориандър поклати глава.

— Мисля, че никога не си вярвала в това...

Младата жена отново се загледа в далечината.

— Може би съм го искала толкова много, че за мен то е станало реалност.

— Родителите ти бяха ли щастливи?

— Те или бяха пияни и се караха, или пиеха за поредното си сдобряване.

— Винаги ли го правеха пред теб?

— Толкова често, че да не искам животът ми да прилича на техния. Бях убедена, че ако се откажа от любовта, ще запазя разсъдъка си. Когато срещнах Дани, си мислех, че ще получа всичко. — Усмихна се тъжно. — Любов, разсъдък, и, разбира се, вината...

— Вината за какво? — Нежно докосна лицето ѝ.

Тя се обърна и застана с гръб към прозореца.

— Заради това, че в онази нощ баща ми ме накара да избирам между това да се върна вкъщи и да спася Хернандо или да остана с

Дани.

— Значи си била убедена, че ако се омъжиш за Дани, смъртта на Хернандо не би била съвсем безсмислена, така ли?

Тя кимна и тихо каза:

— Да, така е. — Хвана го за ръка. — Ела. — Повече го през всекидневната и през един дълъг коридор. По стените имаше миниатюри, южноамерикански и мексикански графики. Спря пред една увеличена снимка на шестгодишно дете. То имаше усмивката на Кориандър, беше облечено с рокличка и носеше големи обувки на високи токове. Беше поставило ръчичка върху една голяма книга.

— Това съм аз — каза тя някъде зад гърба на Адам.

Младият мъж се обърна и я загледа, сякаш я сравняваше с детето, и после отново погледна снимката.

— На колко години си била?

— Правена е една година, преди да започнат всичките ми проблеми. Мислиш ли, че съм остаряла оттогава?

— Сега лицето ти е същото, може би малко поостаряло, но трябва да те опозная, за да мога да преценя. — Адам отново се обърна към снимката. — Кориандър Уайът, бебето ти ще бъде чудесно — предрече той. Имаше много неща, които не можеше да й каже, защото много неща тя не трябваше да чуе.

— Толкова дълго чаках това бебе...

— Това е още едно хубаво нещо, което идва в тази ситуация.

— Страхувам се да мисля така.

— Никога вече няма да ти се случи нещо лошо — убедено изрече той.

— Дани веднъж ми каза същото.

— Аз не съм Дани.

Тя не отговори.

— Ще бъда с теб, Кориандър, каквото и да се случи, до мига, в който ти няма да ме искаш.

Това обещание й беше твърде познато.

— Трябва ми време.

— Аз не бързам.

Продължиха по коридора и стигнаха до облицована с ламперия стая — кабинетът на Дани. Кориандър каза, че повечето хора, ако трябва да избират оръжие, сигурно биха избрали пистолет, но съпругът

й бил избрал телефона. Използвал го непрекъснато, по всяко време на деня и нощта водел разговори с хора от всички часови пояси. Тя покани Адам да седне на кожения диван и отиде до една от витрините, в която имаше кристални бутилки.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Ти ще пиеш ли?

— Да, след около шест месеца.

— Може ли тогава да те почерпя?

— Ако дотогава не си избягал далеч от мен... — Обърна се и без да го попита какво предпочита, наля уиски в една чаша и се отправи към дивана.

— Защо ме гледаш така? — попита, подавайки му чашата.

Как можеше да й обясни, че всичко беше заради противоречивите чувства, които изпитваше към откриването на Дани Видал, особено след като беше чул касетата, която Палмър му беше дал. Как можеше да й каже, че е прекарал нощта, изрязвайки онези най-интимни моменти от лентата, които нямаха нищо общо с политиката, парите или убийството, а само с любовта. Как можеше да й опише това, което беше чул, без да я унижи. Онези приглушени викове, шепоти, задъхано дишане и онова ритмично скърцане на леглото. Любовна нощ в „Ла Бока“ след арестуването на Хернандо или интимна среща в квартирата през някое междучасие... Не разбираше защо баща й не беше изтрил тези моменти, преди да му даде лентата. Когато на следващата сутрин Адам го попита, отговорът му беше напълно откровен. Страхувал се да не бъде обвинен в подправяне на доказателства. Палмър беше откровен и когато каза, че единственото му желание било да изправи Дани Видал пред съда, дори с цената на разкриването на интимния живот на дъщеря му.

— Можеше да оставиш куфарчето си във фоайето — каза Кориандър, когато забеляза, че го е разнасял из целия апартамент.

— Има неща, които бих искал да ти покажа.

— Трябва ли да се страхувам?

— Всъщност не, като имам предвид скалата на страха ти.

— Слушам те?

— Веднъж ми каза, че Дани не е престъпник; тогава беше абсолютно сигурна в това, спомняш ли си?

Тя кимна.

— В Мексико...

— А сега, след като разбра за онзи милион, промени ли мнението си?

— За какво говориш?

— Възможно ли е съпругът ти да е взривил самолета?

— Не мога да си позволя да мисля такова нещо.

— Каж ми, Кориандър, в апартамента има ли сейф или шкаф, който той е държал заключен и до който ти не си имала достъп? — Чувстваше се ужасно, защото знаеше, че я измъчва.

— Понякога заключваше вратата на кабинета си.

— Това не ти ли се струваше странно?

— Не, нищо не ми се струваше странно, защото той винаги имаше логичен отговор за всичко. Казваше, че не искал прислужницата да рови в бюрото му.

— А сега?

Тя се изчерви.

— Да, сега ми се струва странно.

— Не се опитвам да те доведа до никакъв отговор.

— Защо просто не ми кажеш какво откри в Хюстън?

Вместо да отговори, той отвори куфарчето си и извади доклада за катастрофата и схемата, която Кит Френч му беше дал. Постави всичко на масата и ѝ разказа за планинските вериги, затрудняващи видимостта, за начина, по който се осъществява връзката между самолетите и контролната кула, и че именно това предизвиквало съмнението, че самолетът се е блъснал в планината; било е много вероятно някой да е поставил бомба, взривила се по време на полета.

— Някой друг, но не и Дани — решително заяви тя.

Той беше възхитен от предаността ѝ.

— Искам да чуеш един запис.

— Това ли е страшната част?

Какво можеше да ѝ отговори? Младата жена не откъсваше очи от ръцете му, докато той вадеше от куфарчето си малък касетофон и го поставяше на масата. Адам я погледна, сякаш за да получи разрешение, и натисна бутона. Тя се напрегна, когато зазвуча гласът на съпруга ѝ. След няколко секунди всичко се изясни. Дани Видал описваше убийството на Матю Джонсън. Обясняваше как е изстрелял

куршума в дясното слепоочие на човека, докато той е стоял на колене с ръце вързани зад гърба. Кориандър пребледня. Адам спря касетофона.

— Добре ли си?

— Продължавай! — прошепна тя.

Той отново пушна записа. И отново се чу гласът на Дани, който обясняваше как заедно с още няколко души е увил трупа в едно знаме на монтенеросите и го хвърлили зад оградата на американското посолство. „Това със сигурност ще го запомнят, Мак“, отбелязваше той на записа. Кориандър и Адам се спогледаха: Дани явно говореше с Маккинли Суейз. Мъжът му отговаряше, че така цяла Аржентина ще разбере, че монтенеросите са се върнали и не са се поколебали да предизвикат международен скандал. Сега не правели това за пари, тъй като наскоро с отвлечането получили шестдесет милиона долара. Този път било за чест и слава и най-вече за да стреснат онзи префърцунен задник в американското посолство, който ги мислел за „банда диваци“. Адам спря касетофона.

— Откъде взе този запис?

— Даде ми го един човек.

— Кой?

— Кориандър, недей...

Тя го погледна.

— Само военните са могли да направят записа.

— Това сега е без значение.

— Нищо не е без значение, защото изведнъж всичко се оказва въпрос на живот и смърт.

— Нека просто приемем, че ми го е дал човек, който те обича.

Тя веднага се досети.

— Какво ли не правим от любов. Как ми се иска в живота ми да имаше по-малко любов.

— Какво би казала за малко по-различна любов?

Младата жена сложи глава на рамото му и той я прегърна.

— Почти свърши — успокояваше я Адам, а устните му бяха заровени в косата ѝ.

— Не още — прошепна тя.

— Поне объркването почти е свършило.

— Намери го — отново прошепна тя.

— Не съм сигурен, че искам, Кориандър.

Жената се изправи.

— Това не е решение.

— Мисля, че е по-добре да се оттегля.

Тя го погледна в очите.

— Кое у мен кара мъжете да ме изоставят, когато нещата се усложнят?

Усмихна й се.

— Аз не те напускам. Просто имам чувството, че е по-добре да предам следствието на човек, който ще бъде по-обективен.

— В случай, при които се очаква такъв зрелищен край, обективността отива по дяволите.

— Ти си изпълнена с противоречия, Кориандър Уайът Видал. Или разсъждаваш като дете, или като най-големия циник.

Тя кимна.

— Като се има предвид, че искам въпросът ми да прозвучи по детски, искам да ми кажеш какво ще правим?

— В конкретния случай или изобщо?

— И в двата.

— Сега ще чакаме Хорхе да ти предаде парите, а после ще чакаме да изясним чувствата си.

— Питам се...

— Кажи ми... — започна замислено Адам, — ако никога не го открием, как мислиш да изживееш следващите десет години?

— Какво искаш да кажеш? — Всъщност много добре разбра въпроса му.

— Сама. Без да допускаш друг мъж в живота си.

— Той е баща на детето ми.

Това беше неоспоримо.

— Може би силно опростявам нещата, но мисля, че той би трябвало да се замисли за това, преди да замине и да убие трима невинни.

— Все още не мога да повярвам...

— Той не е трябвало да те излага на опасност или да те поставя в такова положение.

— Аз съм възрастен човек, Адам, и сама нося отговорност за положението, в което съм. Съпругът ми не ме е карал да правя нищо с опрян в гърба ми пистолет.

Адам не каза „все още“.

Този ден беше дълъг, а нощта — още по-дълга. Каквото и да знаеха или да си бяха разказали, вече беше минало. И фактът, че бяха преминали през всички възможни чувства, нито извиняваше, нито можеше да обясни това, което се случи при вратата, докато чакаха асансьора. Когато нежно хвана брадичката ѝ и я целуна, той разбра, че в живота му е настъпил повратен момент. Лека въздишка и той я обърна към себе си, усещайки внезапно устните ѝ, езика ѝ, ръцете ѝ. Дишането му се учести. Тя се притисна към него. Беше толкова едър, че почти се загуби в прегръдките му.

— Съжалявам — много сериозно прошепна тя, когато устните им се разделиха.

— Обичам те — прошепна той също толкова сериозно, преди да влезе в асансьора.

— Прости ми — промълви младата жена, докато затваряше вратата на апартамента.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Единственият звук, който се чуваше, идваше от една порта в далечината, която се блъскаше от вятъра. Дани Видал седеше в черно кожено кресло в сглобяемо бунгало в едно ранчо в Ушуая и четеше съобщението за собствената си смърт. Беше си пуснал брада и косата му беше по-дълга от обикновено. Носеше тесни джинси, мокасини на бос крак и пуловер. Приличаше на италианска кинозвезда в ролята на партизанин.

Съдейки по написаното, вестниците знаеха доста по-малко, отколкото беше очаквал. Предположенията за съдбата на Дани Видал зависеха от държавата и от класата на изданието. Жълтата преса съобщаваше, че се е самоубил заради финансов провал и заедно със себе си е убил и двама невинни. Седмичниците предполагаха, че е работил за няколко разузнавания, между които израелското, ирландското и южноафриканското. Всекидневниците отбелязваха странното съвпадение между смъртта на банкера и финансовия му крах. „Уолстрийт Джърнъл“ предлагаше най-интересната хипотеза в поредица от статии за банковата катастрофа. Въпреки че Хорхе Видал бил осведомен за повечето от финансовите машинации на брат си, казваше вестникът, нямало конкретно доказателство за това, че самият той е извършил криминално деяние, никога не бил подписвал какъвто и да е банков документ или пълномощно за заем, нито бил членувал в комисия за отпускане на кредити. Според изказване, направено от адвоката му, Хорхе Видал доказвал тезата на вестника, като твърдял, че единствената му връзка с „Интер Федерейтид“ се изразявала в притежаването на дялове на стойност няколко хиляди, което превръщало и него в един от пострадалите клиенти на банката.

„Интер Федерейтид“ от седмици беше затворена. Всички нейни документи бяха иззети от прокуратурата и Банковата комисия на щата Ню Йорк. Въпреки че Федералният комитет за застраховане на банковите депозити гарантираше депозитите с размер до сто хиляди долара, се говореше, че загубите можело да бъдат поети от „Рипъблик Иксчейндж“, която по някакво странно съвпадение беше банката,

използвана от Фернандо Стампа. Това би покрило загубите, без да се налага правителството да плаща за тях. Не поемането на банката от „Рипъблик Иксчейндж“ тревожеше Дани, а Фернандо Стампа. Този човек предизвикваше съчувствие във всяка статия, написана за банковия скандал. Винаги беше представян като жертва, която е била оставена с пет непокрити чека на обща стойност един милион долара. Всички статии цитираха онзи специален следовател от областната прокуратура, който явно държеше Кориандър под непрекъснато наблюдение.

Толкова добре познаваше своята съпруга, че почти я чуваше как казва, че ако трябва да избира между измамата и смъртта, би избрала смъртта. Не минаваше ден или час, през който да не мислеше за съвместния им живот. Вятърът носеше дъх на влажна земя, а Дани мислеше за нея. Два вола теглеха каруца, а той мислеше за нея. Високите планини се простираха в безкрая, а той потръпваше и мислеше за самотата си и за жената, която беше загубил.

В другия край на стаята имаше каменна камина, над която беше окачена глава на глиган. През единия прозорец се виждаха жълтата ограда и голите дървета и храсти, сред които фучеше вятърът, а през другия — каналът и грубите очертания на острова. Отвъд бяха Мъри Нероус, които достигаха чак до Магелановия проток, и нос Хорн, след който идваше Антарктика. Една легенда казваше, че преди хиляди години под формата на син леден блок Патагония се изтърколила от една планина, спряла се в едно от многото езера и останала на дъното му, без да се повреди от падането.

Толкова добре познаваше своята Кориандър, че можеше да предвиди реакцията ѝ при вида на онзи милион долара. Ако съдбата беше достатъчно благосклонна, тя щеше да предпочете куфарчето, пълно със съвсем новите петстотиндоларови банкноти, пред това да разбере какво, по дяволите, ставаше. Всъщност, ако се погледнеше реално на нещата, тя би предпочела да разбере какво, по дяволите, ставаше... „Ако нещо се случи с мен, querida, ако загина, приеми това като осигуровка за теб и за детето ми, а не като извинение.“ Всеки ден той водеше въображаеми разговори с нея, в които ѝ разказваше как е живял през това време. Но нямаше отговор. Просто беше седял, четял или гледал вятъра.

Ужасно му липсваше. При мисълта за нея кръвта му кипваше. Патагония беше единственото място на света, където безкрайността имаше граници и завинаги беше приела материална форма. Харесваше му да мисли, че цялото му богатство представлява ловджийски нож, пистолет, купчина съобщения за смъртта му и споменът за нея. Двамата бяха преживели една любов, в която имаше и възвишена страст, и перверзен секс. Дори тук, на края на света, последното беше в изобилие. Най-малко шест пъти Суейз беше докарвал момиче в леглото му, но щом отвореше очи, за да се изправи пред изкушението на забравата, реакцията му беше една и съща. Отпращаше момичето с няколко бащински наставления и по този начин силно обезпокояваше другарите си, които искаха той да бъде щастлив, доволен и да не изпитва никакви угризения. А може би искаха тялото му да бъде в една от онези вани в Чилпанчинго. Дани отвори очи и се загледа през прозореца. Суейз бе застанал до буен огън; готвеше се да пусне два одрани и изчистени заека в казана с вряща вода. След това несъмнено щеше да влезе вътре, за да си поговорят... Отново насочи вниманието си към стаята, която щеше да бъде негов затвор, докато не дойдеше време за осъществяване на следващата фаза от плана, когато трябваше да бъде в Хавана.

Из помещението бяха разхвърляни най-различни вещи, донесени на времето от Англия. Те не бяха достатъчно стари, за да имат антикварна стойност, но не бяха и достатъчно нови, за да послужат за нещо. Самото бунгало принадлежеше на едно ранчо, в чийто земи имаше стръмни хълмове, равнини, гори, потоци и влажни ливади. До всички краища на имота бяха прокарани чакълени пътища.

Суейз влезе в бунгалото. Измъкна се от анорака си, постопли ръцете си на огъня, седна и без никакво предисловие събщи:

— Брат ти се е обадил на Кориандър, за да й каже за парите. В мига, в който й ги предаде, той ще бъде обвинен.

— Банкнотите не са белязани.

— Оня тип от областната прокуратура само чака този милион да изскочи отнякъде. Помисли си само, колко куфарчета с един милион долара в брой се разнасят из Ню Йорк?

— В какво е проблемът?

Маккинли бе категоричен.

— Във всичко, освен това Стампа може да причини неприятности.

Дани се отегчи.

— Какво би могъл да направи?

Суейз поклати глава, сякаш не можеше да повярва, че приятелят му е толкова наивен.

— Ти не разсъждаваш логично. Той е човекът, който носеше по шестстотин хиляди долара в Хавана всеки месец и може да дешифрира всички кодове в твоите документи. Ти не си преценил ситуацията. Оставил си го с пет непокрити чека и си превърнал брат си в момче за доставки. Ако ги притиснат, двамата могат да разкрият всичко.

— Ако признае, че всеки месец е пренасял пари в Хавана, срещу Стампа ще бъде повдигнато обвинение.

— Говориш така, защото не познаваш американското правосъдие. — Мъжът наблегна на всяка дума. — Той ще сключи сделка.

Видал рязко отвърна:

— Познавам американското правосъдие и много добре зная, че ако иска да сключи сделка, ще трябва да им каже къде сме, а той не може да го направи.

— Той знае, че не си мъртъв.

— Какво мога да направя?

— Кажете на Хорхе да се отърве от парите. Кажете му да ги хвърли в някоя река или да ги изгори. Не трябва да допуснем онзи следовател да разбере, че в последния момент си се погрижил за семейството си.

— Къде е сега Хорхе?

— Някъде между Акапулко и Ню Йорк.

— Защо се е върнал в Мексико?

— Изпратих го, за да се срещне с моите хора, когато те се върнат от планината с останалите части от черната кутия.

— Успели ли са да открият всички части?

— Абсолютно всички. Както виждаш, *hombrе*, аз свърших своята работа. — Той зачака похвала.

Дани не задоволи напълно очакванията му.

— Това със сигурност е успокоително.

— Кажете на Хорхе да се отърве от парите — повтори Суейз.

Изглежда никога нямаше да престане да повтаря това.

— Щом така искаш...

Маккинли изглеждаше доволен.

— Знаеш ли, Дани, тя все още не е убедена, че си мъртъв. Кълна се в собствената си кожа, че ако те види, ще те убие. — Той се изсмя. — Но бях прав, когато казах, че те ще станат много близки. Имам предвид Кориандър и следователя.

Суейз го беше разнищил във всяко отношение: интелектуално, правно, емоционално.

— Колко им е казал Стампа? — попита Видал, за да смени темата. Мозъкът му трескаво търсеше отговори, свързани единствено с нея — Кориандър, преди да е станало твърде късно.

— Говори като луд, защото ужасно се страхува да не отиде в затвора. Честно казано, *hombre*, кой може да вини за това човек на неговата възраст?

Загледа се през прозореца и дръпна дълбоко от цигарата си.

— Значи за това е всичко...

Суейз вдигна рамене.

— Той е стар и болен човек и животът му не струва кой знае колко.

— А Хорхе? — попита Дани, сдържайки с усилие вълнението в гласа си. — Какво ще стане, ако не успея да се свържа с него навреме?

Маккинли не бе в състояние да му обещае каквото и да било. Можеше само да го увери, че щом бъдат унищожени парите, всички проблеми ще изчезнат.

— Той ти е брат, *hombre*, трябва да успееш да се свържеш с него навреме.

— Мак, това не е отговор.

— Отнася се за нас тримата: за теб, за мен — и за Хернандо.

— А жена ми?

— Ко-ри-ан-дър — Суейз изрече името, наблюдайки на всяка сричка, — не ти е жена, *hombre*, тя е твоята вдовица. — Замълча и сякаш току-що го бе измислил, каза: — Може би ще хлътне по онова ченге и те ще заживеят щастливо до края на дните си. Между другото, те ще забравят да те търсят, *con suerte*, напълно ще те забравят.

Дани едва се сдържа да не го сграбчи за гърлото. Ако имаше късмет, плешивият щеше да падне в онзи казан с вряла вода и да се вари заедно със зайците.

— Всъщност това няма нищо общо със suerte, Дани, зависи единствено от времето. С времето жените превъзможват всичко. Единственият проблем е в това, че колкото по-интелигентна е една жена, толкова по-дълго време ѝ е необходимо. А твоята, hombre, е много умна. — Докато той говореше, погледът на Дани блуждаеше навън. — Ами ти, Дани, тревожа се за теб. — В гласа му се долавяше бащинска загриженост. — Какво трябва да стане, за да започнеш да живееш отново? Знаеш ли, че това момиче е само на седемнадесет? Много е чувствителна. Всеки път, когато я изхвърляш от леглото си, се чувства много нещастна. — Опита се да се усмихне. — Можеш да ѝ създадеш комплекси.

— Кажи ѝ, че не си падам по момичета.

— Никога няма да повярва, че си maricon.

— Нямам предвид maricon. Кажи ѝ, че харесвам зрели жени.

— Тя не би разбрала.

— Когато порасне, ще разбере и тогава няма да я изхвърлям от леглото си.

— Опитай я — убеждаваше го Суейз, — нека тази нощ ти я изпратя.

Главата го болеше, сърцето му биеше лудо, виждаше лицето на Кориандър и разбираше какво иска да му каже приятелят му. Трябва да успее да раздели настоящето и миналото. Ръцете му трепереха и той се отказа да поднесе цигарата към устата си. Струваше си. По дяволите, нека му изпрати момичето! Щеше да се почувства по-уверен в това, че все още не е загубил разсъдъка си. Хора като Суейз имаха нужда да споделят с някого една и съща жена, като кучета, които отбелязваха територията си след други кучета.

— Por cambiar las ideas — съгласи се той. — Изпрати я.

Суейз стана и го прегърна. Колко малко му трябваше на стария козел, за да се почувства щастлив, само едно обещание, че няма да изхвърли някаква си непълнолетна проститутка от леглото си. Още десет минути той слуша за това, че Хорхе нямало да предизвика никакъв проблем, ако бъде спрян, ако никога не му била давана възможност да действа на своя глава и да решава сам дали да запази кожата си за сметка на всички останали... Но изглеждало, че този проблем бил решен. Щяло да бъде голямо облекчение за всички, когато той унищожи онзи милион, заплашващ постигнатото досега; за Стампа

не си струвало да се говори. Доскоро Суейз се бил надявал, че човечецът ще се оттегли и ще заживее кротко с парите, които жена му изкарвала от плетените си пуловери.

Още десет минути слуша лекция за това, че ако искали да осъществят плана си, трябвало да забравят чувствата и задълженията си. Суейз се похвали, че разполагал с няколко добри мъже, които сега били в Ню Йорк, готови да направят всичко необходимо, за да спасят каузата им. Той стана. Нямамо за какво да се тревожат, докато между тях имало разбирателство. Поне емоционалните проблеми, изглежда, били овладени и били на път да изчезнат. Пред Кориандър бил целият живот и било много съмнително, че тя ще го прекара в самота. Пожелавал ѝ всичко най-хубаво... Планът за тях тримата в Ушуая бил променен. Можели да заминат за Куба по-скоро, отколкото се очаквало. Суейз щял да тръгне пръв с парите, а Дани и Хернандо щели да го последват с документите и компютърното оборудване.

За Дани нямаше съмнение, че трябва да се свърже с Кориандър, преди да е станало твърде късно. Изпрати Маккинли до вратата. Не реагира, когато Суейз започна да го потупва по рамото. Не му отговори, когато той започна да изразява радостта си, че приятелят му щял най-сетне да се върне към живота. Ако чукането беше живот, то Дани щеше да се прероди... Отново го прегърна, облече анорака си и повтори, че нищо не можело да застане помежду им, защото те били един екип, едно семейство. Когато остана сам, Дани се запита защо всичко това му звучи някак познато, но точно сега не можа да се сети къде го беше чувал преди...

Безмълвни сигнали, мислеше си той, докато пушеше, неизказани думи. Имаше нещо, което го тревожеше. Суейз беше прав за някои неща. Например Фернандо Стампа беше стар и болен и животът му беше напълно безсмислен. Най-належащият проблем беше онзи милион и как да се оправи с Хорхе, без Маккинли да разбере, че парите са предадени. Можеше да му каже, че се е опитал, но брат му не го послушал заради нещо като закъсняло чувство на дълг към Кориандър, която била бременна. Или че се е опитал да се свърже с брат си, но не е успял... Ако тя получи парите, без значение е какво ще се случи след това. Той се унесе в мислите си и отново бяха заедно. Тя лежеше на леглото и го гледаше, а той целуваше любимите места:

очите, носа, ушите, врата и устните. Отново и отново. След това още веднъж: „Сбогом, мила!“.

Суейз не разбираше силата и дълбочината на чувствата му към Кориандър. Единственият човек на света, който го разбираше, беше момчето. Дани се отпусна в стола си и зачака Хернандо да се върне от града. Вече беше решил да поговори с него за проблема с парите. Той щеше да намери някакво решение, защото щеше да го направи за Кориандър. Все пак някога и той я беше обичал...

Изведнъж бе обзет от непоносимо желание. Мислите му се насочиха към малката проститутка. Той се събуди целия в пот, обзет от страх. В главата му се въртяха най-различни мисли. Изведнъж разбра кое му се беше сторило толкова познато. Матю Джонсън! Отново онова страшно разбиране на монтенеросите за гордостта, честта и убийствата.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Банковата комисия на щата Ню Йорк, заплашвана от Федералната корпорация за застраховане на депозити във Вашингтон, която беше притискана от Офиса за контрол на паричното обръщение, на свой ред оказваше натиск върху прокуратурата. Всички настояваха да бъдат подведени под отговорност бордът на „Интер Федерейтид“, членовете на кредитните комисии и Хорхе Видал, но това, което искаха най-много, беше Фернандо Стампа да даде конкретни показания срещу Дани Видал. Въпреки че му беше осигурен пълен имунитет, той даваше информацията частица по частица, което пречеше на Адам да възбуди процес. Прокуратурата изпрати на следователя си съобщение, с което го уведомяваше, че е крайно време да подходи по-твърдо към свидетеля.

Адам научи новината, когато се върна в кабинета си. За него тя означаваше, че освен да се рови в огромните купчини документи, трябва да си играе на зъболекар с Фернандо Стампа. Сега, когато му беше разрешено да вади зъби, щеше да му бъде доста по-лесно...

Придружен от съпругата си, Стампа пристигна четиридесет минути преди определената среща. Адам успя да се измъкне от съвещание пет минути след пристигането на съпрузите. За изненада на дежурния, той дотича до входа, за да ги посрещне. Мъжът само мълчеше, а жена му говореше вместо него и обясняваше, че е дошла само за да се увери, че въпросите не подлагат съпруга ѝ на излишен стрес.

Докато вървяха към кабинета на Адам, те си говореха за времето и за това, че климатичната инсталация най-сетне била ремонтирана. Той отвори вратата и ги покани да влязат. Подреди столовете около масичката за кафе, прибра натрупаните по нея книжа и предложи на посетителите кафе. Когато съпрузите се настаниха, следователят се извини и излезе. Беше помолил Кориандър да го посети, за да прегледа няколко от личните папки и чекови книжки на Дани, но ранното пристигане на Стампа беше променило плановете му. Адам нареди на

секретарката си да му се обади, веднага щом Кориандър пристигне, и се върна. Докато сядаше, разгледа Елза Стампа.

Тя беше дребна женица с деликатни черти. Сигурно някога е била червенокоса, но сега косата ѝ беше силно прошарена. По лицето ѝ имаше бръчки, очите ѝ бяха запазили синия си цвят, но погледът ѝ беше на жена, видяла и изстрадала толкова много, че вече не се опитваше да прикрива мъката си. Опитваше се да закриля съпруга си. Показваше го начинът, по който го гледаше, докато той говореше, по който хващаше ръката му, когато замълчеше, по който прекъсваше Адам, за да каже, че този кошмар се е стоварил не върху нея, а върху него, човек със слабо сърце и разклатено здраве, за когото било най-добре всичко това да свърши колкото може по-бързо...

Адам започна да обяснява защо така внезапно е поискал среща със Стампа.

— Страхувам се, че прокурорът започва да става нетърпелив.

Елза Стампа отговори вместо съпруга си:

— Може би щеше да бъде по-добре, ако бяхте обяснили на вашия прокурор, че мъжът ми е болен човек.

— Той знае това, мисис Стампа, и съчувства на съпруга ви, но от Вашингтон оказват натиск.

— Може да кажете и на приятелите си от Вашингтон, че съпругът ми не е добре.

Адам я увери, че колкото по-скоро започнат, толкова по-скоро ще свърши всичко, и прие мълчанието ѝ като знак за съгласие. Започна бавно в хронологичен ред, загатвайки някои събития, за които беше научил от лентата на Палмър Уайът, без да споменава откъде знае за тях. Стампа призна всичко, като се започне от плана за отвличане на директора в Буенос Айрес и се стигне до системата, по която беше предавал в ръцете на монтенеросите шестстотин хиляди долара месечно. Говореше на пресекулки, спираше често, облизваше пресъхналите си устни или отпиваше от водата, която Елза му предлагаше, или уверяваше жена си, че е в състояние да продължи. Тя се намеси само веднъж, за да попита дали съпругът ѝ запазва имунитета си, въпреки че е замесен в дейността на Дани Видал в Буенос Айрес и Ню Йорк. Адам ѝ заяви, че докато казва истината, той ще е под пълната защита на закона. Стампа продължи разказа си:

— Куфарчето беше подготвяно предварително. В началото на всеки месец Дани ме викаше в личния си кабинет, за да го взема.

— Винаги ли ви го даваше лично?

— Винаги. Дори когато беше на съвещание, идваше да ми даде куфарчето и да ми напомни да се обадя веднага щом се върна.

Елза Стампа се беше заела с плетивото си. Очилата ѝ бяха увиснали на върха на носа. Тя слушаше съпруга си и доста често демонстративно преставаше да плете, за да провери реакцията на Адам, преди отново да се заеме с това, което според думите ѝ щеше да бъде пуловер. Успя да изнерви Сингър до такава степен, че той се чувстваше спокоен само когато чуваше ритмичното тракане на иглите.

— Аз взимах такси пред банката до летище „Кенеди“, откъдето се качвах на директен самолет за Монреал. Самолетът за Хавана винаги закъсняваше с около четиридесет минути. Дани настояваше да не преспивам там, и аз се съобразявах с желанието му. Това означаваше, че всичко протича точно по график. В Хавана ме посрещаше някакъв правителствен служител и ме водеше в една вила край брега, където други хора очакваха парите.

— Кой притежаваше тази вила?

— Не зная.

— Откъде знаехте, че в куфарчето има пари?

— Винаги го отваряха и брояха парите пред мен. След това ми даваха разписка, която занасях в банката в Ню Йорк.

— Къде са сега тези разписки?

— В личните документи на Дани, написани със специален код.

— Можете ли да разчетете кода?

— Да.

Адам записа нещо в едно тефтерче, което беше подпрял на коляното си.

— Сумата, която предавахте, винаги ли беше една и съща?

— Да, винаги шестстотин хиляди долара в едри банкноти, поставени в едно и също куфарче.

— Познавахте ли човека, който взимаше парите?

— Да, той беше един от лидерите на организацията и нещо като втори баща на Дани, откакто истинският му баща починал.

— Как се казваше този човек?

— Маккинли Суейз.

Следователят не реагира.

— Имате ли някаква представа за настоящото му местонахождение?

— За последен път го видях преди година в Хавана.

— А кога за последен път пренасяхте пари?

— Престанах, когато банката вече нямаше достатъчно печалби от лихви.

— Това стана, когато Видал започна да краде цели депозити?

Стампа кимна.

— Дани вече беше станал много мнителен. Нямаше доверие на никого. Беше решил, че трябва сам да прави всички трансфери.

— Как?

— От това, което можех да видя, си правя извода, че всеки ден изнасяше малки суми в куфарче.

— Никой в банката ли не се поинтересува какво има в куфарчето?

— Дори някой да се е поинтересувал, не е казал нищо.

— Защо?

— Той беше шефът. Ако хората не можеха да привлекат на своя страна властите, нямаше никакъв смисъл да му се противопоставят.

Без да вдига очи от плетивото си, съпругата на Стампа предложи по-логично обяснение:

— Не можете да си представите колко чаровен беше той, колко любезен, как помнеше имената на всички, интересуваше се от семействата им, от това, дали имат болки в гърба, или дали майка им е добре. Беше част от работата му да знае всичко за всеки, с когото работеше, а хората приемаха това като грижа за тях. — Погледна изпод очилата си. — Чарът му ги омайваше и ги караше да мълчат.

— Защо някой би му се противопоставил, след като всички редовно си получаваха заплатите? — добави Стампа.

— И той винаги успяваше да прикрие всичко преди проверките — тихо каза Адам, възхищавайки се на способностите на Дани.

— Това беше първата му грижа.

— След грижата за себе си — прибави Елза отново, без да вдигне поглед от плетивото.

— Той някога изрично казвал ли ви е, че парите са за Хавана?

— Каза ми, че когато събере необходимата сума, възнамерявал да наеме частен самолет и да отлети там с парите.

— Как мислите, какво е възнамерявал да прави през онзи четвъртоюлски уикенд?

— Доколкото знам, планът беше да отиде в Хавана. Трябваше само да вземе брат си от Акапулко.

— Какво възнамеряваше да прави с парите, докато е в Акапулко?

— Не зная.

— Бяхте ми казали, че отишъл да разгледа някаква къща.

— Не — призна човекът. — Това беше официалната версия.

— Как петдесет милиона долара се събраха в два чувала?

— Не бяха петдесет, а четиридесет и шест милиона и четиристотин хиляди. Не забравяйте, че аз вече бях пренасял по шестстотин хиляди в продължение на шест месеца...

Адам се опита да потисне раздражението си.

— Как четиридесет и шест милиона и четиристотин хиляди долара се събраха в два чувала?

— Дани беше пресметнал всичко до последния долар.

— Да разбирам ли, че той е носил парите със себе си, когато се е качил на онзи самолет.

Очите на Стампа бяха насълзени.

— Съдбата беше жестока, но това е истината.

Когато телефонът иззвъня, съпрузите погледнаха въпросително. Адам вдигна слушалката и каза:

— Дай ми няколко минути. — Използвайки прекъсването, за да смени темата, той попита: — Знаете ли нещо за случая Матю Джонсън?

Елза Стампа спря да плете.

— Съпругът ми няма нищо общо с това.

— Никой не е казвал, че има, мисис Стампа — спокойно й отговори той. — Освен това и за този случай съпругът ви е под защитата на закона.

— Да — прошепна възрастният човек, — зная. Джонсън беше консул в Кордоба.

Сингър се облегна и скръсти ръце.

— Дани Видал ли го уби?

Стампа дори не погледна към жена си, за да получи одобрението ѝ. Направо изрече фактите, които почти дума по дума съвпадаха с казаното от Дани на онзи запис. Когато свърши, следователят прецени, че е време разговорът да се върне към настоящето.

— Очевидно сте били много близки с Дани.

— Да, и това прави всичко толкова трудно.

— Той е част от много тъжно минало — тихо допълни жената.

Адам внимателно продължи:

— Вие разбирате, мистър Стампа, че тази служба не разследва убийството на Матю Джонсън. Поканих ви тук, защото исках да опозная личността на човека, с когото сте били толкова близки и на когото толкова сте вярвали, същия човек, заради когото има опасност да бъдете обвинен в извършване на престъпление.

— Трябва да знаете, че никога нямаше да дойда при вас, ако Дани не ме беше поставил в такова положение — искрено отвърна Стампа.

Сингър си помисли за Кориандър, която седеше в чакалнята, и си представи какво ще стане, когато я повика да влезе. Вече имаше план.

— Разбирам, че това е едно от най-трудните решения, които някога сте взимали. Разбирате ли, ако не беше връзката между вас и Дани, щях да съм абсолютно сигурен, че е инсценирал смъртта си — излъга той. — Фактът, че сте били толкова близки, ме кара да вярвам, че Дани никога не би направил това с онези чекове, ако не е възнамерявал по-късно да ги изплати. — Замълча. — Ето защо мисля, че е загинал при катастрофата.

Стампа прие с облекчение заключенията на следователя, но Елза изказа съмненията си:

— Питам се как би могъл да покрие чековете.

— Това е нещо, което никога няма да научим.

— Не вярвам, че Дани е искал да ми причини зло — упорито каза съпругът ѝ.

— Така се връщаме към първоначалния въпрос, мистър Стампа. Защо тогава не изчакахте, преди да дойдете при мен?

Човекът изглеждаше засрамен.

— Бях уплашен — прошепна той.

— Имахте съмнения ли? — внимателно попита Адам.

— Жена ми... — започна Стампа.

Тя каза спокойно.

— Преживяхме достатъчно...

— Това беше шок — прекъсна я съпругът ѝ.

— Един милион долара са много пари — съгласи се следователят, убеден, че Елза го беше накарала да дойде тогава.

— Аз съм възрастен човек...

Адам кимна. Трябваше да подбира думите си внимателно, тъй като сега времето беше всичко. Когато Кориандър влезеше в кабинета, щеше да има само един шанс.

— Кога за последен път говорихте с Дани Видал?

— Около седмица преди самолетната катастрофа.

— Сигурен ли сте, че не сте говорили с него след това или дори след като самолетът му се е приземил в Хюстън?

— Да.

Сингър сви рамене.

— Разбирате ли, мистър Стампа, за вас ще е по-добре да се установи, че Дани е мъртъв. Иначе някой може да си помисли, че и вие сте замесен и той ви е оставил чантата с онзи милион. Ако има нещо, което знаете и което доказва или поне прави още по-невероятно това, че той може да е инсценирал смъртта си...

Мисис Стампа сякаш внезапно забрави за плетивото си.

— Какво ще стане с имунитета?

— Имунитетът може да бъде свален ето така — щракна с пръсти, — в момента, в който някой заподозре, че съпругът ви лъже или не казва цялата истина. — Адам лесно си измисляше правила, тъй като този човек беше лъжец. Освен това изпитваше остра болка в стомаха и искаше това да свърши колкото е възможно по-бързо.

— Те очакваха дете — съобщи безизразно Стампа, като през цялото време гледаше надолу.

— Било ли е запланувано? — учуди се Адам.

Човекът погледна нагоре.

— Откъде бих могъл да зная? — попита тъжно той.

— Кога Дани ви каза, че очакват дете?

— Преди седмици — отговори Стампа, без да се замисля.

Сингър замълча, тъй като бе очаквал точно този отговор. Това бе, което се надяваше да чуе и от което същевременно се страхуваше. Нямаше начин Стампа да е разбрал за бременността преди седмици.

Могъл е да чуе новината най-рано в деня, в който Дани беше заминал за Акапулко. Това означаваше, че беше говорил с него, след като е разбрал за непокрытите чекове. Оставаше въпросът защо бе дошъл при Адам през онзи уикенд, освен ако чековете не са били част от сделката, но впоследствие той се е уплашил. Адам се извини и вдигна слушалката на телефона.

— Готово — каза той и го обзе непоносима мъка. Седеше със скръстени ръце и мълчеше, докато чакаше вратата да се отвори и да влезе Кориандър. Стомахът му подсказваше, че не би издържал на още много подобни натоваарвания.

Тя влезе, преди съпрузите да разберат какво става. Всъщност всички изглеждаха изненадани.

— Познавате се, нали? — каза Адам, спирайки погледа си на всеки от тях.

— Да, разбира се — отвърна Кориандър, която успя да възвърне спокойствието си. Пристъпи към възрастната жена и ѝ подаде ръка. — Ужасно съжалявам за всичко, мисис Стампа. — После се обърна към съпруга ѝ. — Как сте, мистър Стампа?

Адам беше впечатлен от невероятното достойнство, с което младата жена направи всичко това. Той моментално зададе въпроса:

— Кориандър, кога съобщи на Дани, че си бременна?

За миг на лицето ѝ се изписа объркване.

— На трети юли, деня, в който замина. Защо?

— Защото мистър Стампа твърди, че Дани му е казал за това преди седмици.

Трябваше ѝ само миг, за да разбере. Погледът ѝ премина от единия към другия и тихо попита:

— Къде е той? — Стампа изглеждаше сякаш някой му беше ударил плесница. Елза пребледня. — Моля ви, кажете къде е съпругът ми! Моля ви! Знам, че нищо няма да ви се случи, ако го направите. — Погледна умолително Адам. — Каза ли им?

Той не отговори. Едно мускулче потреперваше на бузата му. Кориандър първо погледна възрастния човек, а след това жена му.

— Моля ви, само ако съм сигурна, че е мъртъв, бих могла да се примиря със смъртта му. Сега е такава мъчение...

Елза успя да проговори:

— Знаеш ли какво преживяхме ние?

Младата жена въздъхна.

— Да. Само не разбирам защо защитавате човека, който ви накара да преживеете това.

Не убягна факта, че тя за пръв път обвиняваше за нещо Дани.

— Аз обвинявам баща ти за това, което се случи с нашия син. От своето посолство той поддържаше онези убийци.

Отново Кордоба! Този път тя знаеше отговорите.

— Дори баща ми да не поддържаше връзка с военните, съдбата на сина ви щеше ли да бъде по-различна?

— Може би сега той щеше да е жив, ако баща ти се беше опитвал да се намеси.

— Баща ми направи всичко, което можа.

— Неговият живот не беше изложен на риск.

— Не, но той мислеше, че моят живот е бил изложен на риск и затова поддържаше връзки с военните. Вие бихте направили същото, за да защитите сина си, ако имахте такава възможност.

За пръв път в живота си тя разбра истинските мотиви на баща си.

В този момент с престорено безразличен тон се намеси Адам:

— Това няма нищо общо с банката.

— Ако не ставаше въпрос за живота на сина ни, ние никога не бихме имали нещо общо с банката и никога не бихме дошли в Ню Йорк — упорстваше Елза.

— Били сте свързани с Дани, преди синът ви да бъде убит и преди Дани да се заеме с издирването му — възрази Кориандър.

— Щяхме да бъдем, докато имаше полза от нас.

Младата жена отново се хвана, че защитава съпруга си.

— Тук не е ставало въпрос за удобство, Дани се бореше сам срещу цяла армия.

— Ние вярвахме, че той може да спаси сина ни — каза Стампа.

— Не, вие сте искали да повярвате в това и аз не мога да ви обвинявам. В началото никой не разбираше какво всъщност става. Дани ви даде надежда. Той даде надежда на всички ни.

— Трагедията е в това, че ние повярвахме на Дани, а той ни изигра, защото всичко, от което се е интересувал, са били парите. Как можем да забравим, че веднъж вече ни изостави и изчезна точно както направи и сега. Сега поне можем да разчитаме на някаква подкрепа.

Тогава Фернандо Стампа се опита да я спечели на тяхна страна.

— Можеш ли да забравиш това, което той ти причини? Можеш ли да му простиш, че изостави теб и детето просто така?

Със сълзи на очи Кориандър прошепна:

— Единственото, за което ви моля, е да ме оставите сама да определям какво да чувствам. Ако е мъртъв, искам да го оплача, ако е жив, искам да имам правото да му бъде ядосана.

— Защо да ти даваме избор, след като ние никога не сме имали право на избор?

— Тогава защо го защитавате? — извика тя.

— Ние защитаваме самите нас.

Вече не можеше да се сдържа.

— Как постигате това, като не ми казвате къде е?

— Какво те кара да мислиш, че ние знаем нещо?

— Единственото, което знаем, е, че трябва да изчистя името си — добави Стампа.

— Единственото, което съпругът ми се опитваше да направи, беше да се противопостави на онези хора, които убиха сина ви. Той нямаше друг мотив.

Елза попита:

— А сега?

Кориандър само поклати глава.

— Не зная...

Възрастната жена отново се обади:

— Зная само, че синът ми загина, защото ние бяхме маловажни, а ти си жива, защото баща ти беше американски посланик

— Права сте — отвърна тя. — Безспорно е така...

— Мисля, че това беше достатъчно — намеси се Адам. — Сключили сме сделка. Или мистър Стампа ще отговори на всички въпроси, или ще бъде съден заедно с всички останали.

— Ние нямаме какво повече да кажем — заяви Елза Стампа и събра нещата си в чантата. — Смятаме да наемем адвокат.

Пребледнял, съпругът ѝ също стана. Докато изчакваше жена си да се приготви, той непрекъснато гледаше към пода. Нямаше какво повече да каже.

Тя го поведе за ръка. Преди да излезе, се обърна.

— Може би съпругът ти не те е обичал достатъчно.

Това обаче беше стара история. Все пак Кориандър отговори:

— Или може би аз го обичах твърде много.

Адам не задържа Фернандо Стампа. По-късно щеше отново да си има работа с него и щеше да свали имунитета му. Имаше време да го накара да разкаже всичко, но беше убеден, че това само щеше да доведе до нови лъжи. Отиде до прозореца и се загледа навън. Чу как стъпките им отекваха по мраморния под, докато те вървяха към асансьора. Обърна се и бавно отиде при нея, за да я прегърне. Без да се възпротиви, Кориандър се облегна на рамото му.

— Знаеш ли, тя е права?

— За кое? — Погали косата ѝ.

— Той не ме обичаше достатъчно. — Сълзите отново потекоха.

— А може би аз те обичам твърде много? — прошепна той.

Стояха там само двамата, хванати за ръце...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Колата се появи на североизточния ъгъл на Трето авеню и Шейсет и осма улица в шест и половина сутринта. Беше хонда с четири врати, бежова или сива. Трудно можеше да се определи цветът ѝ, защото колата беше цялата в кал, която плътно покриваше и номерата ѝ. Хондата пое по Трето авеню, движейки се в дясната част на платното с не повече от двадесет и пет мили в час. Зави на изток по Седемдесета улица, излезе на Второ авеню, зави на запад до Шейсет и трета и се върна на Трето авеню. Направи още няколко обиколки със същата скорост, но завиваше в различни пресечки между Второ и Трето авеню. Точно в шест и четиридесет и две колата спря на североизточния ъгъл на Трето авеню и Шейсет и осма улица и остана там с работещ двигател.

Собственикът на корейския магазин на Трето авеню и Шейсет и девета улица беше пристигнал няколко минути преди шест и четвърт и беше започнал да подрежда саксиите с цветя пред магазина. Няколко метра на север имаше сергия за вестници, чийто собственик излагаше току-що донесените от един камион неделни броеве на „Ню Йорк Таймс“.

От другата страна се издигаше модерна сграда, която заемаше цялата пресечка на Шейсет и седма улица между Лексингтън и Трето авеню. Сградата беше отделена от тротоара от път, който минаваше покрай входа ѝ и водеше в подземните ѝ гаражи.

В шест и тридесет и девет от сградата излезе възрастен човек, който тръгна бавно към Трето авеню. Както всяка сутрин приблизително по едно и също време той зави на север, за да отиде да си купи портокали и вестници. Беше облечен със светлокафява винтяга, бежови панталони и сандали и носеше тъмни очила. Приличаше на чужденец или поне някой щеше да каже така по-късно. Той пое по Трето авеню и точно когато стигна до ъгъла на Шейсет и

девета улица, светофарът пред него светна зелено и му позволи да пресече. Той никога нямаше да стигне до другия тротоар.

В момента, в който стъпи на платното, хондата потегли от Шейсет и осма улица, засили се по Трето авеню, зави наляво, насочвайки се точно срещу него и го удари. Силата на удара беше толкова голяма, че човекът изхвърча във въздуха и преди да се стовари на паважа, прелетя два метра и удари главата си в една кола. Без да намали скоростта, колата зави по Шейсет и девета улица и се изгуби в далечината.

Преди катастрофата една жена, която гледаше от прозореца на втория етаж, започна да крещи на шофьора да спре. Няколко секунди по-късно кореецът изтича наред Трето авеню и пред безпомощния му поглед колата със свистящи гуми изви на запад. Продавачът на вестници се спусна към телефонния автомат, който беше на ъгъла, за да се обади в полицията. След няколко минути и тримата свидетели стояха на ъгъла на Трето авеню и Шейсет и девета улица. Жената беше изтичала по халат и с детето на ръце. Те гледаха премазаното тяло на паважа. Човекът беше мъртъв.

* * *

Кориандър влезе в болницата и кимна на мъжете от охраната, които стояха около летящите врати.

— Как сте, докторе?

— Добре изглеждате, докторе.

— Хей, докторе — каза един от тях, посочвайки корема си, — апендиксите ми, всичките са ваши...

— Имаш само един — поправи го тя.

Коридорът миришеше на дезинфектант, линолеумът беше измит, а стените светеха от чистота. Преминавайки през отделението за спешни случаи, младата жена се усмихна на хората, които работеха зад непробиаемото от куршуми стъкло на рецепцията. Отнякъде се чу песента на Рой Орбисън „Бягам от ужас“. Думите я стреснаха: „Ако той се върне, кого ще избереш?“. Спря пред автомата за кафе, пусна монета и изчака чашката да се напълни с кафе и мляко. Помещението беше почти празно. Само няколко души чакаха да им бъде

инжектирана ежедневната доза метадон или инсулин. В неделя сутрин в болницата обикновено беше спокойно. Само родилното отделение беше натоварено, сякаш бебетата от гетата знаеха, че е по-добре да се родят по време на неделното примирие, което беше нещо като затишие пред буря, защото в средата на седмицата боевете отново започваха и в петък вечер придобиваха размерите на истинска война. Тази сутрин шестнадесет нови стажанти щяха да постъпят в болницата, а старите щяха да си отидат.

Кориандър премина през летящите врати, които водеха към травматологията, и почти веднага след това един от нейните стажанти я спря.

— Къде ще изнесете лекция тази сутрин, в кабинета на шефа или в аудиторията?

— Вие наистина ли смятате да присъствате? — попита тя с усмивка.

— Не бих пропуснал лекцията ви, доктор Уайът.

— Как стана така, че пропуснахте всичките ми лекции?

— Когато не работех, ми оставаха не повече от десет-петнадесет минути за сън — пошегува се стажантът.

— Много смешно — отвърна с усмивка. — Проверете на таблото, но мисля, че е в аудиторията. — Премести чантата на другото си рамо и продължи. Премина покрай стаите за преглед и стигна до малкия кабинет в дъното на коридора. Не беше написала предварително лекцията си, защото винаги говореше за това, което се беше случило по време на работата ѝ през последните седмици. Беше убедена, че трябва да даде на тези наперени млади лекари ясна представа за реалността. Те мислеха, че тук по чудо се спасяват повече животи, отколкото поради глупост се загубват. Само ако знаеха колко грешаха!

Кориандър затвори вратата и отиде до шкафа, за да остави чантата си. За момент опря чело на студената му метална повърхност. Днес за пръв път ѝ прилоша. Може би бе някакво сутрешно неразположение, което се дължеше не толкова на физическо, колкото на емоционално изтощение.

След разговора със семейство Стампа симпатията и търпението, които проявяваше към хората, се бяха поизчерпали, но тя винаги намираще достатъчно за невинните жертви, чийто живот трябваше да

спасява. Не беше нужно да ѝ се обяснява, че не трябва да се опитва да съди пациентите. Медицината беше като новините. Всички следяха лошите новини, никой не обръщаше внимание на хубавите. Тя бавно се съблече, окачи дрехите си в шкафа и облече бялата престилка. Седна пред бюрото и направи това, което беше правила толкова пъти: взе от чекмеджето няколко химикалки и едно малко фенерче, постави ги в джобчето на престилката си и сложи стетоскопа на врата си.

Излезе от кабинета и тръгна към асансьора. Мислеше си, че ако все пак всичко беше въпрос на отсъждане, тя в никой случай не можеше да бъде съдник, защото не умееше да преценява хората. Беше се влюбила в един мъж, беше поела цялата му мъка, беше му се доверила, беше се омъжила за него, беше се надявала, за да разбере, че всичко е било само една лъжа... Излезе от асансьора щастлива, че не ѝ се налага да говори за ползата от брака. В аудиторията я чакаха около шестдесет души. Питаше се как стана така, че Адам Сингър се беше превърнал в толкова важна част от живота ѝ. А може би той беше още едно потвърждение на лошата ѝ преценка за хората.

Миналия месец на малко тържество в столовата на персонала Хърмайн Машавас спечели наградата за най-добър служител на хотел „Шератън“. Според нея истинската ѝ награда беше, че вече имаше право да си избере смяната, в която да работи. Тя избра дневната, която започваше в осем сутринта и завършваше в четири следобед. Това ѝ позволяваше да прибира детето от дома на майка си и да приготвя вечеря, за да може цялото ѝ семейство да седне заедно на масата. Пожела да работи в неделя и да взима почивния си ден през седмицата, за да може детето ѝ да прекарва по един ден с всеки от родителите си, а майка ѝ да си почива два дни.

През последните няколко часа на тази неделя имаше повече работа от обикновено. Тридесетте и четири члена на Обединената застрахователна компания си бяха тръгнали на обед, а двадесет и шест изпълнителни директори от „Барнум и Барли Съркъс“ трябваше да пристигнат в четири часа. Хърмайн и още две камериерки бързаха да приготвят стаите за проверката в два часа. От рецепцията бяха съобщили, че някои от хората на „Барнум и Барли“ вече пиели

безплатни напитки в бара на фойето и нетърпеливо чакали да се настанят по стаите си.

Точно в един и тридесет и четири следобед тя затвори вратата на стая № 1636. Оставаха й още четири стаи: 1638, 1640, 1642 и 1644. Тя спря количката с бельо пред стаи 1638 и 1640 и извади ключа за стая 1640. Почука на вратата и спазвайки правилата в „Шератън“, преброи до тридесет, след което отключи и влезе.

В стаята беше тъмно, защото двойните пердета не пропускаха светлината. В банята се влизаше от малкото антре. Хърмайн запали лампата. Банята не беше използвана: кърпите стояха сгънати на рафтовете, сапуните и шампоаните не бяха отваряни и дори санитарната хартиена лента на тоалетната чиния не беше махната. Правилата на „Шератън“ казваха, че кърпите и чаршафите трябва да се сменят, дори и да не са били използвани. Жената се запита дали някое от другите две момичета, обслужващи този етаж, вече не е почистило стаята. Излезе в коридора и отиде да попита колежките си, но се оказа, че никоя от тях не беше ходила там.

Отново се върна в стая 1640 и влезе в банята, събра кърпите и ги хвърли в чувала за пране, който висеше от едната страна на количката. Върна се в банята с нови кърпи, които постави на рафтовете над умивалника, излезе и затвори вратата. Тръгна към спалнята и в мрака се спъна в един стол. Отиде до прозорците и дръпна пердетата. Дневната светлина навлезе през прозрачните завеси.

Тъкмо тръгваше към другия край на стаята, за да дръпне и останалите пердета, когато погледна към леглото... и застина от ужас. След това започна да крещи, втренчила се в леглото. Чаршафите и възглавниците бяха просмукани от кръвта от тялото на човека, който лежеше с втренчени в тавана очи. Гърлото му беше прерязано от ухо до ухо.

* * *

В края на лекцията си Кориандър отпи вода от чашата. В този момент вратата в дъното на аудиторията се отвори и влезе Адам.

В негово присъствие тя не можеше да се съсредоточи. Явно се бе случило нещо, иначе той не би дошъл. Набързо приключи лекцията си

и попита за въпроси. Дузина ръце се вдигнаха. Докато слушаше въпросите и отговаряше, често поглеждаше към дъното на аудиторията. Най-накрая, след като отговори на всички, благодари на групата за присъствието и увери новите си стажанти, че винаги могат да разчитат на помощта ѝ.

Аплодираха я дълго и бурно. Аплодисментите продължиха дори след като слезе от подиума. Но тя мислеше единствено за Адам. Прие поздравления от няколко лекари и стажанти, които се събраха около нея, за да ѝ кажат колко са харесали лекцията ѝ. Адам стоеше наблизо. Очевидно с нетърпение очакваше всички да си тръгнат. Изглеждаше напрегнат. След няколко безкрайни минути хората се разпръснаха и тя успя да стигне до него и да попита разтревожено:

— Какво се е случило?

— Нека излезем оттук. — Хвана я под ръка и бързо я поведе към изхода.

— Какво има? — попита тя, опитвайки се да разбере нещо по изражението му, докато вървяха към асансьорите.

В отговор той я похвали:

— Много интересна лекция, никак не е чудно, че събираш толкова хора.

— Не си дошъл да слушаш лекцията. Какво се е случило? — задъхано изрече тя.

Когато стигнаха до асансьорите, Адам я хвана за раменете и каза:

— Стампа е мъртъв.

Тя пребледня.

— Как е станало?

— Бил е ударен от кола, която е избягала.

— Къде?

— Може би „защо“ е по-добър въпрос — каза Адам точно когато асансьорът пристигна.

Успяха да влязат, въпреки че беше претъпкан. Когато стигнаха приземния етаж, слязоха от асансьора и Кориандър попита:

— Защо?

Поведе я по коридора към травматологията.

— Ще ти кажа всичко, но трябва да седнем някъде, където никой няма да ни безпокои.

Беше потресена, но се опитваше да не изоставя от него.

— Да отидем в кабинета ми.

Преминаха през летящите врати и по коридора, без да поздравят никого. Най-сетне стигнаха до кабинета, който беше в дъното на отделението. Тя отвори вратата и влезе. Адам я последва, затвори вратата и каза:

— Ти не трябва да бъдеш сама.

— Защо?

— Не си в безопасност.

— Адам, какви ги говориш?

— Хорхе също е мъртъв.

Стисна облегалката на стола.

— Какво?!

— Тази сутрин са го намерили в една хотелска стая... с прерязано гърло.

Потресена, тя се свлече на стола и прошепна:

— Не мога да повярвам. Защо?

Адам приклепна пред нея.

— Сега разбираш ли защо не трябва да бъдеш сама?

Гласът ѝ трепереше.

— Какво искаш да кажеш?

— Страхувам се, че те ще те намерят.

— Кой? — попита младата жена, оглеждайки се наоколо. — Аз мислех, че ние сме тези, които търсят някого.

Взе ръцете ѝ в своите.

— Двама души са мъртви — изрече, наблягайки на всяка дума.

— Били са убити. Не разбираш ли какво става?

Отговори, без да се замисли:

— Защо Дани ще убие собствения си брат? Нищо не разбирам.

— Тук не става въпрос за разбиране, Кориандър, а за милиони.

— Какво общо имам аз с това?

Той изглеждаше уморен.

— Не мога да бъда сигурен, но мисля, че Хорхе е бил убит заради онзи милион.

— Но нали Дани е замислил всичко.

— А може би Суейз е разбрал колко е глупав замисълът му... —

Адам стана и завъртя един стол. Седна и постави ръце зад гърба си. — Слушай ме внимателно, Кориандър, животът ти е в опасност! Двама

души бяха убити, защото единият ни информира за петте непокрити чека, а другият ти каза за онзи милион. Не разбираш ли? Това е връзката между двете убийства и то доказва, че Дани е искал да ти даде онзи милион, тъй като е знаел, че никога няма да се върне. Това доказва също, че той е жив, че е планирал всичко и че е замесен в трите убийства.

Тя повтори въпроса.

— Защо Дани ще иска да ме убие? Той ме обичаше.

— Толкова, че да те изостави бременна?

Не се сдържа.

— По дяволите, едно е да ме изостави, съвсем друго да организира убийството на двама пилоти, за да избяга. Аз не мога да понеса мисълта за това, а сега ти ме караш да повярвам, че е убил брат си и онзи нещастен старец.

В този миг Адам не беше настроен да утешава.

— Забравяш за онзи торс. Защо си толкова изненадана. И за Матю Джонсън ли забрави? — Все още държеше ръцете й. Разтърси ги, за да привлече вниманието й. — Тези хора са безмилостни, Кориандър, и той е един от тях.

Като изпаднала в транс, сякаш това имаше някакво значение, тя каза:

— Днес се местя...

— Ще ти помогна, след което или ще остана при теб, или ти ще дойдеш в моя апартамент.

— Какво ще стане с работата ми, с твоята работа. С твоя живот и с моя живот и с всичко останало...

Нищо нямаше значение.

— Известно време тук ще трябва да се справят и без теб — прекъсна я младият мъж. — А моят и твоят живот са съвсем друга тема.

— Не мога вечно да се крия — прошепна тя и стана. Той също беше станал. След миг беше в прегръдките му.

— Нищо не е вечно, Кориандър — каза й, преди устните му да намерят нейните.

Докато го целуваше, тя се надигна, за да обвие ръце около врата му. Когато отдръпна лицето си, очите им се срещнаха. Докосна лицето му и прошепна:

— Какво щях да правя без теб?

Отново я притисна до себе си.

— Това няма значение, тъй като няма да бъдеш без мен.

„Нищо не е вечно“ — тези думи останаха в съзнанието ѝ, но Кориандър не каза нищо...

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лицето му беше изпито и бледо. В погледа му се четеше безразличие и отегчение, но не защото вече беше видял всичко, а защото беше изгубил желание да го види. Походката му беше като на балетист. Движеше се така, сякаш в главата му непрекъснато звучеше адажио. Беше висок и слаб. Панталоните му бяха твърде широки и създаваха впечатлението, че са облечени на скелет. С широка крачка той вървеше по пустите улици на Ушуая.

Не одобряваше случилото се в Ню Йорк. Според него всичко трябваше да си има граници. Грабежите и отвлеченията бяха приемливи, дори и убийството, ако убитият беше враг и смъртта му беше неизбежна. Но да се убие старец, да се прегази като куче, напълно съвпадаше с разбиранията за човечност на онези чудовища. Ами Хорхе, независимо от ужасния му характер и слабостта му към малолетните, не заслужаваше да прережат гърлото му в някаква хотелска стая. Дани беше изпаднал в депресия, дори по-дълбока от тази след смъртта на Алисия.

Хернандо беше дошъл в Ушуая преди месеци, но чак сега, докато вървеше из уличките на градчето, разбра защо винаги се чувстваше потиснат тук през зимата. Наоколо не се виждаше жива душа. Само няколко бездомни кучета обикаляха между къщите. Сигурно бяха изоставени от сезонните работници в двете държавни предприятия.

Заради силния вятър, идващ от залива, и скованата от лед земя човек не би могъл да се движи, ако не бяха въжетата и металните перила покрай тротоарите. Единствените забележителности в града бяха изгледът към планините, горите и необятният океан. Въпреки че от последното му посещение тук беше изтекло доста време, започнатият ремонт така и не бе завършен. Крановете бяха покрити със сняг и в очакване на пролетта. Тогава щяха да продължат работата си по време на краткото затопляне, преди отново да са се върнали безмилостните ветрове на есента и зимата.

Той продължи покрай малките дървени къщички с дърворезби и ламаринени покриви, сякаш пренесени от царска Русия в тази най-

южна част на света.

Неведнъж бе искал да ѝ се обади, а от момента, в който взе решението, не можеше да мисли за нищо друго. Беше обсъдил намеренията си с Дани, въпреки че му представи нещата, сякаш щеше да се свърже с нея независимо от мнението му. Имаше някакъв фатализъм в отговора на Дани. Той остави Хернандо да постъпи така, както намери за добре, предпочитайки друг да вземе окончателното решение. Съжалявал само, че не бил помислил за това още в самото начало. Тогава не би имало нужда от онези пари и не би рискувал живота на Хорхе. Никога нямало да стане дума за онзи милион. Нямаше смисъл да се казва очевидното или да се съжалява за миналото. Времето летеше. Суейз заминаваше с четиридесет и шест милиона долара за Хавана, тъй като в Куба било много по-безопасно отколкото в Аржентина. Те трябваше да го последват в неделя.

Хернандо зави и продължи през още няколко улици. Архитектурата се променяше. Вместо къщички в стила на царска Русия се появяваха бетонни постройки и сглобяеми вили, внесени от Швейцария. Той отново и отново си повтаряше това, което щеше да ѝ каже. Щеше да бъде кратък и нямаше да разкрие чувствата си. Щеше да откаже да отговаря на въпроси и да дава обяснения по телефона. Нямаше да ѝ каже нищо, освен деня и мястото на срещата. Ако не беше там, щеше да ѝ остави съобщение, което само тя да разбере.

Пътническата агенция беше точно зад ъгъла на булевард „Сан Мартин“, недалеч от най-хубавия и най-голям хотел в Ушуая „Албатрос“. Ако всичко вървеше по план, ако Мария Инес не беше отишла на обяд и го чакаше... Бяха си определили среща на обяд. Точно в дванадесет без три той беше на входа на агенцията. При отварянето на вратата се чу звънчето. С облекчение установи, че приятелката му го очаква. Тя се усмихна и обърна телефона към него.

— Hola, Хернандо, надявам се, че имаш достатъчно време.

Той разбра. Понякога за разговори с Америка се чакаше с часове, особено през зимата, когато имаше толкова малко телефонни оператори и толкова много прекъснати от студа кабели. Беше убеден, че чакането беше за предпочитане пред разправията с някой темпераментен уличен автомат. Хернандо благодари на Мария Инес и направи първата стъпка от пътешествието си в миналото. Вдигна слушалката, набра централа с върха на една от металните си протези и

зачака операторката да се обади, за да ѝ каже номера в Бруклинската болница. Иначе перфектният план имаше само един недостатък, за който той не подозираше. Както винаги техният командир Суейз беше подготвен за всякаква изненада. Беше наредил да убият Стампа и Хорхе и да следят Хернандо. Освен това беше уговорил собственикът на агенцията да му предостави информация за телефоните разговори: не само за часа и продължителността, но и за името и телефонния номер, на който са се обаждали. Само няколко часа след като младият мъж затвори телефона, Суейз премахна вредата, която вече беше направена. Щом веднъж реши да направи нещо, той рядко се проваляше.

Бяха се разбрали да вечерят в един близък ресторант и Адам да преспи в новия апартамент на Кориандър. Той знаеше, че тя не е дежурна. Трябваше да отиде в болницата само за да помоли главния лекар за отпуск.

Кориандър закъсняваше, не много, може би десетина минути, но това разтревожи Адам. Разумът му говореше, че няма нищо необичайно, но инстинктът му подсказваше друго. Опита се да не се тревожи. Все пак тя често се забавяше в болницата. Може би главният лекар я беше задържал или беше попаднала в задръстване. Не издържа и се обади на домашния ѝ телефон. Няколко пъти затваря, но най-накрая остави съобщение, че отива в кабинета си и се надява, че не е объркал времето и мястото на срещата им.

В шест и половина, когато тя вече закъсняваше с половин час, Адам реши да се обади в болницата, независимо от това, дали щеше да прекъсне разговора ѝ с главния лекар.

На телефона в кабинета на Кориандър беше Лоти.

— Тъкмо мислех да ви се обадя — каза тя. — Кориандър при вас ли е вече?

— Не, не още, затова се обаждам. Започнах да се безпокоя.

— Не се тревожете. Преди малко я видях да слиза по стълбите и да чака такси.

— Тогава защо щяхте да ми се обаждате?

— Защото преглеждах съобщенията за нея. Има много странно обаждане, или поне аз мисля така. Не знам дали му е обърнала

внимание.

— Вие откъде знаете за него.

— Защото тук винаги изпращат компютърната разпечатка на телефонните обаждания. Когато нейната пристигна, аз случайно бях в кабинета ѝ. — Тя нервно се засмя. — Тук или се престарават, или тичат да дават кръв за хранилището.

— Какво е съобщението? — Той се облегна и дълбоко пое дъх, така че да не се чуе в слушалката.

— Телефонистката е написала, че се е обадил някакъв мъж, който не си оставил името, а само казал, че иска да се срещне с нея в петък. — Тя се поколеба. — Вдругиден.

— Това ли е всичко? Не е ли казал къде?

— Ето за това исках да ви се обадя, не ви ли се струва странно?

Повече от странно. Адам се изправи.

— Можете ли да ме свържете с телефонистката?

Само след секунда Лоти го свърза с операторката, така че и тримата можеха да водят едновременно разговор. Жената беше объркана. Спомняла си съобщението за доктор Уайът не само защото гласът на човека идвал от много далеч и заради испанския му акцент, защото това, което казал, било странно. Тя била предала цялото съобщение на доктор Уайът, но не го била въвела изцяло в компютъра. Надявала се, че с това не е предизвикала неприятности. Толкова много луди и шегаджии се обаждали, че понякога било трудно да се разбере кое всъщност е важно. Освен това имало много лични съобщения от съпругите или приятелките на докторите. Било невъзможно всичко да се записва.

— Как завършваше съобщението? — попита Лоти.

Адам с нетърпение очакваше отговора. Най-сетне жената обясни:

— Мъжът каза, че искал да се срещнат при джуджето...

Когато Адам пристигна на „Уест Стрийт“ 76, Кориандър вече беше тръгнала. Той отиде до апартамента на Миранда Малоун и натисна медния бутон на звънеца.

— Кой е?

— Адам Сингър, приятел на Кориандър Уайът, бях тук снощи...

— Да, помня. Почакай, ей сега идвам.

Безпокойството не го напускаше.

— Почакай малко, миличък — чу се отново гласът ѝ, — всички тези ключалки, резета и вериги... — Накрая успя да отвори вратата. Беше облечена с кимоно на цветя, обута с бродирани чехли. Червената ѝ коса беше покрита с още по-яркочервен копринен шал. Ноктите ѝ също бяха лакирани в кървавочервено. Погледна го и тържествено обяви: — Тя замина, миличък.

Сърцето му се сви.

— Къде?

Възрастната жена сякаш не чу въпроса му.

— Замина преди час.

— Знаете ли къде отиде?

Миранда отвори вратата малко по-широко.

— Влез вътре, тук е ужасно горещо.

Адам пристъпи в разхвърления апартамент, спъвайки се в бутилките с вода, оставени насред коридора.

— Дори не ги носят до кухнята — оплака се тя. — Мислят, че ще се минат, ако ти направят услуга.

— Да ги занеса в кухнята — предложи той.

Миранда само това чакаше.

— Оттук, миличък, по коридора. И внимавай с кофата за боклук.

Взе бутилките и последва жената в мрачния коридор. Стигнаха до голяма кухня с медни тенджери и тигани, окачени над печките. Той стовари всичко на кухненската маса.

— Къде да ги оставя? — Чувстваше се отвратително.

— Ти си джентълмен — каза тя, — остави ги там, по-късно ще се погрижа за тях.

Той се обърна към нея.

— Знаете ли къде замина?

— За летището.

Адам въздъхна.

— Към Буенос Айрес?

Тя вдигна рамене.

— Предупредих я, че не трябва да се омъжва за онзи човек, казах ѝ, че жените никога не могат да се освободят от такива като него, те са като хепатита, замира и пак те удря, разбирате ли ме? Искаш ли чаша чай, миличък? Изглеждаш ми блед.

— Буенос Айрес — повтори нервно, — това ли е всичко?

— Тя е странно момиче, умно, но не и когато става дума за него.
— Жената погали една от котките си. — Ето, например Луцифер е похитър от Кориандър...

Адам не издържаше повече. Щеше да помни този случай завинаги, независимо къде щеше да бъде тя накрая...

— Тя каза ли ви, че отива, за да се срещне с него?

— Не точно, миличък, но не отиваше да се види с баща си, в това съм сигурна. Видях погледа ѝ, когато дойде да се сбогува с мен. На лицето ѝ беше изписано безумие. Честно казано, никога не съм вярвала, че той е мъртъв, а вие?

Той не беше вярвал на каквото и да е, но преди всичко не бе допускал, че ще се влюби в нея.

— Тя каза ли къде ще се срещне с него?

Миранда поклати глава.

— Не, миличък, каза само, че отива в Буенос Айрес.

Започна да се поти, въпреки че в кухнята беше като хладилник.

— Мога ли да използвам телефона ви?

Тя не само му предложи телефона си. Настани го в удобно кресло, даде му телефонен указател и му отвори една бира. Адам се обади на аржентинските аеролинии — самолетът за Буенос Айрес излитал след четиридесет минути. Би могъл да замине с този самолет, но не го направи. Чиновникът отказа да го информира дали Кориандър е сред пътниците. Адам позвъни на още няколко авиокомпании, които имаха полети до Буенос Айрес, и най-сетне успя да си запази билет за петък. След това просто остана да седи в креслото. Миранда се върна в стаята.

— Ще заминеш, нали?

Той кимна.

— Ти си влюбен в нея?

Отново кимна.

Беше учуден от нетактичността на въпроса ѝ, но тя на свой ред беше учудена от странността на неговия.

— Тя спомена ли ви за някакво джудже?

Миранда поклати глава, погледна го със съжаление и почти майчински каза:

— Не си въобразявай такива неща, миличък, сигурна съм, че щом успее да разбере какъв човек е той, ще види колко си добър ти. Не мисли, че има друг, било то великан или джудже...

Той ѝ благодари за любезността. Излезе от сградата като в транс. По дяволите, как ще я намери в Буенос Айрес? Представи си, че се скита из големия град, търсейки някакво джудже.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тя отново беше в Буенос Айрес и вървеше по булевард „Кориентес“. Върнаха се щастливите ѝ спомени от времето, преди за пръв път да се сбогува с Дани, преди отново да заживее с него в Ню Йорк, преди животът ѝ да се превърне в лъжа.

Със своите светлини, музика и смях булевардът беше сърцето на града. Не би се учудила, ако Хернандо закъснее или изобщо да не дойде. Беше готова отново да посрещне неизвестността от онзи ден, в който го отведоха, а тя отказа да се жертва, за да го спаси.

Пристигна в Буенос Айрес в четвъртък сутринта и отседна в хотел „Реколета“, наречен на името на квартала, в който се намираше. Близо до хотела се намираше гробището, където бе и гробът на майка ѝ. Гробището я впечатляваше с невероятното разнообразие на архитектурни стилове: бяха представени безбройните култури и националности, намерили място в Аржентина. Някои от мавзолеите имаха железни порти и медни звънци, други бяха с остъклени врати, над които имаше крилати ангелчета, а на каменните фасади на всички бяха изписани имената и професиите на тези, които бяха намерили вечен покой в тях. Кориандър винаги се бе изкушавала да позвъни, сякаш този, който беше вътре, щеше да стане и да ѝ отвори. Докато вървеше из гробището, забрави тъгата за майка си, а гробът за малко ѝ помогна да забрави мъката за Дани. Останалото време прекара в хотела от страх да не срещне някой познат.

Беше петък. Мразовитата августовска сутрин бе съвсем типична за аржентинската зима. Този ден трябваше да се срещне с Хернандо. Тя тръгна по „Кориентес“, покрай малките магазинчета, пред които изнасяха сергиите си по тротоара. Беше абсолютно сигурна за мястото на срещата им.

„Веднъж и аз да не закъснея“ — иронично си помисли тя. Часът на срещата не беше уточнен. Разглеждайки магазинчетата, вестниците, книгите по щандовете на тротоара, по лавиците вътре, преглеждайки каталозите, стигна до мястото, където се пресичаха булевардите „Калао“ и „Кориентес“. Демокрацията наистина се беше върнала в

Аржентина: на всяка крачка имаше бордеи, но улиците лежаха бездомни, в сенките на мраморните статуи, които разделяха безкрайните булеварди, седяха просяци. Магазините се заключваха, по стъклата на колите имаше надписи, информиращи крадците, че в тях няма нищо ценно. Вече нямаше дълги обедни и следобедни почивки, затова хората хапваха набързо по някой сандвич и продължаваха. Нямаше ги и онези с военните униформи, които събираха боклуците и телата, останали след поредната демонстрация. Изведнъж се почувства безкрайно чужда на това място, което някога беше неин дом. Беше свързана с града точно толкова, колкото бяха и емигрантите, пристигнали на пристанището от най-различни страни. А може би беше съвсем иначе. Може би тя беше по-близка на това място от всички останали. Прадедите ѝ бяха живели тук от деветнадесети век, майка ѝ щеше да бъде тук завинаги, погребана в един от онези мавзолеи от розов мрамор в „Реколета“. Баща ѝ също беше тук, а портретът му наред с тези на всички бивши посланици висеше на стената в американското посолство.

Тръгна обратно. Вървеше по булевард „Кориентес“ покрай старите кафенета, чиито високи витрини се отваряха, когато времето беше топло, киносалоните, в които се прожектираха американски филми, и магазините за бързи закуски. Вдигна яката на палтото си, за да се предпази от вятъра. Беше измръзнала, уморена и уплашена. Искаше ѝ се Адам да е до нея, но това беше съвсем друга история... Единственото, което я интересуваше в момента, беше срещата с Хернандо и Дани. Все още не вярваше, че ще ги види, но вече беше поела риска.

През целия ѝ живот ѝ беше казвано, че няма чувство за хумор, че е сериозно, амбициозно и ученолюбиво момиче, а не като другите млади хора, които танцуваха, флиртуваха, влюбваха се и разлюбваха. Хората твърдяха, че Кориандър има цел в живота, която следва неотклонно, че била твърде зряла за годините си, и това правеше Дани последния човек, в когото такава сериозна жена като нея бе се влюбила. Тя беше отдала сърцето си на двама — на Хернандо и на Дани, на единия заради ума му, на другия — заради душата му. След това се появи Адам. Може би все още не беше твърде късно момичето без чувство за хумор да се смее последно...

Няма нищо по-потискащо от нощен клуб около обяд. В „Ла Вердулерия“ беше пусто като на плажа Пунто дел Есте през зимата. На дневната светлина се виждаха петната по килима, изтърканите ръбове на червените кадифени пердета, захабените покривки на масите и прахът по изкуствените цветя. Музикантите бяха бледи, а ръцете на певицата изглеждаха отпуснати без меката розова светлина на прожектора.

Персоналът прояви любезност и я покани да влезе в клуба и да чака. Джуджето седеше пред касата в далечния край на бара и изглеждаше остаряло и съсухрено. В този ранен час нямаше нищо топло за пиене: нито кафе, нито чай. Тя намести стола си така, че да може да вижда улицата, и си наля чаша минерална вода.

Вече чакаше от няколко часа. Слънцето започваше да залязва. Няколко души изкараха пианото на сцената. Музикантите започнаха да настройват инструментите си, а джуджето облече униформата си: „Добре дошли в «Ла Вердулерия», госпожи и господа, танците започват в три сутринта...“

Тя слезе от стола до бара и изтича през летящите врати на улицата. Той беше там. Хвана нежно ръцете му, целуна ги над металните протези и го погледна. В очите ѝ се появиха сълзи. Не можеше да проговори. Щастлив, че я вижда отново, той се усмихваше, въпреки усилията, които правеше да изглежда сериозен. След няколко секунди напрежението между тях се стопи, раменете на Хернандо се отпуснаха и той сякаш се успокои. Беше очевидно, че годините на раздяла бяха забравени. Започна отново със старите си закачки за тестовите по анатомия, на които трябваше да се изброяват костите. Смеейки се през сълзи, тя ги назоваваше на латински: *Tibia, zygomatic, temporal, humerus...* Все още я обичаше, въпреки че тя беше жената, която носеше детето на учителя, и от това се чувстваше едновременно щастлив и нещастен.

— Той ми каза за детето — изрече Хернандо, когато играта им свърши.

През първите пет-шест минути тя беше положила всички усилия да не споменава името на Дани. Сега изпитваше облекчение от това, че най-сетне всички съмнения бяха изчезнали.

— Той защо избяга?

— Нямахте избор, Кориандър, но от самото начало мислеше как да се свърже с теб.

— Трябваше да ми каже, да ми обясни.

— Тогава не можеше да рискува, защото залогът беше твърде голям.

— Ти си толкова наивен — тъжно започна тя. Той беше толкова слаб, толкова блед. Докосна лицето му. — Ти си този, който не разбира.

Хернандо се дръпна, а гласът му прозвуча ядосано:

— Защо не му кажеш лично какво мислиш?

— Ще ме заведеш ли при него?

Кимна, без да я поглежда.

Нежно обърна лицето му към себе си, така че беше принуден да я погледне.

— А ти защо не ми се обади толкова години?

За миг изглеждаше като двадесетгодишното момче с бандонеона, което стана воин.

— Нима можех да ти свиря отново?

— Но ти остана жив...

— Мислиш ли, че това е достатъчно?

— Разбира се, като се има предвид алтернативата...

Той поклати глава.

— Бях на двадесет, когато загубих ръцете си. Защо? Бях ли откраднал? Бях ли убил? — По изпитото му лице потекоха сълзи. Изведнъж сякаш заговори от името на всички безследно изчезнали и изтезавани по времето на хунтата. — Какво, какво беше моето престъпление?

За известно време тя стоеше, без да помръдне. Най-сетне с треперещ от мъка глас успя да проговори:

— Хернандо, те извършиха престъпление, а не ти. — Отново си спомни цялата безчовечност на миналото, но разбра, че сега то имаше значение само за жертвите, а не за тези, които бяха наблюдавали отстрани.

— А Дани?

— Той ми каза да се боря... Това беше лудост.

— Да се бориш — тихо повтори тя и попита: — Да се бориш срещу какво, Хернандо, защо?

— За да не се повтори онова...

— Ти живееш в друго време — каза му, молейки се той да я разбере. — Това, в което вярваш, няма нищо общо с реалността.

Хернандо вдигна рамене.

— Реалността е, че в неделя ще заминем за Хавана. Това променя ли нещата?

Нищо не можеше да промени нещата, а може би всичко ги променяше. Това зависеше от гледната точка. Този път според нея нямаше причина за борба, но за него борбата имаше смисъл. Той имаше нужда от нея, за да оцелее. Съпругът ѝ беше съвсем различен. Идеалистът капиталист, борецът за правда, който беше станал престъпник.

— Къде е той сега?

— Той е във фермата на родителите ми в Ушуая. Част от пътя ще изминем с кола, а след това ще вземем самолет от Бахия Бланка.

Невъзможно бе да не тръгне с него. Трябваше да види Дани отново, дори само за да разбере всичко, което той никога не ѝ беше обяснил.

В събота сутринта Адам пристигна в Буенос Айрес, два часа след като Кориандър беше заминала оттам. Шофьорът на таксито му препоръча хотел „Алвеар“, който се намираше на пазара, наречен „Галерия Променаде“, точно в центъра на Барно Норте. По ирония на съдбата хотелът беше толкова близо до реколетското гробище, че човек само трябваше да пресече улицата, за да се озове в добре поддържания парк около градчето на мъртвите. Ако Кориандър беше отишла същия ден да посети гроба на майка си, той със сигурност щеше да я види.

Докато се записваше в книгата на хотела, реши да попита администратора:

— Ако някои ви каже да се срещнете в Буенос Айрес при джуджето, къде бихте отишли? — Изражението на мъжа на рецепцията го накара да се замисли дали не трябваше да зададе този въпрос, след като се беше записал в книгата. — Получих такова неясно съобщение от един човек — продължи следователят, усмихвайки се смутено.

Мъжът обаче съвсем професионално кимна, сякаш за да покаже, че разбира проблема.

— Ще проверя, сеньор — каза и повика пиколото, което чакаше да занесе багажа на Адам до стаята му. От учтивост мъжът повтори въпроса на своя колега на английски, запазвайки любезната си интонация. Пиколото веднага разбра за какво става дума.

— Сигурно имате предвид „Ла Вердулерия“ — каза то. — Това е известен нощен клуб на булевард „Кориентес“, пред вратата на който стои едно джудже. — Момчето се обърна към администратора и му каза нещо на испански, на което той отвърна с усмивки.

— Разбира се, „Ла Вердулерия“ е доста известен — повтори. — Но, знаете ли, сеньор, ако отивате там, за да танцувате танго или самба, ще трябва да изчакате до три сутринта. Танците започват чак тогава.

Адам им благодари, спомняйки си разказа на Кориандър за последната нощ, която беше прекарала с Хернандо. Как била танцувала, как започнала да се тревожи за Дани към пет часа сутринта, как тръгнали от клуба и докато вървели по „Кориентес“ една кола спряла до тях и полицията отвела Хернандо... Последва пиколото през излъсканото фоайе към асансьора, който представляваше подновен старомоден кафез. Реши да отиде направо в „Ла Вердулерия“. Беше малко преди обяд, беше подранил за танците с повече от дванадесет часа и закъснял с около ден, за да се срещне с Кориандър.

Докато таксито се движеше по улиците на Буенос Айрес, Адам не откъсваше очи от прозореца, впечатлен от гледката. Градът беше такъв, какъвто го беше описала Кориандър. С широки и безкрайно дълги булеварди, с платна, разделени от тревни площи, по които имаше пейки. Сградите покрай тези булеварди бяха със стара европейска архитектура или съвременни небостъргачи от стъкло и хромирана стомана. Статуи на древногръцки или римски пълководци в бойни колесници и мраморни паметници на героите, борили се за свободата на Аржентина, бяха подредени в кръгли площи, заобиколени от административни или жилищни сгради. Видя църквите, пазарите на открито, червените градски автобуси „Мерцедес“, забеляза малките остъклени павилиончета, наречени „kioskos“, целите в неонов светлини. Когато попита шофьора за какво служат те, разбра, че в тях се продавало абсолютно всичко и работели двадесет и четири часа в денонощието. За Адам тук имаше нещо познато, въпреки че идваше за пръв път. Всичко, което виждаше, му

напомняше това, което тя му беше разказвала за живота си в Буенос Айрес.

Когато таксито излезе на „Кориентес“, веднага разбра къде се намира. Отново всичко беше, както го беше описала тя — булевардът, който никога не заспива — кината, тълпите, ресторантите и нощните клубове със светещи дори през деня реклами. Неволно потрепери при мисълта, че всички хора, които виждаше, по някакъв начин бяха пострадали от хунтата. Таксито спря пред „Ла Вердулерия“, той плати на шофьора и слезе. Когато влезе в клуба, в далечния край на бара забеляза джуджето. Сякаш видя връзката между миналото и настоящето, някой, който е бил свидетел на ареста, променил толкова съдби...

Адам носеше снимка на Кориандър, която да показва на хората, когато разпитва за нея. Джуджето си спомни, че я било видяло предния ден и посочи мястото, на което седяла. Как би могло да я забрави? Четири часа тя търпеливо чакала някого. Преди да я поканят да влезе, се разхождала по булеварда и спирала, за да чака пред клуба. Била говорила само с бармана и го била помолила за бутилка минерална вода. Когато най-сетне приятелят ѝ пристигнал, тя се спуснала към вратата, като за малко щяла да забрави палтото си.

Собственикът на заведението се беше притеснил. Дойде при Адам и попита дали няма да си има неприятности с полицията. Виждаше онази жена за пръв път, поканил я в заведението само от любезност и не знаел нищо за нея. Младият мъж го увери, че няма да има никакви проблеми с полицията, защото проблемът бил личен. Човекът се усмихна с облекчение и промърмори нещо за „son cosas del corazon“. Адам не се почувства много добре в ролята на изоставен любовник или ревнив съпруг, но продължи да задава въпроси. Попита дали могат да опишат човека или колата, дали са подочули от разговора им къде ще ходят. Никой не бил чул нищо. Когато Адам си тръгваше, джуджето отиде при него и му каза, че има още нещо, което никой не бил споменал, нещо трогателно. Когато жената изтичала на улицата, за да посрещне приятеля си, тя целунала ръцете му. Сигурно в този момент Адам е погледнал твърде учудено, защото джуджето побърза да уточни, че всъщност тя ги е целунала над китките, защото той бил с метални протези.

Когато пристигна в Буенос Айрес, Адам нямаше намерение да се обажда на Палмър Уайът. След като си тръгна от „Ла Вердулерия“ обаче, промени решението си.

Щом се върна в хотела, по навик провери дали някой не го беше търсил, качи се в стаята си и телефонира на бившия посланик. На второто позвъняване Уайът вдигна телефона.

Адам бързо му обясни какво се е случило. Палмър го изслуша, без да го прекъсва и без да задава въпроси, на които той не можеше да отговори, или поне все още не можеше да отговори.

— Какво знаете за човека, с когото тя се е срещнала в клуба?

— Това е младежът, за когото ви разказах. Казва се Хернандо Сайкс и има досие от времето, когато го арестуваха.

Адам се надяваше Уайът да има достъп до досието, тъй като то по някакъв начин би могло да им подсказе къде да търсят Кориандър. Палмър каза, че ще провери и ще му се обади. След десет минути телефонът иззвъня.

— Семейството му притежава ферма в Ушуая — каза той. — От това разбирам, че родителите му са честни и трудолюбиви хора.

— Как мога да стигна дотам?

— Откъде знаете, че са там?

— Не зная, но мисля, че е по-добре да говоря със семейството на този човек, отколкото да се лутам из Буенос Айрес.

Сингър беше подготвен за спора, който последва. Уайът му изброи редица логични причини, поради които трябвало да го придружи до Ушуая. Младият мъж успя да го убеди, че щяло бъде по-добре за всички, ако не го направи. Залогът беше твърде голям, за да се разпалват отново стари вражди, а Палмър беше човек, който родителите на Хернандо свързваха с много тежък период от живота си.

От Буенос Айрес за Ушуая през седмицата имаше по два полета дневно, но в почивните дни имаше само по един. За съботния вече бе закъснял, затова си запази място за самолета в неделя сутрин. Беше обещал да се обади на Уайът, щом научи нещо, за да решат дали трябва да идва. Ако нещо се случеше и Адам не се обадеше, поне той щеше да знае къде е.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Един Боинг 737 на аржентинските аеролинии започна да се приземява над бурните води на океана. Самолетът премина между планинските върхове, прелетя над по-спокойните води на залива и се насочи към едно от най-късите и най-опасни летища на света.

Кориандър бе застанала до отделението за багаж. По стените на залата бяха разлепени плакати, които предупреждаваха за опасността от холера и съветваха плодовете и зеленчуците да се измиват добре. Други плакати предупреждаваха за „meria roja“, смъртоносна болест, която засягала рибите и мидите през определени периоди на годината. На стената, на която бяха гишетата на различните аеролинии, имаше избелели пейзажи. Виждаха се тучни пасища и зелени хълмове, лодки, завързани за недовършени пристани, и кехлибарени цветчета. Кориандър вдигна глава и забеляза, че между металните тръби, които минаваха по тавана, висяха жици. Загърна се с палтото си, за да се предпази от вятъра, който проникваше от зле покритите дупки в стените.

От самолета Адам видя безплодната земя, покрита от недокоснат сняг. Спускаха се над червените покриви на къщите и оградените строителни площадки със стърчащи скелета на недовършени сгради. Забеляза ниска метална постройка с кръгъл покрив, която напомняше на команден щаб в някоя казарма. От лявата ѝ страна имаше няколко грозни сгради. Когато самолетът се насочи към очакващите го стълби, Адам забеляза двумоторна „Чесна“. На стълбичката ѝ стоеше един човек, който нямаше ръце.

В терминала имаше само още няколко души, които се бяха струпали около един павилион и купуваха безмитна парфюмерия. Хернандо вече се беше обадил във фирмата и беше говорил с Дани.

Кориандър очакваше, че той ще бъде там и ще ги чака. Сега оглеждаше всеки изход. Никога през живота си не се беше чувствала толкова уплашена. Не се страхуваше толкова от срещата с него, колкото от това, че щеше да ѝ се наложи да вземе решение, за което можеше да съжалява цял живот.

— Кориандър, *querrida*.

Тя подскочи, като чу гласа му, и се обърна. Той изглаждаше променен, а може би само на нея ѝ се струваше различен. Косата му беше по-дълга и си беше пуснал брада, очите му блестяха и беше облечен със същите черни панталони и поло като в деня, в който я изостави.

В този момент ѝ беше невъзможно да каже каквото и да е. Беше щастлива, че го вижда, изпитваше непоносимо облекчение от това, че е жив. Стоеше и трепереше. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ всеки миг ще се пръсне.

Дани се държеше така, сякаш от седмици я беше очаквал, сякаш тя беше тази, която го беше напуснала без предупреждение. Взе я в прегръдките си и докосна с устни ухото ѝ.

— Благодаря на бога, че си тук... — Думите му звучаха някак познато, същото странно изразяване на благодарност, както, когато му каза, че очаква дете. Тя неволно потрепери. — Може би не трябваше да идваш. *Querrida*...

„Грешиш — мислено изкрещя тя, все още неспособна да говори, — ти не трябваше да ме изоставяш...“

— Сигурно постъпвам егоистично, като искам да бъдеш с мен... Може би е по-добре, ако бяхме оставили това... За теб искам само най-доброто...

Той все още се извиняваше, даваше неясни обяснения за действията си, както винаги досега казваше, че всичко е за доброто на някого или на нещо, никога за него. Но този път това не беше достатъчно, твърде много мъка и болка се бяха насъбрали в душата ѝ, нещо се отприщи: започна яростно да го удря юмруци, по лицето ѝ потекоха сълзи.

— Как можа да направиш това? Как можа да ме накараш да преживея такова нещо...

Дори да беше изненадан от избухването, той не го показа. Хвана ръцете ѝ, задържа ги и заговори:

— Опитвах се да те защитя, не разбираш ли, не исках да се забъркваш в тези неща.

Кориандър си пое дъх. Той пусна ръцете и отстъпи.

— Ти ми обеща, Дани — проплака тя, — ти се закле, че никога вече няма да се занимаваш с подобно нещо...

Не знаеше как да я успокои.

— Обичах те твърде много, за да те изоставя.

— Но ти ме излъга...

— Единствената ми грешка е, че те исках твърде много...

— Ти отне смисъла на съвместния ни живот.

Той се върна към началото на историята.

— Не мога да живея без теб...

Тя се чувстваше, сякаш беше извън всичко това, сякаш наблюдаваше сцената от страни. Докато слушаше, от очите ѝ потекоха сълзи, ръцете ѝ се разтрепериха, краката ѝ се подкосиха.

— Как можа да повярваш, че аз мога да направя такова нещо? — попита Дани.

Тя стисна зъби, за да се опита да задържи сълзите си.

— Мислиш, че ще мога да ти повярвам отново?

— Това е едно ново начало.

— Не, това е само още един край.

— Това е началото на вечността, мила, с нашето дете...

Тя вече не го слушаше.

— Ти си убил Матю Джонсън — изрече през сълзи Кориандър, — излъга ме за Хернандо и си знаел, че самолетът ще се взриви...

— Всички тези хора бяха нещастни жертви на революцията.

Отново беше обзета от ярост.

— Каква революция?!

Той се сви.

— Световната.

— Какво говориш! — извика тя. — Това е лудост...

Започна да ѝ говори бавно, а погледът му изгаряше очите ѝ.

— Ти не разбираш, querida, това е моят живот, на това съм се посветил. Преди години се опитах да ти обясня.

Стоеше и го гледаше. За пръв път изпитваше съжаление за това, в което се беше превърнал.

— Единствената ми грешка беше убеждението, че трябва да жертвам човека, когото обичам. — Замълча. — Ти ми каза това преди много време в Кордоба, помниш ли?

Кориандър заговори бавно, сякаш обясняваше нещо на дете:

— Дани, аз ти говоря за убийства. Това бяха човешки същества...

Той обаче говореше за каузата си.

— Как да те убедя, че заплахата се е върнала? Сега може да няма униформи, маршируващи войници и събрания, може да не се говори за хунта, за нацизъм, но нищо не се е променило. На всяка предизборна кампания по света то се появява, скрито зад напълно приемлива фасада. Лицето на новия фашизъм...

Беше ужасяващо, защото в думите му имаше истина, но поужасяващото бе, че той използваше това като оправдание за нещата, които беше извършил.

— Ти открадна парите на невинни хора.

— Нищо не съм взел за себе си.

— Кога ще свърши това? — прошепна младата жена.

Дани протегна ръка.

— Ако дойдеш с мен, когато свърши, ще бъдем заедно. Имам нужда от теб, ела...

Той беше убиец, лъжец и крадец... Беше единственият мъж, когото беше обичала, неин съпруг и баща на детето, което щеше да роди.

Пристъпи към него и го хвана за ръцете, опитвайки се да му обясни отново, сякаш ако Дани разбереше всичко това, тя щеше да го последва навсякъде и двамата биха заживели щастливо.

— Това не те оправдава. Не разбираш ли, че ти не си по-добър от тях. — По лицето ѝ отново течаха сълзи. — Обичам те! — изрече с треперещ глас. — Винаги съм те обичала, но не мога да стана част от това...

— Ти носиш детето ми.

— Когато ме напусна, помисли ли за това? — Внезапно почувства странно спокойствие.

— Никога не съм възнамерявал да те изоставя завинаги.

Кориандър каза тъжно.

— Проблемът е, че ти никога не си искал нещо да продължи вечно...

— Това не е вярно — опита се да се защити Дани.

Кориандър можеше да използва самолетната катастрофа, банката и милионите извинения или долари като аргументи за това, че е възнамерявал да я изостави завинаги. Вместо това му позволи да я хване за ръката и да я поведе навън. Той продължи да ѝ обяснява развълнувано:

— Убиха хиляди, убиха най-добрите и най-умните, защото само те бяха достатъчно силни, за да им се противопоставят...

Дори да беше поискала да отговори, тя не го направи, защото Хернандо идваше към тях и питаше на испански дали Кориандър ще замине с тях. Вятърът се усилвал и пилотът се притеснявал.

Дани протегна ръка и умолително каза:

— Ела с мен!

„Аз скърбя — помисли си тя, — аз съм обърканата вдовица, която скърби за живия си съпруг, и съм изпълнена със съмнения.“ И двамата видяха недоверието в очите ѝ, когато ги погледна. Дани пристъпи напред, все още умолявайки я:

— Каквото и да съм направил, каквото и да съм ти причинил, винаги съм те обичал. Ти си любовта на моя живот.

Изведнъж Кориандър разбра. Как не се беше сетила по-рано! Поклати глава.

— Не, Дани, никога не съм била любовта на твоя живот... — Всичко беше толкова ясно. — Твоята любов е била Алисия и никога не е преставала да бъде...

Той пребледня. Единственото, което можеше да прошепне, беше името ѝ. Дори не бе в състояние да отрече. Нямахше значение, защото тук не ставаше въпрос за гняв или за болка. Всеки изживяваше мъката и вината си за това, че беше оцелял през мръсната война, в която други загинаха. Всъщност това беше в негова полза. Спокойствието, с което се отнасяше към пострадалите в болницата, вече го нямаше. Някога беше способна да се отдава на работата си, без това да влияе на личния ѝ живот. Сега вървеше трепереца помежду им към малкия самолет. Това се оказа, че е в негова полза, и той успя, или почти беше така...

Като на забавен кадър видя Адам, който тичаше към нея. Косата и шлиферът му се развяваха от вятъра. Той не беше на повече от два метра и крещеше:

— Кориандър, чакай...

Обзета едновременно от облекчение и от паника, тя извика:

— Какво правиш тук?

Адам каза на Дани:

— Пусни я!

В отговор съпругът ѝ стисна по-силно ръката ѝ.

Адам се приближи.

— Адам — започна тя, — недей...

— Тя идва с мен — убедено каза Дани.

— Вярно ли е, Кориандър? След всичко, което знаеш, и след всичко, което е направил, ти тръгваш с него? — Направи още една крачка напред.

— Тя е моя съпруга...

— Тогава защо не направиш първото почтено нещо в живота си и не я оставиш на мира?

— Това не е твоя работа.

— Адам, върви си, моля те. Аз ще се справя с това... — В очите ѝ се появиха сълзи.

— По дяволите, с какво ще се справиш? Колко пъти те е изоставял, колко пъти те е лъгал...

Хернандо се доближи и за изненада на всички Кориандър се извърна и изкрещя:

— Не се намесвай...

— Вятърът се усилва — отчаяно настояваше той. — След няколко минути Милуш няма да може да излети.

Адам продължаваше:

— Попитай го за онзи торс във ваната, попитай го как са застреляли невинен човек и са избутали камиона му в клисурата, защото им е трябвало още едно тяло...

Отговорът дойде веднага.

— Аз не съм го застрелял. Дори не бях там...

— Кажи ѝ кой го застреля. Обясни ѝ, че знаеше всичко, кажи ѝ къде беше през това време...

Разстоянието между двамата мъже намаляваше.

— Разкарай се отгук — извика Дани, — застрашаваш живота ѝ, като губиш време...

— Адам, моля те, пусни ме да отида! Обещавам ти, че ще се върна...

Адам направи още една предпазлива стъпка напред.

— Той никога няма да те пусне да се върнеш, а ако се опиташ, ще те убие.

— Ти носиш нашето дете.

— Преди не му пукаше за това...

— Това е нашето ново начало, *querrida*.

Милуш излезе от самолета. Беше закопчал анорака си догоре, пъхнал ръце в джобовете.

— Трябва да тръгваме, вятърът...

— Не можем да губим повече време, Дани — напомни Хернандо, — парите са вече там.

Дани протегна ръка и попита с безкрайна мъка:

— Идваш ли с мен?

Тя не отговори. Закри лицето си с ръце и го целуна по устните. След това отстъпи. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Бавно поклати глава.

— Не мога да дойда с теб... — Припомни си всички: от Алисия до Матю Джонсън и от Хорхе до Стампа.

Нямаше повече време. Вятърът изсуши сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

— Обичам те! — каза тя, защото наистина беше така и щеше да бъде така завинаги. Гледаше след него, когато той последва Хернандо, и забеляза мъката в очите му, когато се обърна и извика на пилота:

— Милуш, пали мотора...

Адам я беше прегърнал. Притискаше я толкова силно, че тя едва дишаше, защитавайки я от вятъра и от света. Кориандър не се интересуваше нито от дишането, нито от студа, не виждаше нищо друго, освен Дани, който си тръгваше за последен път.

Шумът на мотора заглуши думите на Адам.

— ... любов... завинаги.

Вятърът духаше в лицето ѝ, за да изсуши сълзите. Самолетът се издигаше към белите облаци и към покритите със сняг върхове на планината. Сребърните му крила проблеснаха в синьото небе, докато се устремяваше към безпомощното слънце.

Взривът раздра тишината и разтърси земята под краката им. Огнени пламъци се издигнаха към небето и последва серия от по-слаби експлозии. Горещи отломъци полетяха във въздуха, оставяйки след себе си черен дим. Обхванатият от пламъци самолет се понесе към пропастта...

Кориандър се вцепени от ужас. След това от гърдите ѝ се изтръгна сподавен вик и тя се притисна по-силно към Адам.

— Прегърни ме! — плачеше младата жена. — Просто ме прегърни!

— Никога няма да те изоставя, Кориандър — обеща той, — моя си завинаги...

Някога, много отдавна, в хотел „Ел Тропезон“ при Тигре Делта тя беше чула същите думи. Странно защо, сега им повярва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.